

Presented to the

LIBRARY *of the*

UNIVERSITY OF TORONTO

by

MOFFATT ST. ANDREW WOODSIDE

1970

bound May '36

M. G. G. Woodside

Victoria College, Toronto

Feb. 1935

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΦΕΡΟΜΕΝΑ.

L U C I A N I

QUAE EXTANT ET QUAE FERUNTUR.

A D

OPTIMORUM LIBRORUM LECTIONES

EMENDATA EDIDIT

CAR. HERM WEISE.

NOVA EDITIO STEREOTYPA C. TAUCHNITIANA.

NOVA IMPRESSIO.

TOMUS I.

L I P S I A E

SUMPTIBUS OTTONIS HOLTZE.

1885.

PA

4230

A2

1885

t. 1

LIPSIAE,
Impresserunt Metzger & Wittig.

P R A E F A T I O.

Luciani etiam quae extant, quaeque sub eius nomine feruntur, quoniam novis typis exscribere, novoque ornatu condecorare Tanchnitius decreverat: pariter, atque in reliquis omnibus recens exscriptis, adnitendum videbatur, ut textus non solum bene correctus, sed etiam recte emendatus compareret, idque tanto magis, quanto diligentior in hoc scriptore recentiorum opera versata fuerat. Igitur, quoniam mihi id negotium demandatum fuit, omnem operam adhibui, ut ex emendationibus recens propositis eas seligerem, quas maxime huic editioni proficuas fore sperabam. Interpunctionem singulari studio correxi, ne vel nimia, vel nimis parca existeret; quorum vitiorum illud in veterum, hoc in recentiorum editionibus plerisque conspicitur. Argumenta ab initio ea reliqui, lectorum commoditatis gratia, quae, ex Schmiederiana ducta, in pristina editione comparebant. Post tamen cognovi, quae porro sequerentur, ferri plane non posse, (uti et Lehmanno acciderat,) et pleraque nova brevioraque dedi. Spuria scripta, quatenus indubitate

vel ego cognoram, vel alii ante me indigitaverant, ab genuinis distinxi. Ceterum et ex iis, quae non sunt Luciani, multam variamque seriorum praecipue temporum, antiquitatis notitiam hauriri posse non inficiandum est.

De Luciani vita fatisque parum aut nihil constat. Quaecunque enim adducuntur, hausta sunt omnia ex scriptis spuriiis aut sublestae fidei, nec quidquam certi subest. Illud certum est, deorum dialogos neutiquam ad irridendos deos ab Luciano esse compositos, sed merae oblectationis gratia, ad modum Rhinthoniarum fabularum, in quibus, ut in Amphitruone Plauti, pariter dii agentes introducebantur. Id male intellectum ab coaevis longum agmen produxit scriptionum, quibus omnibus Luciani nomen falso additum in fronte legitur, quaeque facile ab rerum peritis a genuinis operibus Luciani discernuntur; quem bonum praeclarumque fuisse scriptorem dubitari non debet.

Scr. Lipsiae m. Mart. a. XLVII.

C. H. Weise.

I N D E X.

Luciani tomo I. haec continentur:

	Pag.
Somnium.....	1.
Ad dicentem: Prometheus es.....	10.
Nigrinus.....	15.
Iudicium vocalium... ..	34.
Timon.....	40.
Halcyon.....	69.
Prometheus.....	74.
Deorum dialogi.....	85.
Dialogi marini.....	137.
Inferorum dialogi.....	160.
Necyomantia.....	224.
Contemplantes (s. Charon).....	239.
De Sacrificiis.....	259.
Vitarum auctio.....	267.
Piscator.....	287.
Cataplus (s. Tyrannus).....	319.
De mercede conductis.....	338.

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

Α Π Α Ν Τ Α.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΠΝΙΟΥ

ΗΤΟΙ

ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ARG. Lucianus pubertati proximus a patre, ob rei familiaris tenuitatem, a studiis avocatus, ut artem statuariam addisceret, avunculo tradebatur. Quum vero, tabula lapidea ob imperitiam fracta, vapulasset, et lacrimans ad parentes recurrisset, per somnium ei apparebant duae mulieres, altera, artem statuariam repraesentans, altera pulchrior et honesta, dea studiorum ingenuorum; quae altera alteram eius manum tenentes, et frustra eum ad se trahentes, tandem puerum ipsum suo consilio uti iubent, utri se tradere vellet. Statuaria persuadendi eius rationes inde adserebat, quod ars illa sit ipsi domestica, et quaestuosa, quod corpus roboret, patriam relinquere non cogat, etc. in qua qui excelluerint artifices, nunc cum statu suis ipsi adorentur; hac arte et ipsum patremque et patriam celebrem fore. Contra Eruditio, puerum, si illam sequeretur, nihil esse futurum, inquit, nisi operarium obscurum, animi deiectionis, parvae fortunae, eloquentis ludibrium; celeberrimos quoque statuarios tantummodo esse operarios; si se sequeretur, animum eius virtutibus ornatum iri, prudentem eum et doctum fore, omnibus invidendum, celebrem et honoribus insignem. Amicis, ait, et urbi utilis eris, admirandus; immortalem te reddam doctrina, sicut Demosthenem, Aeschinem, Socratem, quorum quoque

res familiaris parva fuerat, et genus ignobile. His auditis se ad Eru-
ditionem transisse, atque in vehiculo quodam ab illa in altum evectum
multas vidisse urbes et homines multos, atque ex alto aliquid ad eos
demississe, quod illi libenter acciperent; deinde splendida veste indu-
tum ad patrem revectum esse. Tandem narrationem somnii sui Xeno-
phontis exemplo excusat et consilio suo, ut iuvenes bonae quidem
indolis, licet pauperes, ad meliora studia capessenda excitaret.

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν,
ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὢν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο
μετὰ τῶν φίλων, ὅτι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις
οὖν ἔδοξε παιδεῖα μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου
μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι
λαμπρᾶς· τὰ δ' ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν
τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν· εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βα-
ναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἂν αὐ-
τὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκό-
σιτος εἶναι, τηλικούτος ὢν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν
πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. 2. Δευ-
τέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προὔτεθη, τίς ἀρίστη τῶν
τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμάθειν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέ-
πουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκή
τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκα-
στος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον
ἀπιδῶν, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἐρ-
μογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα ευ-
δοκιμος) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σοῦ
παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, (δείξας ἐμέ,) καὶ δίδασκει
παραλαβῶν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρ-
μοστήν, καὶ ἑρμογλυφέα· δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύ-
σεώς γε, ὡς οἶσθα, τυχῶν δεξιᾶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς
ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς· ὅποτε γὰρ ἀφειθήν ὑπὸ τῶν

διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος ἐς τὴν ευφροσύνην καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. 3. Ἄμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέτερα τέχνης ἐνάροχθεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδομένη τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτεροπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεοὺς τε γλύφων, καὶ ἀγαλματίᾳ τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαντῶ τε κἀκείνοις, οἷς προηροῦμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκείνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίνετο· ἐγκοπεία γὰρ τινὰ μοι δούς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι πλάκος ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπιπιπῶν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ πλησίον κειμένην λαβὼν, οὐ πρῶως, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυνά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 4. Ἀποδρᾶς οὖν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀναλύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην, καὶ τοὺς μάλωπας ἐδείκνυον· καὶ κατηγόρουσαν πολλὴν τινα ὀμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτισσαμένης δὲ τῆς μητρός, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρος, καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἔνοων. 5. Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελᾶσιμα καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι

εὐκαταφρόνητα, ὧ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνν φιλικῶν ἀχροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὀμηρον εἶπω,

θεῖός μοι ἐνύπριον ἦλθεν ὄνειρος,

ἀμβροσίην διὰ νύκτα,

ἐναργῆς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τά τε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. 6. Δύο γυναικες λαβόμεναι ταῖν χερσῶν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, ἄρτι δ' ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμην. Εβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. Ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ ἀνχηρὰ τὴν κόμην, τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα ἐνπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα ἐνπρεπῆς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. Τέλος δ' οὖν ἐφιασί μοι δικάζειν, ὁποτέρῃ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. Προτέρῃ δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν· 7. Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθῆς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενῆς οἴκοθεν· ο τε γὰρ πάππος σου (εἰποῖσα τοῦνομα τοῦ μητροπάτορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Εἰ δ' ἐθέλεις λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι (δείξασα τὴν ἑτέραν), ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θροῦμη γεννικῶς,

καὶ τοὺς ὄμιους ἔξεις καρτεροὺς, φθόρον δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ οὐποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ ἐπὶ λόγους, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις, ἐπαινέσονται σε πάντες. 8. Μὴ μυσαχθῆς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνος ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπληρέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκνούνται γοῶν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. Εἰ δὴ τούτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; Ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περιβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα Ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίονσα, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῆ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ μου τὴν μνήμην ἤδη διέφυγεν. Ἐπεὶ δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ εἰτέρα ὧδέ πως· 9. Ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ, ἤδη συνήθης σοι καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. Ἡλίκα μὲν οὖν τάγαθὰ ποριῆ λιθοξόος γενόμενος, αἴτη προεῖρηκεν· οὐδὲν γὰρ οἷ μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πορῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθεμμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς, αἰεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὢν. Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ πολλὰ θαυμαστὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν

τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὐξαίτ' ἂν ὁμοίός σοι γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάνανσος καὶ χειρῶναξ καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. 10. Ἦν δ' ἐμοὶ πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστάς καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἶπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σου κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραότιτι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῶ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότετα οὐμῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. Λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα προόψει μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ, τὰ τε θεῖα, τὰ τ' ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. 11. Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεινός, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ξηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προυχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντα δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. Κἂν πού ἀποδημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώς οὐδ' ἀφανῆς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῶ δακτυλῷ, οὗτος ἐκεῖνος, λέγων. 12. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέπονται· κἂν πού τι λέγων τύχῃς, κεληρότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῆς δυνά-

μεως τῶν λόγων, καὶ τὸν πατέρα τῆς ευποτιμίας. Ὁ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα καὶ ἀθάνατοὶ τινες γίνονται ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. Καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὐποτε παύσῃ συνῶν τοῖς πεπαιδευμένοις καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Ὅρᾳς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἤλικον ἐποίησα; Ὅρᾳς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; Ἄλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν. Ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπτεύσας παρ' αὐτῆς ἠτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ἄδεται; 13. Ἀφείς δὲ σὺ τοὺς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπροπές, καὶ τιμῆν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιον τε πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπροπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής, καὶ χαμαῖζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρωῶδες, οὐδὲ ἑλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐθυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐθυθμος καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἤκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαντὸν λίθων. 14. Ταῦτα εἴτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθῶς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι

χθές ἐνετρίψατο. Ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα το μὲν πρῶτον
 ἡγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς οδόντας
 συνέπρωε· τέλος δὲ, ὡσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπε-
 πήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. Εἰ δὲ παράδοξα ἔπα-
 θε, μὴ ἀπιστήσιτε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.
 15. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδούσα, Τοιγαροῦν ἀμείψο-
 μαί σε, ἔφη, τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην
 ἐδίκασας. Καὶ ἐλθὲ ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ οχήματος,
 (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τιῶν, τῷ Πηγάσῳ
 εἰοικότων) ὅπως ἴδῃς, οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ακολουθήσας
 ἐμοὶ ἀγνοήσῃν ἔμελλες. Ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλανε,
 καὶ ὑφηνιόχει· ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ
 τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια, πόλεις καὶ
 ἔθνη καὶ δῆμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων
 τι ἐς τὴν γῆν. Οὐκέτι μέντοι μέμνημαι, ὅτι τὸ σπειρό-
 μενον ἐκεῖνο ἦν· πλήν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφο-
 ρῶντες οἱ ἄνθρωποι ἐπήνον, καὶ μετ' ευφημίας, καθ'
 οὓς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον. 16. Δείξασα δὲ
 μοι τὰ τοσαῦτα, καμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανή-
 γαγεν αὐθις, οὐκέτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδνκότα, ἣν
 εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρφους τις
 ἐπανήκειν. Καταλαβοῦσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐστῶτα
 καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυν αὐτῶ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα,
 καμὲ, οἷος ἤκοιμι· καί τι καὶ υπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν
 περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσατο. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντί-
 παις ἔτι ὢν, ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πη-
 γῶν φόβον. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη
 τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. Εἴτ' ἄλλος
 υπέκρουσεν, Χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ
 νύκτες· ἢ τάχα πού τριῆσπερος, ὡσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ

αὐτός ἐστι. Τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν καὶ ἡδὴ γεγηρακότων; Ἐωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Μὴ ὀνείρων ὑποκριτὰς τινὰς ἡμᾶς ὑπέληφεν; Οὐκ, ὦ γαθέ· οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴῃ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γάρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐτὰ διεξῆει· καὶ ταῦτα ἐν πολέμῳ καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, περιεσιωπῶν πολεμίων· ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἢ διήγησις. 18. Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τοῦτον τὸν ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμεν ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥτιω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθεύρων. Ἐπιφύωσθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι κακείνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἰκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσιτησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὠρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ἡμᾶς ἐπανελήλυθα, εἴ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΕΙ ΕΝ
ΛΟΓΟΙΣ.

ARG. Comparaverat quis Lucianum Prometheo. Hoc se accipere dicit, si sententia sit, opera sua esse lutea, non multi pretii. Si vero illa comparatione scriptorum suorum artificium laudaretur, in laude illa ironiam latere posse. Se non videre magnum in suis artificium. Multo magis iis cognomen Promethei convenire, qui in iudiciis egregie loquerentur. Sua scripta delectationis causa facta et lusum quandam esse. Certam esse ironiam, si nomine Promethei attice ille uteretur. Athenienses enim ob luti et ignis usum figulos vocare Prometheos, quorum opera sint fragilia. Si cognomen illud datum sit, quia instar illius neminem imitatus nova invenerit, sibi hoc non satisfacere; non enim novitatem generis scribendi, sed venustatem laudandam esse; abolenda esse nova atque informia; quod quomodo Ptolemaeus, Aegypti rex, experientia didicerit, narrat. Miscuisse se in scriptis suis dialogum et comoediam; sed si vel optima misceantur, iusta proportionem id fieri debere, ut boni quid oriatur. Dialogum vero et comoediam non parum inter se distare; illum gravem plerumque esse, hanc illusoriam; tamen se utrumque coniunxisse; itaque se et hanc ob causam vereri ne Prometheus videatur, quod masculinum et femininum commiscuerit. Hoc solum non vult, ut lectores putent, se alium imitatum esse. Quodsi vero iam alius hoc scribendi genere usus sit, nunc tamen in via, quam ingressus sit, sibi manendum esse.

Οὐκοῦν Προμηθεΐα με εἶναι φής· εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κάμοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημι ὁμοίος εἶναι αὐτῷ· οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φανλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν. Εἰ δὲ ὑπερπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν ἐνμυχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς,

ὄρα μή τις εἰρωνείαν φῆ, καὶ μυκτιῆρα, οἶον τὸν Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. Ἡ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; Τίς δ' ἢ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἰκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Κανκάσου. Καίτοι πόσω δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὅποσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; Ζῶντα γοῦν ὡς ἀληθῶς καὶ ἔμπνηχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ γῆ Δία καὶ τὸ θερμόν αὐτῶν ἐστι διάπυρον· καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ἐκ πηλοῦ πλάττειτε, ἀλλὰ χροσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. 2. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἶδωλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα· καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφηρ μικρὸν ἔμπροσθεν, ἢ πλαστικὴ κατὰ ταῦτά τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα οὔτε κινήσις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Ἰσπερ μοι ἐνθυμείσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθεῖα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα· φησὶν δὲ, οἴσθα, περὶ αὐτοῦ·

Κλέων Προμηθεὺς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα.

Καὶ αυτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτράας καὶ ἵπνοποιούς καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθεῖας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπιοντες ἐς τὸν πηλὸν καὶ τὴν ἐν πυρὶ, οἶμαι, τῶν σκευῶν ὀπτῆσιν. Καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτειτόξενται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὡσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια· καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἂν ἅπαντα. 3. Καίτοι φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Προ-

μηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργόν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὡσπερ ἐκεῖνος, οὐκ ὄντων ἀνθρώπων τέως, ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας καὶ διακοσμήσας, ὡς ἐκίνητὰ τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. Καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. Συνειργάζετο δέ τι καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. Ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἶποι, πρὸς γε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. Καὶ ἴσως οὗτος ὁ τοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ. Ἐμοὶ δὲ οὐ πᾶν ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχρνοίμην ἂν, εὐ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν ἀφανίσαιμι. Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτό, παρὰ γοῦν ἐμοὶ, ἢ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετριφθαι ἄμορφον ὄν. Καὶ εἶγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιεῖς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου ταῦτὸ πεπονθότα.

4. Πτολεμαῖος γοῦν ὁ Δάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἀνθρώπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἴγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον καὶ τὸν ἡμίλευκον ἀνθρώπον· καὶ ὥτεο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. Οἱ δὲ πρὸς μὲν τὴν κάμηλον ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγοι δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες, καίτοι χροσῶ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλογογίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρχείου τινός, ἢ Καυβήσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον

πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων, οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι, ἐμυσάπτοντο· ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι οὐκ εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐφροσύνην καὶ τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτὰ, καὶ [τὸν ἄνθρωπον] οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν, ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἢ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διπτὸν Θέσπιδι τῷ αυλιτῆϊ ἔδωρήσατο καλῶς ἀυλήσαντι παρὰ τὸν πότον. 5. Δέδοικα δὲ, μὴ καὶ τοῦμὸν κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις ἦ, οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι καὶ τὴν ἀλουργίδα· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιον συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μῆξις ἐναρμόνιος καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἵπποκένταυρος. Οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τοῦτ' ἐγενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιίας καὶ σφαγὰς αὐτῶν. Τί οὖν; Οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοότερον ἡδιστον; Φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια, μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἢ μῆξις συνέσθαι. 6. Οὐ πάντῃ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος καὶ ἡ κωμωδία· εἶγε ὁ μὲν οἴκοι καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἢ δὲ, παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτήν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ὄνθμῳ ἔβαινε πρὸς αὐλόν· ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον, ἀναπαί-

στοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλὰ, τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστὰς καὶ μετεωρολόσχας καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα· καὶ μίαν ταύτην προαίρεσιν ἐπεποίητο, ἐκείνους ἐπισκώπειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν, ἅσφι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἅσφι δὲ ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. Ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξύτατου εἰς τὸ βαρύτατον· καὶ ὁμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πᾶν πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ανεχόμενα τὴν κοινωσίαν. 7. Δέδια τοίνυν, μὴ αὐθις ὁμοίον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῶν πεποιηκῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄσφει ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω· μᾶλλον δὲ, μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτος φανείην, ἑξαπαιτῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσῃ παραθεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις· ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πινοκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς. Πλὴν ἄλλὰ τί ἂν πάθοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμη· ἐπεὶ τόγχε μεταβουλεύεσθαι, *Ἐπιμηθέως ἔργον*, οὐ *Προμηθέως* ἐστί.

N I G R I N I N O Σ

ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους.

A R G U M E N T U M.

Praemissa est epistola, quae huius libri missionis rationem explicat.

Quum Lucianus ex urbe repente immutatus inflatusque rediret, et causam quaereret amicus, ille se subito felicem factum respondet; oculorum quidem sanandorum causa se in urbem profectum esse, at quum ibi Nigrini, philosophi platonici sermones in laudem philosophiae divinos, atque irrisionem eorum, quae vulgo pro bonis haberentur, audivisset, oculi et omnium humilium sic se esse oblitum, ut tantum videretur immutatus. Elatum se nunc esse, et illius sermonibus ad sobrietatem evectum. Quorum audiendorum quum et amicus se cupidissimum esse asseruisset, illos se vel sua sponte expositurum fuisse respondet. Post multas tandem excusationes, quibus rhetores irridere videtur, incipit orationem Nigrini. Principium eius erat laudatio Graeciae et praecipue Atheniensium, quod sint philosophi ac pauperes. Exemplo docet, eos non sinere quemquam luxuriam et voluptatem importare, et quomodo talem ridendo ad sobrietatem redigerent; exemplo confirmat, eos paupertatem confiteri non erubescere, asseritque ei, qui philosophice vivere vellet, ibi vivendum esse; qui vero omnia poneret in divitiis et honoribus, atque totum se voluptatibus addixerit, ei Romae vivendum esse, ubi omnia haec cum sceleribus inde natis abunde reperiantur. Quare se, quum Romam venisset, secum consultasse, quid ibi faceret, et domi se continere statuisse, ibique philosophiae operam dare, ea quae gerantur, contemplantem ac vel deridentem vel iisdem constantiam suam tentantem. Nam si mala essent laudanda, et haec urbs, minimam laudem non esse, quod iis et in illa virtus tente-

tur, philosophiae mirandae occasio praebatur, atque donorum fortunae contemnendorum. Deridendos vero esse divites ipsos; magis adhuc eorum adultores et parasitos, quorum utrorumque mores describuntur; maxime vero eos philosophos, qui adulatorum gregi sese immisceant. Praecipue invehebatur in eos philosophos, qui pacta mercede divitias contemnendas esse docerent; ipse contrarium agens, nec agrum quidem suum visitans, quia natura nemo istarum rerum dominus sit. (Qua occasione laudatur Nigrinus propter multa egregia.) Invehebatur etiam in aliorum philosophorum methodum corruptissimam iuvenes formandi. Mox vero transibat ad alia reliquorum Romanorum scelera castiganda, praecipue luxum in equis, in funeribus, insaniam in testamentis, in ornatu, coenis, balneis et servorum usu. Huc usque plurima verba sunt Nigrini. Narrat nunc Lucianus, quantum hac oratione affectus fuerit, et videri sibi animum humanum similem scopo, in quem multi quidem imperite, pauci vero sagittarii huic Nigrino similes bene perspecto scopo, bene uncta sagitta mordicante quidem sed dulci tamen medicamento ita sagittam mittant, ut infixam maneat et medicamentum animum subeat. Verum a philosophorum orationibus eos tantum, qui natura in philosophiam inclinent, ita affectos discedere. Fatetur amicus, se quoque hac oratione repetita vehementer affectum esse: similem illam esse morsui canis rabiosi, quo pressi si alios mordeant, insaniam propagent. Monet igitur Lucianus amicum, ut utrique ab eo medicinam petant, qui ipsos vulverarit.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πρᾶττειν.

Ἡ μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὄν, εἴ τις ἐκεῖ κομίζοι γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσίν. Ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. Ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος. ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνη-

οὓς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. Δῆλον γὰρ ὡς
 ἢ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς τοὺς λόγους ἔξως αἴτιος. Ἐρῶ σο.

ΕΤΑΙΡΟΣ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

1. ΕΤΑΙ. Ὡς σευνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέωρος
 παρελήλυθας; Οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιότις,
 ἢ ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λό-
 γων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβησαι, καὶ ὁλως ὑπεροπτικῶ τι
 οἰκας. Ἦδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πνθοίμην, ὅθεν οὕτως
 τόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον.

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΛΟΥΚ. Οδοῦ πάρεργον ἦκω σοι ευδαίμων τε καὶ
 ἀκάριος γεγεννημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκιρτῆς
 νομα, τριζόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἠράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κο-
 μᾶς; ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν
 δέ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι, τὸ πᾶν ἀκούσαντες.

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς,
 ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀλη-
 θῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένον
 γενέσθαι μετριώτερον;

2. ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὐπω μανθάνω
 σαφῶς, ὅ τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος
 ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος
 τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνεται.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠϋξάμην σέ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

ΛΟΥΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προζειπεῖν Ἰ γρῶνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἕξασ-
 ως αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παι-
 εἰσαγγεῖλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, καταλο-
 βάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκὸς
 παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. Προῦκείτο δὲ
 μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων
 ταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς τὸ τοῦ πε-
 τὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. 3. Σφόδρα οὖν
 φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ τι πράττοιμι. Κ-
 γὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ
 τὸς ἠξίουν εἰδέναι, ὅ τι τε πράττοι. καὶ εἰ αὐθις μα-
 ἐγνωσμένον εἶ, στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ
 ἀρξάμενος, ὃ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγει. καὶ τὴν ἑαυ-
 γνώμην διηγείσθαι, τοσαύτην τινά μου τῶν λόγων α-
 βροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρήνας ἐκείν-
 εἶ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὀμήρ-
 λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· οὕτω θεσπέσια ἐφθέγγα-
 4. Προίχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ
 τὴν ἀπὸ ταύτης ἑλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίων νομιζο-
 ρων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ β-
 σιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χουσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ το-
 πάντῳ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ κάμοι δοκού-
 των. Ἄπερ ἔγωγε ἀτενῆ καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυ-
 δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπό-
 θειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγυγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἔλυπο-
 μιν, ἐληλεγμένων μοι τῶν φιλτάτων, πλούτου τε καὶ α-
 γυρίου καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτο

καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότευτον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερεκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμην· Ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώτιτουσαν περιφερόων.
 5. Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀορίως ἡμῖν ἐπεκάλει· γαυρόος τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. Δοκῶ γὰρ μοι ὁμοίον τι πεπονθῆναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ· θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. Οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεὸς καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρομαι.

6. ΕΤΑΙ. Καὶ μὴν τοῦτό γε οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. Ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν [αὐτῶν] οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρσει, ὡγαθέ· τοῦτο γὰρ τοι τὸ τοῦ Ὀμήρου, „σπεύδοντα καὶ αὐτὸν“ παρακαλεῖς· καὶ εἶγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδείχθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. Μάρτυρα γὰρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποίησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχη, καὶ οὕτω δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακνυλῶ πρὸς ἐμμαντὸν τὰ εἰρημένα.
 5. Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων,

ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔτιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄσπι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδονται, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίπτων, οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν· καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, εἰς πυρσὸν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἑμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος, αἰεὶ δὲ ὡσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερεῖσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. Καὶ γὰρ το κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τὸ κέντροι τοῖς ἀκούουσι.

8. ΕΤΑΙ. Πανθε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡσὺ μετροῖως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΛΟΥΚ. Εὐ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικοὺ φαύλους ἐώρακας υποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγοντῶν, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων, καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις ἐχόντων τε καὶ γενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. Ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα, μὴ σοι μεταξὺ δόξω γελοῖως αὐτὸ μιμεῖσθαι, τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐ

τὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθεύων· κατὰ προα-
 χθῆς ἡρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. Καὶ
 τὸ μὲν ἐμὸν, οὐδὲ πᾶν ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις οὐ με-
 τρώως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ, τὸ ἐμὸν
 μέρος, ἀσχημονοῦσα. 9. Τοῦτ' οὖν παρ' ὄλον μέμνησό
 μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων
 ἀμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ που
 κάθεται, οὐδὲν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πρατιομένων.
 Ἐγὼ δὲ ἐμαντοῦ σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τις εἰμι τῆν
 μνήμην ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ δια-
 φέρων. Ὡστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο
 μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιη-
 τῆς ἴσως διεξήει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίτης, οὐδὲ πᾶν τι λυ-
 πήσομαι.

10. ΕΤΑΙ. Ὡς εἶγε, κἴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν
 τῶν ῥητόρων νόμον πεπροοιμίασταί σοι. Ἐοικας γοῦν
 κακείνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία
 ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἠκεις πρὸς τὸν λόγον παρε-
 σκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος
 ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις
 τῆ μνήμῃ συγκεκομισμένος. Οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἐμеллес;
 Οὐδὲν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τού-
 του γε ἔτεκα πάντα σοι προειρηθῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν
 καὶ κροτεῖν ἔτοιμός εἰμι. Ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω
 γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα σφρίζομαι.

11. ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβουλό-
 μην ἂν εἰρησθῆναι μοι· κακείνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἐξῆς, οὐδὲ
 ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥησὶν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. Πᾶν
 γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. Οὐδ' αὖ ἐκεῖνο περιθεῖς
 τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γένομαι τοῖς ὑποκρι-

ταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δειρὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεηρότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἐκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινωτερον. Ἴν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάντα μείζον τῆς ἔμμαντος κεφαλῆς προσωπεῖον περικεῖμενος, καὶ τὴν σκευὴν καταισχύων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοιμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπᾶσω πονεσῶν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι.

12. ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ πάνσεται τήμερον πρὸς με πολλῇ τῇ σικηῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν πάνσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἢν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθῆνῃσιν ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστώων, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρονται ὀρῶντες, ὃς ἂν τραφῆν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάξῃται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ηρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθίστασιν. 13. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρόσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήραζε μάλα ἐπίστημος, καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῶ, αὐτὸς μὲν ὤπειο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. Τοῖς δ' ἄρα δεξιωχεῖν ἐδόκει τὸ ἰνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἀντικρως ἀπαγορευόντες ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὄχληρός ἦν. Θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἤσυχῃ τις

ἂν ὑπεφθέγξατο, προςποιούμενος λανθάνειν, ὡσπερ οὐ
 πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, „Δίδοικε μὴ παραπόλη-
 ται μεταξὺ λουόμενος. Καὶ μὴν εἰρήρη γε μακρὰ κατέ-
 χει τὸ βαλαρεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου.“ Ὁ δὲ
 ακούων ἃ ἦν, μεταξὺ ἐπαιδεύετο. Τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν
 ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν,
 ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρόν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων,
 ἕα ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα
 τῆς μητρός ἐστὶν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ τὰ ἄλλα
 δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ
 τῆς κόμης τὸ περιέργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον.
 Ὡστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων
 ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. 14. Ὅτι δ' οὐκ αἰ-
 σχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρὸς με φωνῆς
 τινος, ἦν ἀκούσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ
 ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. Αἰφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν
 πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν
 ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας, ἐλεῆσαι τε, καὶ
 παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ
 τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι
 μὲν φωνῇ πάντας, ὡσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀπο-
 νέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐ-
 τὸν ἕτερα. Ταῦτά τε οὖν ἐπῆρει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευ-
 θερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθορον, ἡσυχί-
 αν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς
 ἐστίν. Ἀπεφαίνετό τε φιλοσοφία συνῶδόν τὴν παρὰ
 τοῖς τοιούτοις διατριβῆν, καὶ καθαρὸν ἠθος φυλάξαι
 δυναμένην, σπονδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτῳ καταφρονεῖν
 πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαι-
 ρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. 15. Ὅστις

δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κειμήλιται, καὶ πορφύροι, καὶ
 δυναστεία μετρῆι τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας,
 ἀπείρατος δὲ παρήρησίας, ἀθιάτος δὲ ἀληθείας, κολακεία
 τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν
 τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε,
 φίλος μὲν περιέρων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ
 ἀφροδισίων, ἀνάπλευς γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδο-
 λογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρεται κρουμάτων τε, καὶ τε-
 ρετισμάτων, καὶ διεφθορότων ἁσμάτων, τοῖς δὴ τοιού-
 τοις πρόπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. 16. Μεστὰ γὰρ
 αὐτοῖς τῶν φιλιότων πᾶσαι μὲν ἀγναι, πᾶσαι δὲ ἄγο-
 ραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχε-
 σθαι, τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν, τοῦτο δὲ δι' ὠτων τε
 καὶ ὀσφῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων·
 ὑφ' ἧς δὴ θεούσης ἀεννάω τε καὶ θολερῷ θέσματι, πᾶσαι
 μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνειζέχεται γὰρ μοιχεία, καὶ
 φιλαργυρία, καὶ ἐπιτοκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φύλον [τῶν
 ἡδονῶν]· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης
 πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῆ, καὶ δικαιοσύνης· τῶν δὲ
 ἔρημος ὁ χῶρος γινόμενος, δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀν-
 θεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Τοιαύτην ἀπέ-
 φανε τὴν πόλιν, καὶ τοσοῦτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.
 17. Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν ἀπὸ τῆς
 Ἑλλάδος, πλησίον που γινόμενος, ἐπιστήσας ἑμαυτὸν λό-
 γον ἀπήτοιον τῆς δευρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ Ὀμήρου
 λέγων·

Τίτι' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπῶν φάος ἡελίοιο,
 τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν ευτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθε-
 ρίαν, ἡλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκο-
 φάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. καὶ δεῖπ' α,

καὶ κόλακας, καὶ μαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; Ἡ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος; 18. Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἐκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελείων, φησὶν,

ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ, τοιοῦτον οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικώδη καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος, κὺτῆ φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Καὶ καθίσας ἐμαυτὸν, ὡσπερ ἐν θεάτρῳ μνηριάνδρῳ, σφόδρα πον μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ καὶ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν. 19. Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆςδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. Οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι καὶ ἀντιλαμβανομένοις, ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. 20. Ἐνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἀνοίαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀρῶντα, ὡσπερ ἐν σκιρῆ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προΐοντα, τὸν δ' ἀντὶ πλουσίου πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ ἀνγάδα. Τοῦτο γὰρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυ-

ρουμένης τῆς Τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' ὄσμηρα βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτον, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ περιήσσι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλπίδων.

21. Ὁ δὲ δὴ ἔφη, ὅτι καὶ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι. τοῦτο ἤδη σοι φράσω. Πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοῖ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; Τὸ δὲ καινότερον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν; οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόσῳθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ξηλωτὸν καὶ περιβλεπτόν τοις μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὁ δ' ἔστιχε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἐξαπατῶμενον. Εἰπωρῶ δὲ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.

22. Πολὺν δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοϊότεροι, τυκτὸς μὲν ἐξαριστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κήλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν αποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομενοντες. Γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ ὄν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ διεσφοροῦντες ἀπίκσιν, ἢ διαβαλλόντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν ἢ μικρολογία ἐγκαλοῦντες. Πλήρεις δὲ

αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυ-
 πείοις μαχομένων. Καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν
 κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων.
 Ἔνιοι μὲν γὰρ (τὸ καινότερον) οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.
 23. Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους
 τοὺς κόλακας ὑπέληξα· καὶ σχεδὸν αὐτοὺς ἐκείνοις κα-
 θίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. Ὅταν γὰρ αὐτῶν
 τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι,
 καὶ τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες
 ὡσπερ δεσπότας προσεῖπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους
 εἰκὸς ἐστίν; Εἰ δέ γε κοινῇ δόγματι κἂν πρὸς ὀλίγον
 ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδοουλείας, οὐκ ἂν οἶε τονναν-
 τίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομέ-
 ρους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάστυ-
 ρον τὴν ευδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόητόν τε καὶ
 ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἴκων τὸ
 μέγεθος; Οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς τοῦ
 διὰ τὸ πλουτεῖν ευδαιμονίζεσθαι. Καὶ οὕτω δὴ ἔχει,
 μηδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ
 χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. Ἐχρῆν
 οὖν ταύτῃ καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἐπενωρίζειν τὴν δυνα-
 στείαν, ἐπιτειχίσαντας τῷ πλούτῳ τὴν υπεροψίαν. Νῦν
 δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι. 24. Καὶ τὸ μὲν
 ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολο-
 γοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νο-
 μισθεῖη. Τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν πρόσποιουμένων,
 πολλῶ ἔτι τούτων γελοιώτερα δοῦναι, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινό-
 τατόν ἐστι. Πῶς γὰρ οἶε τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι,
 ὅταν ἴδω τούτων τινὰ, μάλιστα τῶν προβεβηκότων, ανα-
 μεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυ-

φοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλονσι κοινο-
 λογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχή-
 ματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; Καὶ, ὃ μάλιστα ἀγανα-
 κτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε
 ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος. 25. Ἄ μὲν γὰρ ἐν
 τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν καλῶν εἰκάσμεν;
 οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ
 φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὑστάτοι, πλείω δὲ
 ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιούσιν; Οἱ δὲ ἀστειότεροι πολ-
 λάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν. Καὶ ταῦτα μὲν
 οὐν γελοῖα ἠγεῖτο· μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῶ
 φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὡσπερ ἐξ ἀγορᾶς
 προτιθέτων· ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία τὰς
 τούτων διατριβὰς· ἡξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν
 διδάξοιτα, πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμά-
 των. 26. Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει, οὐ μόνον
 προῖκα τοῖς ἀξιούσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομέ-
 τοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· το-
 σοῦτου δέων οὐδέποτε τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε
 μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς
 γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπι-
 βῆναι αὐτοῦ πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
 αὐτοῦ εἶναι διωμολόγει, ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τού-
 των μὲν φύσει οὐδεὶός ἐσμεν κύριοι, νόμοι δὲ καὶ διαδοχῇ
 τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγο-
 χροῖνοι δεσπότηαι νομιζόμεθα, καπειδᾶν ἢ προθεσμία
 παρέλθῃ, τιρικαῦτα παραλαβῶν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ
 ονόματος. Οὐ μικρὰ δὲ οὐδὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ξιλοῦν
 ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριπτον, καὶ
 τῶν γυμνασίων τὸ συμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰ-

δέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τῆς διανοίας τὸ ηρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τοῦ τρόπου. 27. Παρήνει δὲ τοῖς συνοῦσι μήτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ἐορτὰς ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιῆσαι. Ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν οὐμίην. Δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσσωσι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστεροι καὶ σιδήρωι τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες. 28. Ἠγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερόζον τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχάσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιπάττων ἐλέγχηται. Πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτῶν ἔφρασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιπαθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὅς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτὶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ὄζων διακεείμενος. 29. Ἴδῃ δὲ τούτων ἀποστίας, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξήγει, καὶ τὸν ὠθισμόν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡριόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. Πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπέιληπται. 30. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐτέρου δράμιτος ἦπτειο τῶν ἀμφὶ

τὴν νεκρίαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὄλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρως ἀληθείας. Ἄ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελῶν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορύντειν ἑαυτοῖς ἀξιούσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναληθισίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν, οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων, οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις, ἔτιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, ἐνήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευταίην διαμέροντες. 31. Εἰκάζειν οὖν ἡξίου, τί πέπραχται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι. Τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνούμενους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάκιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσφουεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῆ τραγῆ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἦδη καὶ πικρὰ θύραν εἰςβιαζόμενοι. Σολοικισμόν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτον τῶν ἡθοῶν. 32. Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης κακῆϊνο ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμμεφето τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν, οὐ προφέντα τῶν οφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ἡττιάτο τῶν στεφανομένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου τὸν τόπον.

Εἰ γὰρ τοι, ἔφη, τῇ προῆ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρου-
 σιν, ὑπὸ τῇ ἡνὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφασθαι, παρ'
 αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς πλεῖστον ἀνίσπων
 τῆς ἡδονῆς. 33. Καὶ μὴν κακείνους διεγέλα, τοὺς θαυ-
 μάσιόν τινα τὴν σποιδῆν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους,
 χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. Καὶ
 γὰρ αὐτὸς καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βρα-
 χείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας ὑπομένειν.
 Ἀπέφαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς, εἴνεκα πάντα
 πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μίκιστος ἀνθρώπου
 λαιμός ἐστιν. Οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι
 τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδῶ γενέσθαι τὴν ἀπό-
 των πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν οὖν εἶναι τὴν
 ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσοῦτων ὠνέισθαι
 χρημάτων. Εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς, ὑπ' ἀπαι-
 δευσίας τὰς ἀληθεστέρως ἡδονὰς αγνοοῦντας, ὧν ἀπα-
 σῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.
 34. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν
 διεξίη, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὑβρεις, τοὺς ἐπι-
 κειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερομένους.
 Ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐφίκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει
 τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. Προϊόντας γὰρ
 τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν προσορᾶ-
 σθαι τοῖν ποδοῖν, ἢ ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν υπερ-
 βαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, (τὸ καινότατον) ὅτι
 βαδίζουσι. Δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν αλλο-
 τρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν
 ὠτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτριῶν
 δέονται προσοψομένων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες
 δυστυχέσιν ἀνθρώποις προεπούσας, καὶ πεπηρωμένοις

Ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέ-
 σης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. 35. Ταῦτά τε
 καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυσε τὸν λόγον.
 Εγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθιγῶς, μὴ σιωπήσῃ
 τεφοβημένος. Ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν
 Φυαίᾶκων πάθος ἐπεπόνθειν. Πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς
 αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ
 ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατεσφόμην,
 τοῦτο δὲ φθέγγασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνε-
 κοπιόμην· καὶ ἢ τε φωνὴ ἐξέλειπε, καὶ ἢ γλῶττα διη-
 μάριταν· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. Οὐ γὰρ
 ἔπιπολῆς οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βα-
 θεῖα δὲ καὶ καίριος ἢ πληγὴ ἐγένετο, καὶ μάλα ευστόχως
 ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν
 ψυχὴν. Εἰ γὰρ τι δεῖ καμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψα-
 σθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπέιληφα. 36. Δοκεῖ μοι
 ἀνδρὸς ευφροῦς ψυχῇ μάλα σκοπῶ τι ἀπαλῶ προσει-
 κέναι. Τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνά τὸν βίον, καὶ μεστοὶ
 τὰς φασέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ
 μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν
 σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ δέον-
 τος κφιᾶσι· καὶ ἀπιονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ
 βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφο-
 δρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεληρῦϊαν μόνον
 τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλειπεν. Ἄλλοι δὲ πάλιν τού-
 τοις ἀπειραντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτομίας
 οὐδὲ ἐφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν·
 ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ·
 ἦν δὲ ποτε καὶ ἐφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἀπεται,
 βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυροῦς

ἐμβολῆς απεσιέλλετο. 37. Ὅστις δὲ ἄ, αθὸς τοξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄνεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ στεγρότερος τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. Ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τρικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίσται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τούτῳ χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. Τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὐ μάλα εὐτόνωσ, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν· ὃ δὴ σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέροχεται. Τοῦτό τοι καὶ ἴδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν περιθέοντος. Ἐπῆει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο λέγειν,

Βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως ἀνδρεσσι γένηαι.

Ὡσπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες αἰνούνται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ρέμ λαμβάνονται, οὔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος υπομιμνήσκονται τοῦ πάθους, οὔτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματῖαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

38. ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ λατοῦ κεκοροσμένου· ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ πανσαμένον, ἄχθομαι· καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σε εἶπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κνιῶν τῶν λυσσῶντων διχθέντες, οὐκ αὐτοὶ υἱοὶ λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν τινὰς ἐτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκαρρονες γίνονται.

Συμμεταβαίνει γὰρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ διήγηματι, καὶ πολυγρονεῖται ἢ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχῆ.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔρᾳν ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προζέτι δέομαί γέ σου κοινῆν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντα, ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

Δ Ι Κ Η Φ Ω Ν Η Ε Ν Τ Ω Ν.

ARG. Quia ταῦ multis in verbis a Graecis pro σίγμα adhibebatur, fictus est a Luciano hic libellus, simillimus orationibus, quas a accusatores Athenis coram iudicibus habere solebant, in quo, archonte Aristarcho, celeberrimo Homericorum carminum critico, coram iudicibus vocalibus Σ accusat T, quod sibi locum suum adimere studeret. Ordo orationis hic est: Σ, ob moderationem meam, inquit, parvam iniuriam tuli, nunc vero nimis aucta iniuria magnum mihi metum iniecit, ne denique prorsus e litterarum numero eiiciar. Omnium interest litterarum, ne hanc iniuriam patiantur, et a principio in aliis quoque litteris reprimenda fuerat. Cuius litterae in loco, quem primum sortita est, manendum; transcendere in alium iniquum est. Cuius litterarum ab inventore, quisquis sit, locus suus tributus est, quem a vobis, primis inter omnes, conservari decet. T vero non solum e quibusdam vocibus dudum conatum est, sed nunc adeo e multis me expellere conatur. (Adduntur exempla.) Unde in maximo versor periculo. Ego nulli nocere cupio; nunquam enim et ζ et ξ et ε, e quibusdam

me expellentia accusavi. T' vero natura violentum est, τ non me solum, sed alias multas litteras sedibus suis expulit, ex. c. δ, υ et ζ, quod exemplis probatur. At ne satis quidem habet nos laedere, sed lacessit etiam homines ipsos, linguam eorum ita constringens, ut τ pronuncient, ubi nolint. Et tyranni ad figuram eius ligna fabricari iusserunt, in quibus homines suspendant. Quapropter meritam eius poenam eam censeo, ut in sua ipsum figura suspendatur.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεπιῶνος ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρηῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

2. Μέχρι μὲν, ὃ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἡδικοῦμην ὑπὸ τουτουῖ τοῦ Ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βιαιῶς ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρήκονον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἢν ἴσῃτε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. Ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἴκει πλεονεξίας τε καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἠσύχασα πολλάκις, οὐκ ἀγαπῶν, ἀλλ' ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέροισιν εἰδόσιν ὑμῖν. Δεός δὲ οὐ μικρόν μοι ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαντοῦ. Τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μεῖζον προστιθέν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγον δεῖν ἠσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γραμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῃ δὲ κεῖσθαι τῇ ψόφῳ. 3. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως ἐς ἀλλοτριαν βιάζεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὡν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὅρῳ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμια, ἐφ'

οἷς ἐτάχθη τὰ καὶ ἀρχὰς, ἔξουσιν. Ἄλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαί ποτε ἐς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια, οὔτε, εἰ καθυφῆσθε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ. 4. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέγροι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῶ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισήρεως καὶ κεφαλιουργίας· οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διαγωνίζετο, καὶ ἐς χειρὰς μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ γναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαντο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἤρεμι συγχύσεως ἀρχεσθαι παρανόμου· καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως· τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρεῖ, λυοντός ἐστι τὸ δίκαιον. 5. Καὶ ὁ γε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμίδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδη δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδραὶ βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνείδον. Καὶ ὑμῖν μὲν, ὡς δικασταὶ, τὴν μεῖζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι, ἡμιφώνοις δὲ τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήρης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. Πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἐννέα τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά. Τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους. 6. Τὸ δὲ γε Ταῦ τοῦτο, (οὐ γὰρ ἔχω χεῖρονι αὐτὸ ὀνομάσαι ὀήματι, ἢ ὧ καλεῖται,) ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνήλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τό τε ἄλφα καὶ τὸ

Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο τοίνυν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πρόποτε βιασαμένων, ὀνομάτων μὲν καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν· ὅθεν δὲ καὶ ἀπὸ τίνων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. 7. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνην οὐκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὡς ἔχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. Κατηγόμην δὲ παρὰ κωμωδιῶν τινι ποιητῆ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιών λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς· παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρσα. Μέχοι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ὄμην συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπῶμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πᾶνν τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. 8. Ὅποτε δὲ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάτυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυσθριάσαν καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πῖμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῆκά τις ὀνομάσῃ. Καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. Οὐ γὰρ περὶ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακώτων μοι γραμμάτων. Κίσσαν μου, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν. Ἀφείλετο δὲ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορευόντος Ἀριστάρχου. Περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. Ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέ-

σις αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμητιόν, ὀρώντων ὑμῶν
καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. 9. Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα;
Θεσσαλίας με ἐξεβαλεν ὀλης, Θετταλίαν ἀξιούν λέγειν,
καὶ πᾶσαν ἀποκέλλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν
κῆποις φεισάμενον σευτλίων· ὡς, τὸ δὲ λεγομενον, μηδὲ
πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. Ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γραμ-
μα, μαρτυροῦντέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ
Ἰῆτι σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ
Σμύροναν· μήτε τῷ ξυ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ
τον συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμα-
χον· τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου ὧν νοσήσαντι συγγνώμη,
καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυρσίνας, καὶ παί-
σαντί μέ ποτε ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρῳ. Καγὼ μὲν
τοιούτων. 10. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει
βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. Ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέ-
σχετο γραμμαμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ
τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ
μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα
δικασταί, τοῦ μὲν δ' λέγοντος· ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέ-
χειαν, ἐντελέχειαν ἀξιούν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς
νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρί-
χας ἰλλόντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστερηῆσθαι· τοῦ
ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτοῖ ἐξεῖναι
μηδὲ γούζειν. Τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαγ-
κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ ταῦ; 11. Τὸ δὲ
ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος,
ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτοῦ
τὸν τρόπον. Οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺν
φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὡς δικασταί· μεταξὺ
γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε

περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλώτταν ποιῆ τὴν γλώσσαν, ὡ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. Ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. Δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν αὐτὸ βούλεται· τὸ δὲ παρειαυτοῦ ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασιν προεδρίαν ἔχειν ἀξιῶν. Πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλήμων γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. Καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλατταν εἰξαί φασι, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν. 12. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; Κλάουσιν ἀνθρώποι, καὶ τὴν αὐτῶν τήχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. Τῷ γὰρ τούτου σώματι φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτῆραντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζουσιν ἐπ' αὐτά. Ἀπὸ δὲ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. Τούτων οὖν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἀξίον εἶναι νομίζετε; Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν υπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη· ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

T I M Ō N,

H M I Σ A N Θ P Ω Π O Σ.

ARG. In principio libri invehitur Timon acerbe in Iovem, tanquam nullius amplius iniuriae ultorem; non enim amplius peieraturos fulmen eius vereri, et Salmoneum adeo tonitru imitatum esse; aeni eum videri similem. Nam quum fuisset iuvenis, indefessum eum scelerum punitorem fuisse, quod praeter alia et Deucalionis diluvium testetur. Iam ipsum socordiae suae fructus cernere; neminem enim nisi obiter illi sacra facere, et multos iam templa et statuas eius violasse impunitos. Sed, ut de his taceat, quum universas ipse opes suas in homines ingratos effudisset, et nunc adeo ab omnibus relictus victus causa terram exercere coactus esset, quando tandem iniuriam hanc puniturus sit, rogat. Quae Iupiter quum forte audisset, a Mercurio de infortunio Timonis certior factus, hominem pium quondam non censet negligendum, Mercuriumque iubet, Plutum et Thesaurum ad Timonem adducere, qui apud illum mancant. Ingratos illos alio tempore poenas daturus. Plutus negat se iturum; rogat ut saltem ad eos mittatur, quibus in pretio sit. Miratur Iupiter, eum, quondam non immerito de carceribus, in quibus ab avaris inclusus teneatur, coquestum, nunc ad Timonem, apud quem libere ei circumvagari liceret, ire nolle. At Plutus utrumque hominum genus bene de se mereri negat; eos se laudare, qui mediam teneant viam. Sed illorum censet Iupiter Pluto curam non esse debere; iustas eam ipsam ob rem poenas illos dare; et Timonem, si iterum divitias profudisset, facile ad terram exercendam rediturum. Dum igitur progrediuntur, narrat Plutus Mercurio, se alatum et avibus celeriores esse, quum discedendum sit; quum vero a Iove ad aliquem mittatur, se ire coecum et claudum; quum a Plutone, celerem; eosque ad quos celeriter veniat, se uti nescire. Si a Iove mittatur, se circumvagari, donec imprudens in aliquem incidat, eumque plerumque hominem malum, quia bonorum perquam pauci sint.

Caeterum mirum non esse, si a tot hominibus ametur; eos enim solummodo splendidam suam personam videre, non ipsum; et quum ab hominibus recipiatur, una secum in domos ingredi liberos suos, Arrogantiam, Dementiam, Mollitiem etc. qui quum hominem invasissent, eum trem expelli non sinant. Miratur Mercurius, quam lubricus Plutus, et Paupertas contra quam tenacissima sit. Interim venerant in Atticam, et, Pluto Mercurii vestem tenente, ad Timonem, saxosum agrum fodientem. Cedit Paupertas, si aliquem probum fecisset, Plutum redire et eum Arrogantiae etc. reddere quæstæ. At Timon paupertate contentus, Plutum multorum olim malorum suorum, ut putabat, auctorem, primum ne voluit quidem recipere, donec tandem suam ipsius, non Pluti culpam fuisse edoctus Iovis consilio cederet. Discedunt Mercurius et Plutus, Thesaurum, qui Pluto solummodo obedit, sub Timonis lignonem vocato. Ingentem effodit Timon thesaurum, et consilium, multo coempto agro turrim auro asservando exstruendi, homines omnes despiciendi, fugiendique, morumque asperitate et inhumanitate excellendi capit. Nuncio vero de Timonis divitiis in urbem perlato denuo iam eum pristini assentatores visum veniunt, quorum primum Gnathonidem ligone caedit, sicut et secundum Philiaden et tertium Demeam, rhetorem, psephisma insanis laudibus plenum praelegentem, et quartum, Thrasyclem, philosophum, omnium pessimum. Reliquorum turbam lapidibus expellit.

TIMΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ.
ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ.
ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIM. ^δΩ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένη. καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφέληγερέτα, καὶ ἐρίγδονπε, καὶ εἴ τί σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορωῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πῖπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηῶς τοῦ θυμιῶ· ποῦ σοι τῶν ἢ ἐρισμάρατος ἀστραπή, καὶ ἢ βα-

σύβρομος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ αργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; Ἄπαντα γὰρ ταῦτα λήρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ἀτεχνῶς ποιητικὸς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. Τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελῶς ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ἔστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. 2. Θαῖπτον γοῦν τῶν ἐπιπορκεῖν τις ἐπιχειροῦντων ἕωλον θουαλλίδα φοβηθεῖη ἄν, ἢ τὴν τοῦ παιδαμιάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὐτω δαλὸν τινα ἐπανατείνεσθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. Ὡστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάντη ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία θερμοσυγὸς ἀνὴρ μεγαλαυχούμενος. Πῶς γάρ; ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις, ὅς οὔτε τῶν ἐπιπορκούντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεϊς πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. 3. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἤγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχῆς, ὡσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προηκοντίζετο· οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιῶν σωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ἔνεοί τε ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκάστη σταγῶν. Ὡστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνον ναυαγία ἐπὶ τοῦ Λευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβραχίων ἀπάντων καταδεδυκότων· μόγις ἐν τι κι-

βῶτιον περισωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. 4. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ἠμεθυμίας τὰπίχειρα κομίξῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοῖ τινος οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων, καὶ οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν. Καὶ καὶ ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. Ἐῷ λέγειν, ποσάκις ἤδη σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοὶ τὰς χεῖρας Ὀλυμπίασιν ἐπιβεβλήκασιν· καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὠκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοιδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν· ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γυγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. Ταῦτα τοῖνυν, ὦ θαυμάσιε, πηρίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; Πόσοι Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντιλον ὕβριν τοῦ βίου; 5. Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἴσας, τὰμὰ εἶπω, τοσοῦτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ περυσιάτων ἀποφῆρας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκέτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὐδὲ προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπιθήσοντες καὶ προσκυνούντες, κακὸν τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀπηρητημένοι· ἀλλ' ἦν που καὶ ὁδοῖ βαδίζων ἐντύχω τινὲς αὐτῶν, ὡσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατειραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγρόντες· οἱ δὲ καὶ πόσῳθεν

ιδόντες, ἐτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρό-
 παιον θάμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ προ-
 πολλοῦ σωτήρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγεννημένον. 6.
 Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμε-
 νος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμι-
 σθος ὄβολων τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσ-
 φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. Τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδαεῖν,
 μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὐπράτιοντας·
 ἀναρότερον γὰρ τοῦτό γε. Ἴδῃ ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου
 καὶ Ρέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὑπνον ἀποσεισάμενος,
 καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμείδην γὰρ κεκοίμησαι,) καὶ
 ἀναρόηπίσας τὸν κεραινόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτις ἐναυσάμενος,
 μεγάλην ποιήσας τὴν γλῶσα, ἐπιδειξαίῳ τινα χολὴν ἀν-
 δρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν περὶ σοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ ταφῆς μυθολογούμενα.

7. ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ερμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ
 τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρεῖα, πιναρὸς
 ὄλος, καὶ ἀνχημῶν, καὶ ὑποδίφθερος; Σκαπτει δὲ οἶμαι
 ἐπικεκρυφῶς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. Ἴππον φι-
 λόσοφός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους
 διεξῆει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; Ἀγροεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχε-
 κρατίδου, τὸν Κολυτιέα; Οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς
 καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὄλας
 ἐκατόμβας· παρ' οἷ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ
 Διάσια.

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλού-
 σιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; Τί παθῶν οὖν τοιοῦ-
 τός ἐστιν; ἀνχημῶς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεύς, καὶ μισθω-
 τός, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαγεῖαν καταφάρων τὴν δικέλλαν.

8. ΕΡΜ. Οὕτωςι μὲν εἰπεῖν, χρησιότης ἐπέτριψεν αὐτόν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος· ὡς δὲ ἄληθεϊ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τῶν φίλων· ὅς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος· ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἦπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς καὶ εταίρους ᾔσχετο, ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτόν, χαίροντας τῇ βορᾷ. Οἱ δὲ τὰ ὅστι᾽ ἔγυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἰ δέ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὐ μάλα ἐπιμελῶς, ᾔχοντο, αὐὸν αὐτόν καὶ τὰς ῥίξας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, (πόθεν γάρ;) ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιιδόντες ἐν τῷ μέρει. Διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διαφθερίας, ὡς ὄρας, ἀπολιπῶν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωρογεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τούνομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες.

9. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος· εἰκότως γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα κύναντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥῖσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. Πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιουρκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων (πολλοὶ γὰρ οὔτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιαῖσι,) πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ μάλιστα ἐξ οὐ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπλάσαν αὐτοῖς. Μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεραιγῶτων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ

τῶν εὐχῶν· ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρή τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. Διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν, οὐ φαῦλον ὄντα. 10. Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτιον, ὃ Ἐρμῆ, παραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησανρόν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὐτω ῥαδίως, κἂν ὅτι μάλιστα νπὸ χρησιότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας. Περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις μὲν σκείρομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμένα γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμένα εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρόην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ομιλητὰς μηδὲ ὄλωσ εἶναι τινας ἡμᾶς τοὺς θεοὺς. Ἄλλ' ἐκείνον μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς)· ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ Ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκείνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγον δεῖν συνετριβῆ περὶ τῇ πέτρῃ. Πλὴν ἱκιστὴ ἐν τοσοῦτῳ καὶ αὐτὴ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, ὑπερπλοουτοῦντα τὸν Τίμωνα οὐῶσι.

11. ΕΡΜ. Οἶον ἦν τὸ μέγα κεκραγέαι, καὶ ὄχληρόν εἶναι, καὶ θρασύν! Οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ ἀντίκα μάλα πλούσιος ἐκ περεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παρόρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. Εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκρυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελοῦμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος;

12. ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν ἐς ἐμέ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ ἐς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μονονουχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. Αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐταίραις παραδοθησόμενος; Ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περιπόθητος. Οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἦν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέταρτας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεᾶς ἀμελητὶ προῖεμένοι.

13. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. Πάνυ γὰρ αὐτὸν ἢ δίκελλα πεπαιδαγωγῆκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὄσφυν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. Σὺ μέντοι πάνυ μεμψιμοιφος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιᾶ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπειάσας, ἠφίει περιουσιεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν· ἄλλοτε δὲ τούναντίον ἠγανύκεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. Ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, συνεσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν λογισμῶν, καὶ ἀποδράσεσθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν. Καὶ ὅλως, τὸ πράγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ ἢ σι-

δηρῶ τῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενείσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατροφόμενον, τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ. 14. Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτούς, ἐρωῶντας μὲν ἐς υπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐργοσοφίας, ἐς τὸ σημεῖον, καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμνκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλασιν οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. Καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδόμενων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότερον, αὐτοὺς ἕηλοτυπούντων, ἀγροούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρόφῳ ὑπεισιῶν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς αμαρτὸν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διαγαλέον θουαλλίδιον ἐπαγρονπνεῖν ἕασας τοῖς τόκοις. Πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτά σοι, πάλαι μὲν ἐκεῖνα αἰτιασθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

15. ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἶγε τάληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὐλόγα δόξω ποιεῖν. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελές καὶ οὐκ εἰρηκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τούς τε αὐτὰν κατάκλειστον ἐν θυραῖς καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ υπέρρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτούς, οὔτε ἐς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθεῖν πρὸς τινος, ανοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, οὐδὲν ἄδικοντά με ὑπὸ τοσοῦτοις δεσμοῖς κατασῆποντας· οὐκ εἰδότες ὡς μετὰ μικρὸν

απίαςιν ἄλλω τινὲ τῶν εὐδαιμόνων με καιαλιπόντες.
 16. Οὐτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχειροὺς εἰς
 ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέ-
 τρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους
 τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γάρ,
 ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναιῖκα νέαν
 καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπα-
 ράπαν, ἀφίεις καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ
 μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ
 αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ
 μιστροπέων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοι-
 οὔτος ἐροῦν δόξειεν ἄν; Οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης
 ἂν, ἐρασθεῖς πολλάκις. 17. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέ-
 ραν γυναιῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότω
 παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας
 καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλω προσβλέπειν ἐπιτρέποι,
 ἄγονον δὲ καὶ στεῖρον κατακλείσας παρθενοῦι, καὶ
 ταῦτα ἐροῦν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας καὶ
 τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν υποδεδυκό-
 των, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν,
 δεῖον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, κατα-
 μαραίνων εὐπρόσωπον οὔτω καὶ ἐπέραστον κόρην, κα-
 θάπερ ἱερβίαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ
 βίου; Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτί-
 μως λακτιζόμενος καὶ λαφυρσόμενος, καὶ ἔξαντλούμε-
 νος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὡσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδη-
 μένος.

18. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; Διδόασι
 γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὡσπερ ὁ Τάνταλος,
 ἀποτοὶ καὶ ἄγαστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηγνότες

μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινευς, ἀπὸ τῆς φάουγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν Ἀρβυιῶν ἀφαιρούμενοι. Ἄλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκείνος γάρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπημένον, πρὶν ὅλως εἰςρῆῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἑξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιπόρῃν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσῶν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰςρῆῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιπόρῃοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἑκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἕξοδος.

19. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξεται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ ἐς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ὁαδίως εὐρήσει τὴν διαφθέραν αὐτίς, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. Ἄλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἐρμῆ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύνκλωπας ἐκ τῆς Αἰτῆνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τβ-θιγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

20. ΕΡΜ. Προϊώμεν, ὦ Πλοῦτε. Τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, σὺ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλ' ὁπότεν μὲν ἀπίω παρὰ τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόγις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένουτος· ὁπότεν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δεῖ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. Ἄμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, καὶ γὰρ

ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχομί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε πρίασθαι βρόχον, ἐσχικότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε· καὶ ὅμως προφανεροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

21. ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἔμμαντοῦ ποσὶ βαδίξω τότε· οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν. Ἀηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. Ἐπειδὰν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι μετακομίζουσι. Καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῆ ὀθόνη σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς· ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηρότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τειριγότες οἱ νεοττοί. 22. Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆ, καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῆ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῆ, καὶ ἀνακηρυχθῆ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξουρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με ἀντὶ δέλτῳ, θείει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυθίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεῖς· τοὺς μάτην

κεχηρότας ἐκείνους ἐς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπών, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ Θύνιος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. 23. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειροκαλὸς καὶ παχύδεμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικῶς, καὶ εἰ παριῶν ἄλλος μαστιξεῖ τις, ὄρθιον ἐφιστῆς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὡσπερ τὸ Ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκέτι φορητὸς ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἕξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνιδιὸν τι ἐμπεσῶν, ἢ ἵπποτροφίας ἐπιθυήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρῶος εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος ἢ Κόδρου, συνειώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσεῖος, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιπορκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

24. ΕΡΜ. Αὐτὰ που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα. Ὅποταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίξῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὖς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἶε γὰρ εὐρίσκεις με, οἳ τινες εἰσὶ;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. Οὐ γὰρ ἂν Ἀριστείδην καταλιπών, Ἴππονίκῳ καὶ Καλλιῳ προσῆεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίους. Πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθεῖς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὲς ἐμπεσῶν. Ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἐρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

25. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτοῦ δοκοῦντα πλουτίζειν, ὅσους ἂν οἷται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ ἄγαθέ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδώς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύροτον οὔτω χρῆμα, καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου· ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμανρόν οὔτω καὶ μικρόν ὄν. Τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶσον ἐς τοὺς τοιοῦτους ἐμπίπτω περιούτων, καὶ σαγηνέομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἶτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτούς, ῥαδίως φεύγεις, οὐκ εἰδώς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὅξυδερκῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

26. ΕΡΜ. Ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκρισαι, πῶς τυφλὸς ὢν, (εἰρησεται γὰρ,) καὶ προσέτι ἀχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσοῦτους ἐραστὰς ἔχεις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σε; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; Οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὔτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βλαθνήτεια πόντον φέροντες ἔρῳσαν αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. Πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴ τι ξυνίης σαντοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμηρότας.

27. ΠΛΟΥΤ. Οἶει γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι, ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσ-εστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Ἰλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασι ἄμορφος εἶην, προσωπεῖόν τι ἐρασιμώτατον περιθήμενος, διάχουσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἶόμενοι ὄραν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. Ὡς εἴ γέ τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώτιοντες τὰ τρικαυῖα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

28. ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γεγόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθήμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρηθῆται αὐτούς, θᾶπτον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; Οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε αγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς ἐπίχριστος ἢ εὐμωφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὄρωντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τοπρωῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν, εἰσδέχεταιί με, συμπαρεῖς ἐξορχειται μετ' ἐμοῦ λαθῶν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλ' ἄττα μυρία. Ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστά, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν· καμὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενοι ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν· ἢ ἐμὲ προσέσθαι ὑπομείνειεν ἂν.

29. ΕΡΜ. Ὡς δὲ λείτος εἶ, ὦ Ἰλλοῦτε, καὶ ὀλισθη-
ρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαφενκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντι-
λαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ αἱ ἐγγέλεις ἢ οἱ
ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπτεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἢ
Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ
ἀγκιστρα ἐκπεφυκῶτα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα,
ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχασθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως
ἀπολυθῆναι. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς
πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπιγαγόμεθα, οὔπερ
ἔδει μάλιστα.

30. ΠΛΟΥΤ. Θαῤῥοί τούτου γε ἔνεκα. Ἐν τῇ γῇ
αὐτὸν ἀεὶ καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ἡμᾶς, ἐπισκῆψας
ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μη-
δενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. Καί
μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς γλαμύδος, ἄχρῃς ἂν πρὸς τὴν
ἔσχατιάν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὐ ποιεῖς, ὦ Ἐρμῆ, χειραγωγῶν· ἐπεὶ ἦν
γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι
περινοσιῶν. Ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ
σιδήρου πρὸς λίθον.

31. ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτωσὲ σκάπτει πλησίον ὄρει-
νὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον, παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι,
καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἢ Καρτερία τε, καὶ ἡ Σοφία, καὶ
ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπτο-
μένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλατιόμεθα, ὦ Ἐρμῆ,
τὴν ταχίστην; Οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλο-

γον προς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχη-
μένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

32. ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργεϊφόντα,
χειραγωγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωννα ἐπέμφθημεν ὑπὸ
τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωννα, ὅποτε αὐτὸν
ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, του-
τοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄν-
δρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; Οὕτως ἄρα εὐκατα-
φρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὡσθ' ὁ
μόνον κτήμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν
ἔξειργασμένον, ἵν' αὐθις ὁ Πλοῦτος παραλαβῶν αὐτὸν
Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν
καὶ ἀγεννῆ καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδοῖ πάλιν ἐμοὶ
ῥάκος ἤδη γεγεννημένον;

ΕΡΜ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διὶ.

33. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε καὶ
Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. Οὗτος δὲ τάχα
εἴσεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ
διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶ-
μα, ἐρῶμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον
ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολ-
λὰ ταῦτα, ὡσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

34. ΤΙΜ. Τίνες ἐστέ, ὦ κατάρατοι, ἢ τί βουλόμενοι
δεῦρο ἦκτε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες;
Ἄλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαιοῖ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς
αὐτίκα μῖλα, βάλλων ταῖς βώλοισι καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων· μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ερμῆς εἰμι, αὐτοσὶ δὲ ὁ Πλούτος. Ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων.

ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τουτονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ερμῆ, πρὸς τοῦ Διός· μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ· μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβῶν.

35. ΕΡΜ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων· ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτεινας τῷ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς ευδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλούτος ἢ δικέλλα. Τὰ δ' ἄλλα, ευδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

36. ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ερμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. Τουτονὶ δὲ τὸν Πλούττον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ΕΡΜ. Τί δή;

ΤΙΜ. Ὅτι καὶ πάλαι μυθίων μοι κακῶν αἴτιος οὐ-

τος κατέστη, κόλαξι τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγών, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυνπαθείᾳ διαφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. Ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικοτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρόρησίας προσομιλοῦσα, τὰ τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε σνκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστής ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελίσθαι δύναται ἄν. 37. Ἐξόσωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τὸν ἀγρὸν τουτιονί φιλοπόνως ἐργαζόμενος, οὐδὲν ὄρων τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφαιτα παρὰ τῆς δικέλλης. Ὡστε παλίνδρομος, ὡς Ἐρμῆ, ἀπιθι, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. Ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μιδαμῶς, ὡς γὰρ ἄνθρωποι οὐ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. Οὔτοι ἀπόβλητά ἐστι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὡς Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σε; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προσιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἐρμῆν τουτιονί.

38. ΠΛΟΥΤ. Ἐχοῦν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φῆς, ἰδίηκα· ὅς τῶν μὲν ἰδίστιων ἀπάντων αἰ-

τιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δὲ καὶ αἰοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τό γε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τούναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇν ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας. Τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διαφθέραν ἢ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. Ὡστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὐτοσί, πῶς ἰκέτενον τὸν Δία μηκέθ' ἦκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηγεμένον.

39. ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὄρας, ὦ Πλουῖτε, οἷος ἦδη γεγένηται; Ὡστε θαρρόων ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σου.

ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀνθις πλουτητέον. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποταν οἱ θεοὶ βιάζονται; Πλὴν ὄρα γε, εἰς οἷά με πράγματα ἐμβάλλεις τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφρω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40. ΕΡΜ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι διαρῶραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπέρ τὴν Αἴτην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρῆσῃ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περιμένε·

ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖε. Σέ φημι, Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτιῶϊ καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελεῖσθαι. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀποστήσομαι.

41. TIM. Ἄγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπιβόησον σεαυτήν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βᾶθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοῦμφανὲς προκαλουμένη. Ὡ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἐρμῆ κερδῶς, πόθεν τοσοῦτον χρυσίον; ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; Δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὖρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέροφρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν υπερῆδιστον.

Ὡ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς·

αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. Ἐλθέ, ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. Νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. Τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαίτο οὕτω καλὸν ἐρασίην διὰ τοῦ τέγους καταβόροντα; 42.

Ὡ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμονα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὧ γε οὐδὲ ὁ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. Ὡ δίκηλλα καὶ φιλιότη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν προιάμενος τὴν ἐσχατιάν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ Θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαταῖσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ. Λεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἔθων· μονήρης δὲ ἡ διαίτα καθάπερ τοῖς

λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων· 43. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τιμὴν αὐτῶν, μίσημα. Καὶ ἦν τινα ἴδω μόνον, ἀποφρᾶς ἢ ἡμέρα. Καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἢ ἐρημία δὲ ὄρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ διημόται, καὶ ἡ πατρις αὐτῆ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖτω μόνος, ἑαυτῶ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσειῶν τῶν ἄλλων. Καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδόχθω, ἦν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῶ στέφανον ἐπενεγκεῖν. 44. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἠδιστον· τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκετεύοντα, πίτη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι· καὶ ἦν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρη, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύναι δυνηθεῖν· οὔτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός. Εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. 45. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιήσαμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. Καίτοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους. Πανταχόθεν συνθέουσι κεκοιμημένοι καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν

ὄσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. Πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβάς ἀπελεύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τό γε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰςάπαξ αὐτοῖς ὀμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο ὑπερορῶμενοι; Τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον· ὥστε δεχόμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποσιάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γραθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρόην ἕξανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκῶς. Ἄλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος· οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; Χαῖρε, Τίμων εὐμορφότατε καὶ ἤδιστε καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙΜ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Γραθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπιτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἄει φιλοσκώμων σύ γε. Ἄλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; Ὡς κινόν τι σοι ἄσμα τῶν νβοδιδάκτων διθυράμβων ἤκω κομίζων.

ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; Παίεις, ὦ Τίμων; Μαριτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰού, ἰού. Προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τίχα προεκλήσῃ με.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰσχυρόν ἐστι τὸ φάρμακον.

ΤΙΜ. Ἔτι γὰρ μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἄπειμι· σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

47. TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαγγτίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. Οὗτος δὲ ἀγρὸν ὄλον παρ' ἐμοῦ λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ὡδικώτερον εἶναι τῶν κύνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρόην εἶδε με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

48. ΦΙΛ. Ὡ τῆς ἀναισχυντίας! Νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; Νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; Τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὕτως ἀχάριστος ὢν. Ἡμεῖς δὲ οἱ πάλοι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιτηδᾶν δοκῶμεν. Χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαιρούς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. Οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπεύγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. Ἦκω τοιγαροῦν ταῦτά σε ρουθειήσων, καίτοι σὺ γε οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δείσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσθετι, καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουσιν αὐτόν.

49. TIM. Ἴδόν τρίτος οὗτος ὁ ρήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆς ἡμέτε

ρος εἶναι λέγων. Οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, (καταδεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, καγὼ ἐλείψας ἔλυσάμην αὐτόν·) ἐπειδὴ πρόφην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανεμεῖν τὸ θεωρικόν, καγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50. ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· „Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυτιεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κάγαθος, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ —“

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθώρῃσα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗΜ. Τί οὖν; Θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. „καὶ ηἰστέτυσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρουσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας —“

51. ΤΙΜ. Πῶς; Διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα οὐδὲ προσεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μείτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. „ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλευῶν, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησθε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ Ἠλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι, χρῆσοῦν ἀνασιτῆσαι τὸν

Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηναῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἐπίτᾳ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενῆς αὐτοῦ ἀγχισιεὺς, καὶ μαθητῆς αὐτοῦ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι.“ 52. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

TIM. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἦν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρῶν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

TIM. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

ΔΗΜ. Οἴμοι· τί τοῦτο; Τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὢν; Ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπηρησας.

53. TIM. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπηρησται, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπολις· ὥστε δήλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας.

TIM. Οὐ διώρονται οὐδὲ οὔτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετάφρενον.

ΤΙΜ. Μὴ κέραρχθι· κατοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην· ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν ἂν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλος, ἓν δὲ μιᾶρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας. Μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκὸς Ὀλύμπια πύξ καὶ πάλην. 54. Ἀλλὰ τί τοῦτο; Οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; Οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἕρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασσεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Ἀντοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἴους ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν. Οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλής, καὶ κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρχικὸν ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Δήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἔωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνίζόμενος, κατόρκης τὸ γέρειον ἀνάπλεως, κνηρδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρυβλία τῷ λιχανῷ ἀποσμήγων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυτιωτοῦ καταλίποι. 55. Μεμψίμοιρος αἰεὶ, κἂν τὸν πλακοῦντα ὅλον ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος καὶ πάροιος, οὐκ ἄχρῳς ᾠδῆς καὶ ὀρχηστῦος μόνου, ἀλλὰ καὶ λουδορίας καὶ ὀργῆς. Προσέτι καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης

καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτά φησιν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἶτα ἕμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς ἀνλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. Ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπισηκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία παρομαρτεῖ, καὶ ἡ ἀναισχυρτία προηγεῖται· καὶ ὄλωσ, πάνσοφον τὸ χροῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές. Οἰμώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὦν. Τί τοῦτο; Παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

56. ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῆμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθιπότεζ, ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακειάν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. Οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον δὲ ἡδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἶποτε τρυφήν, ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτόν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἡς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. Τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. Σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρη σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτήμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον ἐς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὀρᾶν δυναμένω. Μὴ μὲντοι ἐς βάθος, ὦ γὰθ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματογῆς, ἐμοῦ ὀρῶντος μόνου. 57. Εἰ

δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνεῖς, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν πέντε δραχμάς, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ ἡμιτάλαντον. Εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ (καίτοι οὐκ ἔμαντου χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις) ἱκανὸν, εἰ ταυτηνὴ τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. Ὀλιγαρχῆ δὲ καὶ μέτροιον χρῆ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετροῦσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὡ δημοκρατία καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει.

ΤΙΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθέ; Μῶν παρακέρουσμαί σε; Καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. 58. Ἀλλὰ τί τοῦτο; Πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλος τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. Ὡστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκησαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστοις λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόσῳθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ.

ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

Α Λ Κ Υ Ω Ν

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

ARG. Chaerephon flebilem vocem, quam audit, Halcyonis esse a Socrate edoctus, quam dii Ceycis mortem lugentem in avem mutarint, et a qua dies halcyonii nomen traxerint, a Socrate quaerit, qua tandem re ei fides haberi possit, qui aves ex mulieribus factas esse narret, quod minime fieri posse videatur. Respondet Socrates, homines omnia pro facultate humana aestimare admodum exili, eosque qui deorum vires ignorent, utrum tale quid fieri possit nec ne, diiudicare non posse. Non minus incredibile videri, post tempestatem ingentem reddi posse coelum serenum. Deo, cum nostris ne comparaudas quidem vires habenti, haec forte facilia esse. Quum iam inter homines, viros praecipue et infantes, tanta sit differentia, probabile esse, vires dei tanto maiores esse viribus hominum, quanto mundus maior singulis hominibus. Litterarum expertibus aequae difficile esse legere, quam aves ex mulieribus facere, quum contra deus ex incondito animalculo apem sapientem, ex inanimatis ovis tot genera animantium procreet. Deorum igitur vires nescientes, de transformationibus exploratum aliquid statuere nequire.

Hic dialogus nec est Luciani, nec Platonis, ut quidam opinabantur, sed Leonis Academici, at non indignus, qui inter opera Luciani locum habeat.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΑΙΡ. *Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἠδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. Τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; Ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα.*

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὧ Χαιρεφῶν, ὄρνις ἀλκυνῶν ὀνομαζομένη, πολύθρητος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθεται λόγος. Φασὶ γυναῖκά ποτε οὔσαν, Αἰόλου, τοῦ Ἑλλήνος, θυγατέρα, κουριδίον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηρεῖν πόθῳ φιλίας, Κήρυκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἐωσφόρον τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ περωθεῖσαν διὰ τινα δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον, ἐπειδὴ, πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἷα τ' ἦν εὐρεῖν.

2. ΧΑΙΡ. Ἀλκυνῶν τοῦτ' ἐστίν, ὃ σὺ φῆς; Οὐ πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῆ ὄντι προσέπεσε. Γοῶδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον. Πηλίκον δέ τι καὶ ἔστι, ὧ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοτεταίμει καὶ τὰς Ἀλκνονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὃ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφερούσας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἔστι καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. Οὐχ ὀρθᾶς, ὡς αἰθρια μὲν τὰ ἀνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκνονίδες ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθές δὲ τοιαύτη τις ἦν. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν, πῶς πώποτε χρῆ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκίς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; Παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

3. ΣΩ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκότα μὲν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. Δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρω-

πίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον·
πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἀπορα,
καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπει-
ρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι
γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν
γέρον, ἐπεὶ τοι μικρὸς πᾶνυ καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου
χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. Τί δ' ἂν, ὦ γὰρ θεέ,
οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις
ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν
τοιούτων; Ἐώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν
ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι δέος ἐπέλθοι καὶ
τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαισία
μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ
δὴ συμπεσεῖσθαι. 4. Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις
κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ
νῦν. Πότερον οὖν οἶει μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι,
τοιαύτην αἰθροίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος
καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν
ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνι-
θός τινος ποιῆσαι; Τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδά-
ρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα, πηλὸν ἢ κη-
ρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου με-
τασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. Τῷ δαιμονίῳ δὴ,
μεγάλῃν καὶ οὐ συμβλητῆν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς
ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχόν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα,
καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσω τινὲ σαντοῦ δο-
κεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἂν;

5. ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι
δύναιτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; Οὐδὲ γὰρ εἰ-
πεῖν ἐφικτόν.

Σ Ω. Οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν καὶ ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἐν ταῖς ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. Ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὄσιν ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε καὶ ἀδυναμίας ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν χειρῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. Ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται. 6. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὄσιν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. Μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαι ἂν ἑαδίως· ἢ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δῆπου πάντων, καὶ ἀμίχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. Ὀπτηκὸν οὖν ἀνθρώπου ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτω διαφέρει, τί νομίζομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; Πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὄσιν ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. 7. Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὔσι, πόλλ' ἄτι ἀδύνατα τῶν ἐτέροις πάνυ ἑαδίων· ἐπεὶ καὶ ἀλῆσαι τοῖς ἀνάλοις, καὶ ἀναγνώναι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὣσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυναικᾶς ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνιθᾶς ἐκ γυναικῶν. Ἡ δὲ φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβιάλλουσα ζῶον ἄπειν, καὶ

ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε, θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἕκ τε ὧν ἀφώνων καὶ ἀψύχων πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε καὶ πεζῶν καὶ ἐνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη. 8. Τὰς οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὔσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' ἀκνόνων πέρι, οὔτ' ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες, τοιοῦτο καὶ παισὶν ἔμοις, ὧ ὄρνι θρήνων μελωδῆ, παραδώσω τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω γυναιξὶ ταῖς ἐμαῖς, Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ, λέγων τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν. Ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σου ὀηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν ἀκνόναν, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστν καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ

ἢ Καύκασος.

ARG. Quum Vulcanus, iubente Iove, Prometheus Caucaso alligasset, quod et in convivio quondam, quum carnes distribueret, pro carnibus ossa adipe tecta Iovi obtulisset, et homines finxisset, et ignem diis subreptum hominibus dedisset, Prometheus multis de iniuria Iovis conquestus hunc in modum se defendit. Primum, quod ad carnis distributionem pertineat, ob parvulam illam fraudem succensere puero non Iove esse dignum, et omnino in conviviis iocos non esse aegre ferendos: atque si omnem etiam Iovis partem subripuisset, id tam gravi poena multare, iam animum humilem patefacere. Hac in re iam homines se praebere aequiores. Deinde, quod ad hominum fabricationem, inde nullum diis damnum accidere; nunc potius adesse, quibuscum dii se comparantes perspiciant, quam sint feliciores. At Iovem ita succensere, quasi dii nunc minus dii sint, quum tamen ab hominibus diis nihil unquam mali illatum sit, sicut a Gigantibus. Magno potius eos esse diis usui; in terra, nunc culta, ubique esse aras et fieri sacra; templa condita esse maxime Iovi, Apollini et Mercurio, sibi vero nusquam; feliciores adeo esse deos, quod nunc habeant testes felicitatis, quibus antea caruissent. Maleficos quidem esse in terra, sed etiam in coelo; et si dii nunc cura hominum negotiis implicentur, id praebere gratam aliquam occupationem, quum aliam ne haberent quidem; et quo tandem modo hominum fabricationem incusare possent ii, qui tanto mulierum amore flagrarent? Ceterum se hominibus formam dedisse pulcherrimam, et rationem, qua deos venerentur; ut etiam hac de re dii iure queri nequeant. Denique, quod ad furtum, ignem eius usturae esse, ut nihil minuatur, si quis ex eo lumen accenderit. Deos igitur, quos bonos esse oporteret, et quibus igni prorsus non opus, praec

invidia hominibus ignem concedere nolle, quibus sit pernecessarius, ad ipsa adeo sacrificia. Gratulatur Mercurius Prometheo, Iovem haec non audisse. At praevidet Prometheus, aquilam illam ab Hercule sagitta confixum, et se a Iove ipso pro mercede non exigua solutum iri.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, οὗτος, ὃν τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλώσθαι δεήσει. Περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνὸν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς χιόνος τι γυμνὸν ἔστιν, ὡς βεβαιοτέρων καταπαγῆ τὰ δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς ἢ κρημάμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὦ Ἐρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἔστιαυρῶσθαι χρή, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω), ἀλλ', εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρε ἀπὸ τουτουῖ τοῦ κρημνοῦ πρὸς τὸν ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὐ λέγεις, ἀπόξυροί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι πανταχόθεν, ἡρέμα ἐπινενευκῦνται· καὶ τῇ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδητὴ που μόγις ἑστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ἂν ὁ σταυρὸς γένοιτο. Μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλ' ἀνάβαινε, καὶ παρέχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2. ΠΡΟΜ. Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε καὶ Ἐρμῆ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔφησ, ὦ Προμηθεῦ, [τὸ κατελεήσατε,] ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι ἀντίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ

Καύκασος, καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθέντας; Ἄλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἰφμιστε, κατὰ κλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐξώσωμένως κατὰ φερε. Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή. Εὖ ἔχει. Καταπιθήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἄετος ἀποκερῶν τὸ ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

3. ΠΡΟΜ. Ὡ Κρόνε, καὶ Ἰαπετιέ, καὶ σὺ Γῆ μητερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ; ὅς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐχειρισθεῖς, οὕτως ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς σταντῶ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελίσθαι, τὸν Δία δὲ παρλογοῖσασθαι ὅστια „καλύψας ἀργεῖτι δημῶ.“ Μέννημαι γὰρ Ἡσιόδου, νῆ Δί, οὕτως εἰπόντος. Ἐπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνεπλασας, πανουροτότα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμωτάτον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. Τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι;

4. ΠΡΟΜ. Ἐοικας, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν „ἀναίτιον αἰτιάσθαι,“ ὅς τὰ τοιαῦτα προσφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πονταεῖῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτῶ. Εἰ γοῦν σχολή σοι, ἰδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ (στωμύλος γὰρ εἶ καὶ δικανικός) ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρωσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Κανκάσου, οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνῆ, καὶ ἐς οὐδὲν δέον· ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστι ἂν ὁ αἰτὸς καταπτῆ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικῆν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

5. ΠΡΟΜ. Πρώτερος οὖν, ὦ Ἐρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὲν ὡς δεινότατα κατηγορήσῃς, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἰφαιστε, δικαστὴν ποιούμαι ἔγωγε.

ΕΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρὰν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἐρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρώποποιάν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῆται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἰσὶν εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἐρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ρήτωρ τέ ἐστι, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτε ὄμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἐρμῆν ἐθειλῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὄνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέγνω ὄντι. Πλήν ἀλλ' εἰ καὶ τοῦτο, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

6. ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα! οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνον τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῷ

ἀδικημάτων, ὅτι, ἐπιτραπέν σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαν-
 τῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαιτες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασι-
 λέα· καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ
 πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν ἐκόμισας παρ' αὐτούς. Καὶ μοι
 δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ
 φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. Εἰ μὲν οὖν ἕξα-
 νος εἶ, μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ᾄ-
 σίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειραῖσθαι ὡς ἐνι μά-
 λιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῆς τοιαύτην πε-
 ποιῆσθαι τὴν νόμην τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀν-
 θρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς
 κατηγορηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι· λῆρος
 γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

7. ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρος ἐστίν, ἃ εἴρη-
 κας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ, ἐπεὶ περ
 ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι, ὡς ἂν
 οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. Καὶ πρῶτον
 μὲν ἄκουσοι τὰ περὶ τῶν κρεῶν. Καίτοι, νῆ τὸν Οὐ-
 ρανόν, καὶ τῶν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς,
 εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψιμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν
 ὄστον ἐν τῇ μερίδι εὔρει, ἀνασκολοπισθισόμενον πέμ-
 πειν παλαιὸν οὕτω θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύ-
 σαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ἠλίκον ἐστὶν
 ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίου, τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι,
 καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μῆζον αὐτὸς λήψεται. 8. Καί-
 τοι τὰς γε ἀπάτας, ὦ Ἐρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικάς
 οὔσας, οὐ χροῖ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν, ἀλλ' εἰ καὶ τι
 ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ
 αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ αὐ-
 ριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλό-

τινα μῆριν διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρόπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. Ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομπείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ διασιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενον ἔστι μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπῆ, σκνθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πρόαγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρόποντα. Ὡστε ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ὦμην τὸν Δία, οἷχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἠγγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιξε, πειρώμενος, εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἰρούμενος. 9. Τίθει δ' ὅμως, ὦ Ἐρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονεμεμηκέναι τῷ Διὶ, τὴν δ' ὅλην ὑψηροῦσθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρήν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῆ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἦπαρ ἐκκολάπτειν; Ὅρα γάρ, μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορῆ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέσειαν. Τί γὰρ ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βούν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; 10. Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξύτερος εἶναι τῶν θεῶν; Ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγεῖρω σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεῖς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. Εἰ δὲ καὶ πάνν ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. Καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τосαῦτι,

αἰσχρὰ μὲν καμοὶ ἀπολογεῖσθαι, πολὺ δὲ αἰσχίῳ κατι-
γορεῖν ἐκείνω. 11. Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς
ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. Τοῦτο δὲ, ὡ
Ἐρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπό-
τερον αἰτιᾶσθέ με· πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς
ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν, ἀτρεμεῖν αὐτοῖς
γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν
ἐχρῆν, ἄλλον δὲ τίνα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν
τρόπον; Ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ· καὶ πρῶτόν γε,
ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν
ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι δει-
κνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα
αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέ-
βαινε τὴν γῆν μένειν. 12. Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾶρον γὰρ
οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο, εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας
καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον
καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος· ἡ γῆ δὲ, ἄγχιόν τι χρῆμα καὶ
ἄμορφον, ὑλαὶς ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις, λάσιος·
οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόαν-
ον, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαί-
νεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα; Ἐγὼ δὲ (ἀεὶ
γὰρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως ἀνξη-
θήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἄλλα πάντα
ἐς κόσμον καὶ κάλλος,) ἐνενόησα, ὡς ἄμεινον εἴη, ὀλίγον
ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα, ζῶντα τίνα συστήσασθαι, καὶ
ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προςσοικότα·
καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὄμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου
αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἢ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμο-
νέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι·
εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συντετώτατον, καὶ τοῦ βελ-

τίονος αἰσθανόμενον. 13. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον „γαῖαν ὑδαί φύρας“ καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηναῶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. Ταῦτ' ἐστίν, ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. Καὶ τὸ ζημίωμα ὄρας ἠλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα ἐποίησα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦπτον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶά τινα γεγένηται. Οὕτω γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὡσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλευσῶσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡσπερ οἱ Γίγαντες. Ἄλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἐρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξον κἂν ἐν τι μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθώς πρὸς ὑμῶν. 14. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι ἀνῆχκράν καὶ ἀκαλλῆ οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμούς καὶ θυσίας καὶ ναοὺς καὶ πανηγύρεις· „μεστὰι δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί.“ Καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαντῶ μόνῳ κτήμα τοῦτο ἐπλάσάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Απόλλωνος, καὶ Ἥρας, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστὶ, Προμηθεὺς δὲ οὐδαμῶς. Ὅρας ὅπως τὰμαντοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. 15. Ἔτι δέ μοι, ὦ Ἐρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρ-

τυρον, οἷον κτήμα ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαι-
 νέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσσεσθαι τῷ ἔχοντι.
 Πρὸς δὴ τί τοῦτ' ἔφη; Ὅτι, μὴ γενομένων τῶν ἀνθρώ-
 πων, ἀμάστυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὄλων·
 καὶ πλοῦτιόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου
 τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον.
 Οὐδὲ γὰρ ἂν εἶχομεν πρὸς ὅ,τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐ-
 τόν, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὀρῶντες
 ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. Οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα
 δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ,
 τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δεόν, ἀνεσταυρώκατέ
 με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βου-
 λεύματος. 16. Ἀλλὰ κακοῦθγοὶ τινες, φῆς, εἰσὶν ἐν αὐ-
 τοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γα-
 μοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι. Παρ' ἡμῖν γὰρ
 οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο
 αἰτιάσασαί ἂν τις τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, ὅτι ἡμᾶς
 συνεστήσαντο; Ἔτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη,
 πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα, ἐπιμελουμένους αὐτῶν.
 Οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθεσθῶ ἐπὶ τῷ ἔχει
 τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς.
 Καίτοι τόγχε ἐργῶδες τοῦτο καὶ ἡδὺ· ἄλλως καὶ ἡ φρον-
 τὶς οὐκ ἀτερπής, ἔχουσά τινα διατριβήν. Τί γὰρ ἂν
 ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν; Ἡγοῦμεν ἂν,
 καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφοροῦμε-
 θα, οὐδὲν ποιοῦντες. 17. Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει,
 τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλ-
 λιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐραῖτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλεί-
 πτετε κατιόντες, ἄσπι μὲν ταῦροι, ἄσπι δὲ σάτυροι καὶ κύ-
 κνοι γενόμενοι, καὶ θεοῦς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες.

Ἄλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας. Καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστιχάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; Ἡ ἀσύνειον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; Καὶ πῶς ἂν ἡ θεοὶς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; Ἄλλ' ὑμεῖς, ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγωγσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν ἐπὶ τὸν Ὀκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Λίδιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀεσταυρώκατε. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά. 18. Ἦδη δέ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπήν. Καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκρισαι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; Οὐκ ἂν εἴποις· αὐτὴ γὰρ, οἶμαι, φύσις τουτουῖ τοῦ κτήματος· οὐδὲν τι ἐλαττον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένου τινός· φθόνος δὲ δὴ ἀντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις. Καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθούς χρη εἶναι, καὶ δοτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἐστάναι· ὅπου γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μίθδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπῶν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ὀργοῦντες, μήτε ἔφροντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. 19. Οἱ δὲ ἀνθρώποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν τὰς ἀγνιάς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιάων, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. Ὅρῳ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ

καπνῶ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ κνίσσα γένηται „ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.“ Ἐναντιωτάτη τοῖνυν ἢ μέμψις ἂν γένοιτο αὐτῇ τῇ ὑμετέροια ἐπιθυμίᾳ. Θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θεϊότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. Ἡ κακείνον αἰτιαῖσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτήμα; Εἴρηκα· σφῶ δὲ, ὦ Ἐρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχετε· καγὰ ἀνθις ἀπολογήσομαι.

20. ΕΡΜ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Εὐ γὰρ οἶδα, ὡς ἕξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. Ἐκεῖνο δὲ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκας οὕτω κολασθησόμενος.

ΠΡΟΜ. Ἠπιστάμην, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι ἀνθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς ἀδελφὸς οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν φῆς ἐπιπήγησθαί μοι τὸν ἀετιόν.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδομί σε λελυμένον, καὶ κοιῆν σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι καὶ κρεανομοῦντά γε.

21. ΠΡΟΜ. Θαῤῥοί· καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐεργεσίας.

ΕΡΜ. Τίνος ταύτης; Μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

ΠΡΟΜ. Οἶσθα, ὦ Ἐρμῆ, τὴν Θέτιν; Ἄλλ' οὐ χρὴ λέγειν· φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθός· εἶ, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον.
 Ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε· καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλη-
 σίον ὁ ἀετός. Ὑπόμνε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη
 σοὶ τὸν Θηβαῖον, ὃν φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύ-
 σαιέ σε ἀνατεμνόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

I.

ARG. Prometheus Iupiter, quod fore praedixit, ut, si cum
 Thetide rem habuisset, a filio inde nato regno privaretur, poena gra-
 tus liberat.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

I. ΠΡΟΜ. Ἄυσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέ-
 πονθα.

ΖΕΥΣ. Ἄυσω σε φῆς; ὃν ἐχοῖν βαρυντέρας πέδας
 ἔχοντα, καὶ τὸν Κανκάσον ὄλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμε-
 νον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ,
 ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν ἡμῖν
 τοιαῦτα ζῶα, τοὺς ἀνθρώπους, ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ
 ἔκλεψας, καὶ γυναῖκας ἐδημιούργησας. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ
 ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅστ' αἰ πιμελῆ κεκα-
 λυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σε-
 αντοῖ φυλάττων, τί χροῖ λέγειν;

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν ἰκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα, το-
σοῦτον χρόνον τῷ Κανκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα
οργέων ἀπολούμενον αἰετὸν τρέφων τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ
παθεῖν.

ΠΡΟΜ. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ,
ἀλλὰ σοι μὴρύσω τι πᾶν ἀναγκαῖον.

2. ΖΕΥΣ. Κατασοφίξῃ με, ὦ Προμηθεῦ;

ΠΡΟΜ. Καὶ τί πλέον ἔξω; Οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐ-
θις, ἔνθα ὁ Κανκάσος ἐστίν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν,
ἦν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἶπέ πρότερον, ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις,
ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

ΠΡΟΜ. Ἴν εἶπω, ἐφ' ὃ τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος
ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τουτὶ μὲν ἔγνωσ. Τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ;
Δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν.

ΠΡΟΜ. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης τῇ Νηρηίδι.
Ἴν γὰρ αὐτὴ κνοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσε-
ταιί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. Πλήρ τοιοῦτό τι ἡ
μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σέ δὲ ὁ Ἰφαι-
στος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

II.

ARG. Ne deum quidem amari, nisi iis rebus operam dederit, quibus feminarum amor conciliari possit.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΕΡΩΣ. Ἄλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ἀρχαιότερος ὢν πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Ἥ διότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ παινοῦργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δαί σε μέγα ἠδίκηκα ὁ γέρων, ὡς φῆς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδηῆσαι διανοῆ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά· ὅς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντροφᾶς, ὥστε μηδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεποιήκας με, σάιτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, αἰετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποιήκας, οὐδὲ συνῆκα ἠδὺς γυναικὶ διὰ σέ γεγενημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἴδωσι, τεθναῖσιν ἐπὶ τοῦ δέους.

2. ΕΡΩΣ. Εἰκότως· οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὔσαι τὴν σὴν πρόσοψιν.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἢ Δάφνη κακῆϊνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. Εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδιστον ποιεῖ σεαυτὸν, ἀπαλὸν καὶ καλὸν ὀφθῆναι,

ἐκατέρωθε καθειμένος βοστρούχους, τῇ μίτρῳ τούτους ἀνελιγμένους· πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδα, ὑπ' αὐτῷ καὶ τυμπάνοις εὐφροθυμα βαΐνε, καὶ ὄψει, ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Ουκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥάδιον γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφήμι σε.

III.

ARG. Ius causa Mercurium Iupiter ablegat.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ. Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ερμῆ;

ΕΡΜ. Ναί· τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. Τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμορι· βουκόλον τινὰ πολυόμματος, Ἄργον τοῦνομα, ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄπνυος ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιῆν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δὲ πονοῖ ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκείνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ

διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀγαγὼν, Ἴσιν ποιήσον· καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωξέτω τοὺς πλέοντας.

IV.

ARG. Iupiter, recepta forma divina, raptum a se Ganymeden edocet de munere officioque eius in Olympo.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

1. ΖΕΥΣ. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἦκομεν γὰρ ἔνθα ἐχοῖν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐδὲ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι, πιτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ αἰετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπιόμενος ἦρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; Πῶς οὖν τὰ μὲν πτερὰ σοι ἐκεῖνα ἐξερόθύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπον ὀργῆς, ὦ μειράκιον, οὔτε αἰετόν· ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν.

ΓΑΝ. Τί φῆς; σὺ γὰρ εἶ ὁ Πᾶν ἐκείνος; Εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγήθην θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστηκε. Σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2. ΖΕΥΣ. Εἶπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ, τοῦ ὕντος καὶ βροντῶντος καὶ ἀστραπᾶς ποιῶντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, φῆς εἶναι, ὃς πρόην κατέχεας ἡμῖν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; Εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήσπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; Τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διαρπάσσονται ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων, ἀθανάτω γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; Οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδην τήμερον;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰετὸς ἂν εἶην ἀντὶ θεοῦ γεγενημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὃ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὐρίσκων· καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποιμνιον.

ΖΕΥΣ. Ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαιῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. Εἰ δ' ἀπάξεις με, ἐπισχνοῦμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τυθήσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἐχομεν δὲ τὸν τρισητῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νομὴν.

3. ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὃ παῖς ἐστι, καὶ ἀπλοϊκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι. — Ἄλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, τοῦ ποιμνίου καὶ τῆς Ἰδης. Σὺ δὲ (ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ) πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ καὶ νέκταρ πίη. Τοῦτο μέντοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αἰ-

τὸς παρέξεις ἐγγέων. Τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμῶ, τίς συμπαιξεται μοι; Ἐν γὰρ τῇ Ἰδῆ πολλοὶ ἠλικιωῦνται ἡμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐξεις κἀνταῦθα τὸν συμπαιζόμενόν σοι τουτοῖν τὸν Ἐρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. Θάρρῃ μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4. ΓΑΝ. Τί δαὶ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν· οἶδα γὰρ, ὡς χρῆ ἐγγέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἴδου, πάλιν οὗτος καὶ γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δὲ ὁ οὐρανὸς ἐστί, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἴδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἶσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκέτι ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Καὶ κοιμηθήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἠλικιώτου Ἐρωτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτο σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἠδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ.

ΖΕΥΣ. Ναί, μετὰ γε τούτου, οἷος εἶ σὺ, ὦ Γανύμηδες, οὕτω καλός.

5. ΓΑΝ. Τί γὰρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;

ΖΕΥΣ. Ἐχει τι θέλγητρον ἡδὺν, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὄγε πατήρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγείτο ἕωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνου στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπε με κοιμηθισόμενον ὡς τὰ πολλά. Ὡρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς φῆς, ἀνήσπασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν. ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρονπνῶν· ἐνοχλήσω γὰρ σε συνεχῶς.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρονπνήσαιμι μετὰ σοῦ, φιλῶν πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε, ὃ πρακτέον. Νῦν δὲ ἄπαγε αὐτόν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ, πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

V.

ARG. Rixatur Iuno cum Iove ob Ganymedem.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΗΡΑ. Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλμπότατον; Ἐγὼ δὲ ὦμην ταῖς γυναιξὶ μόναίς χαλεπήν σε εἶναι, ὅποσαι ἂν ὀμιλήσωσιν ἐμοί.

2. ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκείνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρόποντα σεαυτῷ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίοι ἢ σάτυρος ἢ ταῦρος γενόμενος. Πλὴν ἄλλ' ἐκείναι μὲν σοὶ κἂν ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὃ γενναιότατε θεῶν· καὶ συνοικεῖ ἡμῖν, ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἐπαχθὲν, οἴνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Οὕτως ἠπόρεις οἴνοχῶν, καὶ ἀπηγορευκάσιν ἄρα ἢ τε Ἥβη καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι; Σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων· καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος· καὶ διὰ τοῦτο, οὐδὲ διψῶν, πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐρίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ ὁ παῖς ἔπιε καὶ ἔνθα προσήρμωσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῆς. Προΐην δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπάντων πατήρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραννόν, ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, ὁ πώγωνα τηλικούτον καθειμένος. Πάντα οὖν ὀρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶον λανθάνειν.

3. ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὃ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἠδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι καὶ τῷ νέκταρι; Ἴν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλησαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδευαστῶν οὕτοι οἱ λόγοι. Ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μαγεῖν, ὡς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγί, οὕτως ἐκτεθλημένῳ.

ΖΕΥΣ. Μὴ λοιδοροῦ, ὃ γενναιοτάτῃ, τοῖς παιδικοῖς. Οὐτοσί γάρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθα-

κός, ἡδίων ἔμοι καὶ ποθεινότερος — οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ἐπὶ πλέον.

4. ΗΡΑ. Εἴθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἔμοῦ γε ἕνεκα. Μέννησο δ' οὖν, οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἄλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει, τὸν σὺν νιόν, οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦγοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄσπι τὴν πυράγραν ἀποθεμιμένον; καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτοῦ τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα; καὶ ἐπισπασαμένους γε φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺν ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθραλωμένον τὸ πρόσωπον; Ἥδῖω ταῦτα οὐ γάρ; καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐθις ἐς τὴν Ἰδην· καθάριος γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ, ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, φιλεῖ ἡδῖον τοῦ νέκταρος.

5. ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλός, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστίος ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὄρων αὐτὸν ἐξ ὅτου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδη ἡμῖν ἀνέθρεφε. Πάλαί δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδὲ οἱ σπινθήρες, οὐδὲ ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, κάμοι ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπούσα. Εἰ δὲ ἄχθη παρὰ παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ νιός οἰνοχοεῖτω· σὺ δὲ, ὦ Γανυμήδες, ἔμοι μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη

ὀρέγεις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνεις. Τί τοῦτο; δακρύεις; Μὴ δέδιθι· οἰμώξεται γὰρ, ἢν τίς σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

VI.

ARG. Fabula de Ixione.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίονα τοῦτον, ὃ Ζεῦ, ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἤγγῃ;

ΖΕΥΣ. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὃ Ἥρα, καὶ συμποτικόν· οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀνάξιός ἐστιν, ὑβριστής γε ὢν· ὥστε μηκέτι συνέπτω.

ΖΕΥΣ. Τί δαὶ ὑβρισε; Χρὴ γὰρ, οἶμαι, καμὲ εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο — καίτοι αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν, ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσω καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε. Μῶν οὖν ἐπέριξα τινά; Συνήμι γὰρ, ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν σὺ ὀκνήσεις εἰπεῖν.

2. ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, οὐκ ἄλλην τινά, ὃ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἴ ποτε πιούσα ἀποδοίην τῇ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς προσήγε, καὶ αὐθις

ἀφείωρα ἐς ἐμέ. Ταῦτα δὲ ἤδη συνίην ἐρωτικά ὄντα. Καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδούμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ὤμην παύσεσθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. Ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα καὶ προκυλινδούμενόν μου, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικά ἰκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. Σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

3. ΖΕΥΣ. Εὐ γε ὁ κατάρατος, ἐπ' ἐμέ αὐτὸν καὶ μέχοι τῶν Ἥρας γάμων! Τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος! Ἄλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμεθα. Συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὐδέποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρωσι βίαιόν τι ἐστί, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὐτός γε δεσπότης ἐστί καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ὀνός, φασιν, ἔλκων, καὶ σὺ ἔπη αὐτῷ, ἔνθα ἂν ἠγῆται σοι· καὶ ἀλλάτιη ῥαδίως ἐς ὅ τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. Καὶ νῦν οἶδα ἐγὼ, καθότι τῷ Ἰξίονι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἢ σοι τὸν Πειρίθον ἐτεκεν.

4. ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθόν; — Ἀτὰρ οἶσθα, ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; Κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ. Ἐπεὶ δ' ἐρῶ, καὶ ὡς φῆς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει —

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; Δέδια γάρ, μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' εἶδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῆ τὸ συμπόσιον, καὶ κείνος ἀγροπνῆ, (ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος,) παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ ἂν παύσαιτο ἀνώμενος, οἴηθεις τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἄπαγε, μὴ ὦρασιν ἵκοιτο, τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συνέσται;

5. ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ἤξει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ (οἷοι πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοι εἰσιν) αἰχῆσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἅπασιν, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τοῦ Διὸς. Καὶ πού τάχα καὶ ἐρᾶν με φήσειεν αὐτοῦ· οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες, ὡς νεφέλη συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἢν τι τοιοῦτον εἶπῃ, ἐς τὸν ἕδιον ἐμπεσὼν, τροχῶ ἄθλιος προσδεθείς συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἅπανστον ἔξει, δίκην διδοῦς αὐ τοῦ ἔρωτος (οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε), ἀλλὰ τῆς μεγαλαυχίας.

VII.

ARG. Mercurii pueri artes describuntur.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

1. ΗΦΑΙ. *Ἐώρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος, τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ ἤδη ὡς μέγα τι ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;*

ΑΠ. *Ἐκεῖνό γε τὸ βρέφος, ὦ Ἴφαιστε; Ἦ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ!*

ΗΦΑΙ. *Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναίτο, ἀρτίτοκον ὄν;*

ΑΠ. *Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὸν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος· ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου καὶ τῶν βελῶν.*

2. ΗΦΑΙ. *Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόλις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαραγάνοις;*

ΑΠ. *Εἴση, ὦ Ἴφαιστε, ἦν σοι προσέλθῃ μόνον.*

ΗΦΑΙ. *Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.*

ΑΠ. *Τί οὖν; Πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν;*

ΗΦΑΙ. *Πάντα, ὦ Ἄπολλον.*

ΑΠ. *Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς.*

ΗΦΑΙ. *Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὄρω.*

ΑΠ. *Ἄλλ' ὄψει αὐτὴν πού ἐν σπαραγάνοις τοῦ βρέφους.*

ΗΦΑΙ. *Οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελειθήσας τὴν κλεπτικὴν;*

3. ΑΠ. *Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη;*

στωμύλα καὶ ἐπίτροχα. Ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. Χθῆς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἐρωτα κατεπά-
λαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφελὼν τὸ πόδῃ· εἶτα με-
ταξὺ ἐπαινούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κροσσὸν ἔκλε-
ψε, προσπινυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τοῦ Διὸς δὲ
γελαῶντος ἔτι, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κροσσὸς
ἦν καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κάκεινον ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

4. ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις γὰρ ἑναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδα ὑποθεῖς, καὶ ἐν-
τεινόμενος [ἑπτὰ] χορδὰς, ἐμελῶδει πάνυ γλαφυρόν, ὃ Ἡφαιστε, καὶ ἑναρμόνιον, ὡς καὶ αὐτῷ φθονεῖν, τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. Ἐλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς μηδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρῃ τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τι κάκειθεν δηλαδὴ. Ὑπό-
πτερος δ' ἐστὶ, καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιῆται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθόν, τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὐγε ὑπέμνησας· ὥστε βραδιοῦμαι ἀπο-
ληψόμενος αὐτήν, εἴ που, ὡς φῆς, εὐρεθεῖη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

VIII.

ARG. Minerva e Iovis capite nascitur.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. *Τί* με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; Ἦκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθον δέοι μὲν πληγῇ διακόψαι.

ΖΕΥΣ. *Εὐγε*, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κεφαλὴν, ἐς δύο κατενεγκῶν.

ΗΦΑΙ. *Πειρᾶ* μου; ἢ μέμνησας; *Πρόστατε* δ' οὖν τάλιθές, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. *Τοῦτ' αὐτὸ*, διαιεθῆναί μοι τὸ κρατίον. *Εἰ* δὲ ἀπειθήσεις, οὐ τῶν πρώτων ὀργιζομένου πειράσῃ. *Αἰλλὰ* χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὀδίνων, αἱ μοι τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. *Ὅρα*, ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν· ὄξυς γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστί, καὶ οὐκ ἐναίμωτι οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλήθυιαν μαιώσεται σε.

ΖΕΥΣ. *Κατένεγκε* μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαρσύνων. *Οἶδα* γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. *Ἄκων* μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ χρὴ ποιεῖν σου κελεύοντος; . . . *Τί* τοῦτο; *Κόρη* ἔνοπλος! *Μέγα*, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ. *Εἰκότως* γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τῇ μήμηγχι παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον. *Ἴππου* στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν, ἐλελήθεις ἔχων. *Ἡ* δὲ πηδᾶ καὶ πυρόχιζι, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόσον πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάντῃ καὶ ἀκμαία γεγέ-

νηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἢ κόρυς. Ὡστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος, ἐγγύσις ἤδη αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. Ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἴ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει· πλήν οἶδα, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

IX.

ARG. Fabula de Semele et Baccho bis nato.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι Ε Ρ Μ Ο Υ .

1. ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διῖ;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγελον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόηλει, φημί· ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῆ Ἥρα σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐκ· ἀλλ' ἕτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Σντήμι· ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; Δεινὸν γὰρ τοῦτο φῆς.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν· τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χροὴ πρὸς ἐμέ, θεῖόν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀγτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἀπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; Ἐκ τίνος; Οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυννος ὦν; Ἄλλ' οὐδὲ ἐπεσήμηνεν αὐτῷ ἢ γαστήρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὐ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτίς, ὡσπερ τὴν Ἀθηναῖαν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύνει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

ΠΟΣ. Εὐγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κνοφορεῖ, καὶ πωταχόθι τοῦ σώματος. Ἄλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2. ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. Ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἐρμῆ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. Τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθούσα ἢ Ἥρα (οἶσθα δέ, ὡς ξηλότυπός ἐστι) πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἤκειν παρ' αὐτήν. Ὡς δὲ ἐπέσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικός, ἀνακομίσει ατελής ἐτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπιταμηνιαῖον· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσαν ἀποκομίσας, παρεδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφοτέρω τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατήρ ὁ ἀδελφός ἐστιν.

ΕΡΜ. Ἐοικεν. Ἀπειμι δ' οὖν, ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσω, καὶ τᾶλλα ποιήσω, ὅσ' ἂν νομίζηται, ὡσπερ λέχοϊ.

X.

ARG. De conceptione Herculis.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

1. ΕΡΜ. ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς φησι, μηδὲ αὐριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξύ μία τις ἔστω νύξ μακρά· ὥστε λνέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὐθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπανε διὰ μακροῦ σεαυτίον.

ΗΛ. Κανὰ ταῦτα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ἀλλόγοτα ἦρεις παραγγέλλων. Ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρομίῳ, καὶ ἔξω ἐλύσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διεγνώκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. Δεῖται δὲ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἔστιν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταυτὰ μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρούου γυναικὸς, ἣ σύνεστιν, ἐρῶν αὐτῆς.

ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολὺαθλον θεόν. Τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2. ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν) οὐδ' ἀποκοιτός ποτε ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ρέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἢ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν· οὐδ' ἂν ἐκοιμήνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. Νῦν δὲ δυστήνου γυναιίου ἕνεκα χορῆ ἀνεστράφηται τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ μένουσαν τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων· καὶ καθεδοῦνται περιμέροντες, ἕστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων! Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ κακείοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ Ὑπνον μὴ ἀμείναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεννημένην.

XI.

ARG. De Eudymione Lunae amato.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

1. ΑΦΡ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε: ὅπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεῦγος, ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμῖωνα, καθεύδοιτα ὑπαί-

θριον, αἶτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν παρ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐὰν ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτὴν τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄσπι μὲν ἐς τὴν Ἴδην κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄσπι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ημισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον ὥστε πολλάκις ἠπέλιψα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα καὶ τὴν φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὃ δ' οὐκ οἶδ' ὅπως, τοπαραυτικά δεδιῶς καὶ ἰκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἀπάντων. 2. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίω ἐστίν; Εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάννυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα, ὅταν ὑποβυλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περικειμένη· ὃ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. Τότε τοίνυν ἐγὼ ἀποφθιτι κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκνῦσα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖη — οἶσθα· τί ἂν οὖν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα; Πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

XII.

ARG. De Rhea Attidis amore capta.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

1. ΑΦΡ. Ὡ τέκνον Ἐρως, ὅρα οἶα ποιεῖς. Οὐ τὰ ἐν τῇ γῆ ἔγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπέθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅτι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐπίτοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλεησμένον τῆς ἰσπασίας. Ἄ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαυδῶν ποιεῖς. Ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέα ἀυτὴν, γρᾶν ἤδη καὶ τοσοῦτων μητέρα θεῶν οὔσαν, ἀπέπεισας παιδερασιεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μενράκιον ποθεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μεμνηνὲν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικὸν καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην περιπολοῦσιν, ἢ μὲν, ολολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄτιη, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνεῖς τὴν κόμην, ἵεται μεμηνῶς διὰ τῶν ὀρῶν, ὁ δὲ, ἀνλεῖ τῷ κέρατι, ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὄλωσ, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδη ἅπαντά ἐστι. Δέδια τοῖνυν, [ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτον] ἢ τὸ μέγα σέ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποιε ἢ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέονσι παραβαλεῖν. Ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

2. ΕΡΩΣ. Θάρσθαι, μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν ἀν-

τοῖς ἤδη ξυνήθις εἰμὶ, καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ
 νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἤμιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ
 σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, περι-
 λιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα,
 πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὕσα ἐν τῷ
 Ἄτιγ; Καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ, οἷά ἐστιν·
 Ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιῶ-
 σθε τούτων. Ἡ θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρῶν,
 μήτε σὲ τοῦ Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινός εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. Ἀλλὰ
 μεμνήσῃ μου ποτε τῶν λόγων.

XIII.

ARG. Rixae inter Herculem et Aesculapium.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1. ΖΕΥΣ. Πάυσασθε, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡράκλεις,
 ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ ἄνθρωποι. Ἀπρεπῆ
 γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τοντονὶ τὸν φαρμακέα
 προκατακλίνεσθαί μου;

ΑΣΚ. Νῆ Δία· καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; Ἡ διότι σε ὁ Ζεὺς
 ἐκεραύνωσεν, ἅ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον
 αὐθις ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἐν τῇ
 Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνειδίξεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὁ Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρω τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστάς τιμωρούμενος. Σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

2. ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκλήματα ἰασάμην, ὅτε πρόην ἀνήλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός. Ἐγὼ δὲ εἶ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὡσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδικώς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῶ σαρδάλῳ· ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ πᾶνση λοιδορούμενός μοι, ἀντίκα μάλα εἶση, ὡς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἢ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξηρουσίαν, ἢ ἀμφοτέροισι ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ ξυμποσίου. Καίτοι εὐγνωμον, ὧ Ἡράκλεις, προκατακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

XIV.

ARG. De Hyacintho.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

1. ΕΡΜ. *Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἄπολλον;*ΑΠ. *Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.*ΕΡΜ. *Ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον. Σὺ δὲ τί δυσ-
τυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;*ΑΠ. *Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα
τὸν Οἰβάλου.*ΕΡΜ. *Τέθνηκε γὰρ, εἶπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;*ΑΠ. *Καὶ μάλα.*ΕΡΜ. *Πρὸς τίνος, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέρα-
στος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον;*ΑΠ. *Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.*ΕΡΜ. *Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον;*ΑΠ. *Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.*ΕΡΜ. *Πῶς; Ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι τὸν τρόπον.*2. ΑΠ. *Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον
αὐτῶ. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος, ὁ Ζέφυρος,
ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ
φέρων τὴν ὑπεροψίαν. Καὶ γὰρ μὲν ἀνέθξιμα, ὡς περ εἰώ-
θαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου
καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῶ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐ-
τὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἱμὰ τε ῥυῆναι πολὺν, καὶ τὸν
παῖδα εὐθύς ἀποθανεῖν. Ἄλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον
αὐτίκα ἡμννάμην κατατοξεύσας, φεύγοντι ἐπισπόμενος
ἄχρι τοῦ ὄρους· τῶ παιδὶ δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν
Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβηλε· καὶ ἀπὸ τοῦ*

αίματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἠδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Ἄρα σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἄπολλον· ἦδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένον τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

XV.

ARG. De Vulcani uxoribus, Venere et Charite, quas ei Mercurius et Apollo invident.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

1. ΑΠ. Τὸ δὲ, καὶ χολὸν αὐτὸν ὄντα καὶ χαλκία τὴν τέχνην, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τὴν τε Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν, εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα, ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶτι θεόμενον, ἐς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ΕΡΜ. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἥφαιστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δέη, μόνοι καθευδήσομεν.

2. ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι ἐς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ἠγάπησα, τὴν Δάφνην καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν Δάφνη οὕτως ἐμίσησέ με,

ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἔμοι ξυνεῖναι· τὸν Ὑάκινθον δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλεσα, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην — ἀλλ' οὐ χρὴ ἀνχεῖν.

ΑΠ. Οἶδα· καὶ τὸν Ἐρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι. Πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπέ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ ἡ Χάρις ταύτην;

3. ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Δήμῳ σύνεστιν, ἢ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλά, κάκεινον ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκίως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶε τὸν Ἥφαιστον εἰδέναί;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν καὶ στρατιώτην αὐτόν; Ὡστε τὴν ησυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμὰ τινα ἐπιμηχανήσεσθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηρεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα· εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθη-σόμενος εἶναι.

XVI.

ARG. De Diana et Apolline, et Iunonis in Latonam invidia.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

1. ΗΡΑ. Καλὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διῷ.

ΛΗΤ. Οὐ πάσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίθειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χολὸς, ὅμως χρήσιμος γέ ἐστι, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγμηε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἢ μὲν αὐτῶν ἀρρήενικὴ πέρα τοῦ μέτρον, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκτοροῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρός εἶναι, καὶ μαρτεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρω καὶ ἐν Διδύμοις, ἔξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίδυρον εἶναι τὸ σφάλμα· καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιοῦτον· πολλοὶ γάρ οἱ ἀνόητοι καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοιτεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγροεῖται γε ὑπὸ τῶν ξυνετιωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαρτεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἢ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. Ὡστε οὐχ ὀρῶ, καθότι καλλιτεκροτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

2. ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἢ ξενοκτόνος καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὀρώμενα ἐν ταῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἢ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ, θαυμαζόμενος ἰφ' ἀπάντων.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ Μοῦσαι δικάσαι ἠθέλον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῆ μουσικῆ· γῆν δὲ κατα-

σοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἰσχρὸς αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνιας. Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε αὐτῆ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὐθις δακρύνουσαν, ὅπότεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατήη, ταῦρος ἢ κύνιος γενόμενος.

XVII.

A R G. Venus et Mars, in adulterio ab Vulcano vincti.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. ΑΠ. Τί γε λάς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἀπολλον, εἶδον.

ΑΠ. Εἶπέ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελαῖν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβῶν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γὰρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρενεν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνήν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. Εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθῶν, ὡς ᾤετο· καθορᾶ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. Ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένητο τῶν ἀρ-

κύνων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμά, ἐφίσταται δὲ [αὐτοῖς] ὁ Ἰφαιστος. Ἐκείνη μὲν οὖν (καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα) οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρεις τὰ μὲν πρῶτα διαφρυγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ, συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτενε.

2. ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἰφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. Οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονοουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεστῶς. Ἐγὼ μέντοι, εἰ χρὴ τάλιθές εἰπεῖν, ἐφθόρον τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδμένῳ μετ' αὐτῆς.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἄπολλον; Ἴδὲ μόνον ἐπελθῶν· ἐπαινέσομαι γὰρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὐξῆ ἰδῶν.

XVIII.

ARG. Laudes Bacchi.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΗΡΑ. Ἐγὼ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλης οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίση μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ

μαινομέναις γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ ἀνλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ Θηλυμίτης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὡς Ἦρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τρωῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρακὰς ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικειῷ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαντας εἶλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχοῦμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χροῦμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῆς, καὶ ἐνθεάζων. Εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετήν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας τοῖς κλημασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς, ὡς περ νεβρόν. Ὅρας ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρὸς; Εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις, οἷος ἂν οὗτος ἦν νήφων, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

2. ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὄρων οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριον τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμηνότες ὑπὸ τοῦ πότου. Τὸν γοῦν Ἰκάριον, ὃν πρῶτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. Ὅς δ' ἂν ἔμμετρα πίνῃ, ἰλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο

οὐδένα τῶν ξυμποτοῖν. Ἀλλὰ σὺ ἔτι ζήλοισυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

ARG. Cupido cur non vulnerarit Minervam, Musas et Dianam?

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

1. ΑΦΡ. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέα, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δ' οἰστῶν ἢ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν· φοβερὰ γὰρ ἔστι, καὶ χαροπή, καὶ δεινῶς ἀνδρική. Ὅποταν οὖν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορῶεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὁμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με καὶ προσκαλεῖται· ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτρη, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἢ δὲ, Εἴ μοι πρόξει, φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. Πολλὰ τοιαῦτα ἠπέλιξε· καὶ ὄρᾳ δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει

πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐτό.

2. ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός· αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; Ἥ κἀκεῖναι λόφους ἐπισειούσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὧ μῆτερο· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχουσι· καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόν τε, φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἰδόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ.

ΑΦΡ. Τίνος, ὧ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. Ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον —

ΑΦΡ. Οἶδα, ὧ τέκνον· πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσα.

XX.

ARG. Paridis iudicium de pulchritudine Iunonis, Minervae et Veneris.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ .

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

1. ΖΕΥΣ. Ἐρμῆ, λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμον παῖδα τὸν βουκόλον, (νέμει δὲ τῆς Ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτόν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικαίῃσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. Ὡρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστήν· ἐγὼ γὰρ ἀπαυθούμαι τὴν δίαίταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἠδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυῖας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μὴ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. Διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής· ὁ δὲ νεανίας οὗτος ὁ Φρυξ, ἐξ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστί, καὶ Γαινημίδου τούτου ξυγγενής, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς καὶ ὄρειος· οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσει τοιαύτης θέας.

2. ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστήν, θαρρόνῃσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. Τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; Χρῆ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ

Ἄρχης ὁ σὸς ἐπιτραπῆ τὴν διαίταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ἦ, τὸν Πάριον.

ΖΕΥΣ. Ἢ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; Τί φῆς; Ἀποστρέφῃ καὶ ἐρυθριαῖς; Ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαι τὰ γε τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρθένων· ἐπιτενεύεις δὲ ὅμως. Ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἰ νενικημένοι, μηδὲ κακὸν ἐντροπήσθε τῷ νεανίσκῳ. Οὐ γὰρ οἶόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

3. ΕΡΜ. Προϊόμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι. Καὶ θαρσέητε· οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριον· νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τᾶλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἰκανώτατος. Οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν. Πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἰκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος. Ἄλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. Τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἠρόμην.

4. ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὔτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδὲν, ὦ Ἀθηναῖ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλὰ με ἤρετο, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' οὖν, ὅτι ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετο.

ΑΘ. Τί οὖν; ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δαί; τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῶ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν· εικάζειν δὲ χρῆ, νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρας; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ ἐγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. Μερμημοίρων γάρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρθετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷον μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. 5. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ, προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. Ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδίην ὄρω, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριον.

ΗΡΑ. Ποῦ δέ ἐστιν; Οὐ γὰρ κάμοι φαίνεται.

ΕΡΜ. Ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ περισκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὐ τὸ ἔντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὄρας.

ΗΡΑ. Πῶς φῆς;

ΕΡΜ. Οὐχ ὄρας βοῦδια κατὰ τὸν ἐμὸν δάκτυλον, οὕτωςι ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καὶ τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

ΗΡΑ. Ὅσῳ νῦν, εἴ γς ἐκεῖνός ἐστιν.

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐκεῖνος. Ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἤδη ἐσμέν, ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζομεν, ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν, ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

ΗΡΑ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. Ἐπεὶ δὲ κα-

τα βεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθούσα πρὸς Ἀγχισίην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμασιν.

6. ΕΡΜ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῆ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγός, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς ἐς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός· καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαραιπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν· καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. Ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὄπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. Τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. Ἄλλὰ γὰρ οὐ διαιτητὴς οὔτισὶ πλησίον, ὥστε προσεῖπωμεν αὐτόν. Χαῖρε, ὦ βονκόλε.

7. ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε. Τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; Οὐ γὰρ ἐπιτήδειαι ὄρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλάι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσὶν· Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναίαν, καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καὶ μὲν τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. Ἄλλὰ τί τρέμεις καὶ ὠχρίᾳς; Μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. Ἐπειδὴ γὰρ, φησι, καλὸς τε

αὐτός εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἀθλον εἶση, ἀναγνοὺς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρο', ἴδω τί καὶ βούλεται· ἢ καλὴ, φησί, λαβέτω. Πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυναθεῖην ἐγὼ, θνητὸς αὐτὸς καὶ ἀγροικὸς ὢν, δικαστῆς γενέσθαι παραδόξου θεάς, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; Τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρωῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν· τὸ δ' ἐμὸν, αἴγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρᾳ καλλίων, καὶ δάμαλιν ἄλλῃς δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

8. Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγάγοι τὴν ὅπιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ὁραδίως, ἀλλ' ἐνθά ἂν ἀπερθεῖσῃ τοπρωῶτον, τούτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῆ, κἀκεῖνο καλὸν ὄρα, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιεῖληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὡσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. Δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τότε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφῆν καὶ γυναικᾶ· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπή καὶ οὕτως ἢ κρίσις;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα· πλήν οὐχ οἶόν τε ἀναδύναϊ πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

9. ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσον αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὄρα θαλμῶν ἠγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ΕΡΜ. Οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὦρα δὲ σοὶ ἤδη περαινέτω τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις;

Ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς, ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως;

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσταίτε, ὅπη καὶ θέλεις.

ΠΑΡ. Ὅπη καὶ θέλω; Γυμνάς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόδυτε, ὦ αὐται· σὺδ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀποστραφεῖν.

10. ΗΡΑ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνως ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δὲ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή.

ΠΑΡ. Ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΘ. Μὴ πρότερον ἀποδύσης αὐτήν, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστόν ἀπόθῃται, (φαρμακὴς γάρ ἐστι) μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδὲ οὕτω κεκαλλωπισμένην παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς εἰαίραν τινὰ, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὐὲ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόθου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ, ὦ Ἀθηνᾶ, τὴν κόρην ἀφελούσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; Ἡ δέδιας, μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον;

ΑΘ. Ἴδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφίρηται.

ΑΦΡ. Ἴδού καὶ σοι ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

11. ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, τῆς θεάς, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδονῆς! Οἶα μὲν ἡ παρθένος! ὡς δὲ βασιλικὸν αὕτη

καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός· ὡς δὲ ὄρα ἠδὲ ἡδέως, καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς ὃ τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις περισπῶμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἄπιτε οὖν αἱ δύο· σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περιμένε.

ΗΡΑ. Περιμένω· κάπειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα σοι καὶ τὰλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. Ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότις.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα. Ἄλλ' ἄπιθι· πεπράξεται γὰρ, ἄπερ ἂν δοκῇ. 12. Σὺ δὲ πρὸς-ιθι, Ἀθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. Κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, οὐποτε ἦτιων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰε κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ, ὡς ὄρας, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἢ τοῦ πατρὸς ἀρχή. Θάρρει δέ· οὐ μειονεκτῆσεις γὰρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν. Ἄλλ' ἔνδυσθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν· ἱκανῶς γὰρ εἶδον. Τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

13. ΑΦΡ. Αὕτη σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἑκάστῳ τῶν μελῶν. Εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλέ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὄρωσά σε νέον ὄντα καὶ καλόν, ὅποιον οὐκ οἶδα εἶ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ, ἀπολιπόντα

τοὺς σκοπέλους καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄσιν ζῆν, ἀλλὰ διαφθεῖρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ. Τί μὲν γὰρ ἂν σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὄρων; τί δ' ἂν ἀπόναιτο τοῦ σου κάλλους αἱ βόες; Ἐπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέντοι ἀγροϊκόν τινα καὶ χωρῖτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδην αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν ἢ ἐκ Κορίνθου ἢ Λάκαιναν, οἷα περὶ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. Ἐκείνη γὰρ δὴ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παρασχοῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἔψεται, καὶ σννοικήσει. Πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκίκοός τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη· νῦν δὲ ἠδέως ἂν ἀκούσασαί σου τὰ πάντα διηγουμένης.

14. ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὕψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην· ἀπαλή δὲ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστική· καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησεῦς ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ ἐς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστειάν ἀπήντησαν· προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους. Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

ΑΦΡ. Νέος εἶ σὺ, καὶ ἀγροϊκός· ἐγὼ δὲ οἶδα, ὡς χρή τὰ τοιαῦτα δοῦν.

ΠΑΡ. Πῶς; Ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἶδέναι.

15. ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θείαν δὴ τῆς

Ἑλλάδος· κάπειδ' ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαιμόνα, ὄψεται σε ἡ Ἐλένη· τὸν τεύθειν δὲ ἐμὸν ἂν εἶη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεται σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρσσει τούτου γε ἕνεκα. Παῖδε γὰρ μοι ἐστὸν δύνω καλῶ, Ἱμερος καὶ Ἔρωσ· τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. Καὶ ὁ μὲν Ἔρωσ, ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δὲ Ἱμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερότον σε θήσει καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα δεῖσομαι καὶ τῶν Χαρίτων συνακολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαντες αὐτήν ἀναπέισομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὧ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἐλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὄραν αὐτήν οἶομαι, καὶ πλέω εὐθύ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνεμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16. ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὧ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν καὶ νυμφαγωγὸν ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. Πρέποι γὰρ ἂν καμὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. Πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τουτουῖ τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα, μή μου ἀμελήσης μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει οὖν ἐπομόσωμαι;

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνοῦμαι δὴ σοι τὴν Ἐλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γέ σοι ἔπι αὐτήν, καὶ ἀφίξε-

σθαι παρ' ὑμᾶς ἐς τὴν Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἐρωτα καὶ τὸν Ἴμερον καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρσει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον ἔτι πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμί σοι τὸ μῆλον· ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

XXI.

ARG. De catena Iovis Homerica.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. ΑΡ. Ἦκουσας, ὦ Ἐρμῆ, οἷα ἠπειλήσεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; Ἴν' ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρᾶν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάξῃσθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλατταν συναρτήσας μετεωριῶ· καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. Ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθεῖην· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσοῦτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταπονήσειν αὐτόν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθεῖην.

2. ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας.

ΑΡ. Οἶει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ

δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; Ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ· μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευον ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βοριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, κἄν ἐδέδετο ἂν αὐτῷ κεραινοῦ καὶ βροντῆ. Ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιόρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ΕΡΜ. Σιώπα, φημί· οὐ γὰρ ἀσφαλές οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

XXII.

ARG. Pan se Mercurii filium asserit.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. ΠΑΝ. Χαιῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Νῆ καὶ σύ γε. Ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα. Πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

ΠΑΝ. Μοιχιδιὸς εἶμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγον ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. Ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων καὶ ῥῖνα τοιαύτην καὶ πώγωνά λάσιον, καὶ σκέλη δίχληλα καὶ τραγικά, καὶ οὐρανὸν ὑπὲρ τὰς πηγὰς;

ΠΑΝ. Ὅποσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμέ, τὸν σεαυτοῦ

νίον, ὦ πάτερ, ἐπονειδιστον ἀποφαίνεις· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ ἀγῆς σου μιτῆρα; Ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέρην ἐβιάσω. Τί, δακῶν τὸν δάκτυλον, ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀποχεῖς; Τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηρελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγωι σε ὅμοιον ἔτεκεν;

2. ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ. Ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σοι, ἔφη, ἐγὼ εἶμι, Πηρελόπη ἢ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἐρμῆν, τὸν Μαίας καὶ Διός. Εἰ δὲ κερσαφόρος καὶ τραγουσκηλῆς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὅποτε γάρ μοι συνῆν ὁ πατήρ ὁ σὸς, τράγωι ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγωι.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. Ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ.

3. ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἶμι, καὶ συρίζω πάνυ κυπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ θιασώτην πεποιήταί με· καὶ ἠγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ· καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ Τέγχαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἠσθήσῃ. Ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. Πρῶτην δὲ καὶ Ἀθηναίους συμμαχήσας, οὕτως ἠρίστευσα ἐν Μαγαθῶνι.

ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἤρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῆ ἀκροπόλει σπήλαιον. Ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἴση ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα.

4. ΕΡΜ. Εἶπέ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἦδη; Τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνῶν μαῖ.

ΕΡΜ. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιχειρεῖς.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῆ τε Ἥχοϊ καὶ τῆ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνν σπονδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οἴσθα οὖν, ὅ τι χαρίση, ὦ τέκνον, τὸ πρῶτον αἰτοῦντί μοι;

ΠΑΝ. Πρόστατε, ὦ πάτερ· ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντός τινος.

XXIII.

ARG. De dissimilitudine trium Veneris filiorum, Cupidine, Hermaphrodito, et praeicipue Priapo.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

1. ΑΠ. Τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους, ὦ Δίονυσε, ἀδελφούς εἶναι Ἔρωτα καὶ Ἐρμαφρόδιτον καὶ Πρίαπον, ἀνομοιοτάτους ὄντας τὰς μορφὰς καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; Ὁ μὲν γάρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ

ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν· οὐκ ἂν διακρίναις, εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός, ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἄφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλακίς ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὡσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἵγε καὶ παρεσκευάσται, ἢν τις Ἑλλήν ἀφίκηταί ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλευῖσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαττομένη τὰς σφαγὰς;

2. ΔΙΟ. Ἐνῆγε ἐκείνη ποιούσα. Ὁ μέντοι Πρίαπος . . . . . γελοῖον γὰρ τί σοι διηγῆσομαι. Πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν· ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῶν, ἐπειδὴ ἀνεπανσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρηγμένοι, κατ' αὐτὰς που μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος — αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπείρα σε, ὦ Διόνυσε;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Ἐνῆγε τὸ μὴ χαλεπῶς μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπείρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σὲ ἂν, ὦ Ἄπολ-

λον. ἀγαγοὶ τῆρ πᾶσαν· καίος γάρ σὺ, καὶ κομητιε, ὡς
καὶ νύχοντα ἄν σοι τοῖ Προϊαπορ ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γέ, ὦ Διόνε σε· ἔχω γάρ
μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα

XXIV.

ΑΠΘ. *Quædam Mæmoris de commerciis suis arguens*

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

1. ΕΡΜ. Ἐστὶ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς
ἀδελώτερός ἐμού;

ΜΑΙ. Μη λέγε, ὦ Ἐρμῆ, τοιοῦτον μηδέν.

ΕΡΜ. Τί μη λέγω, ὅς τῶσαντα πράγματα ἔχω, μό-
νο, κάμων καὶ πρὸς τῶσαντας ἐπιτηρείας διασπώμενος;
Ἐσθὲν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον θεῶν
καὶ διαστρώσαντα τῆρ κλισίῳ, εἴτα εὐθετήσαντα ἐκα-
στα, παρεστάναι τῷ Διῷ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς
πρὸς αὐτοῦ, ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα καὶ ἐπαυέ-
θόντα ἔπι κεκομημένοι παρατιθέναι τῆρ ἀμφοροσίῳ.
Πρὶν δὲ τοῖρ νεώτερον τοῦτον εὐνοχόσον ἔχειν, καὶ το
νεύτηρ ἔγω ἐέχον. Το δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ
νεκτὸς καθένδω μόνο; τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε
τῷ Πλοῦτῳ νεχαριχεῖν, καὶ νεκροπομπον εἶναι, καὶ
παραεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. Οὐ γὰρ ἰκονά μοι τὰ τῆρ
ἡμερῆς ἔργα, ἐν παλαιστοίς εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις
καρτετεν, καὶ ὄρητορα, ἐκιδιάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρὸν
συνδιασπράττειν μενερισμένον. 2. Καίτοι τὰ μεν τῆρ

Αἶδας τέκνα πατρ' ἡμέτερον ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ ἢ ἐν ἕδρῳ
 εἰσίν· ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέτερον καὶ ταῦτα κἀκέῖνα
 ποιεῖν ἀναγκαῖον. Καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Στεμέλης
 υἱοί, ἐκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐλοχοῦνται ἀφρόν-
 τιδες· ὁ δὲ Μιῆας τῆς Ἀτλαντος διακοροῦμαι αὐτοῖς.
 Καὶ νῦν ἄρτι ἤκουτά με ἀπὸ Σιδωνος παρὰ τῆς Κάδμων
 θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με οἰόμενον, ὅ τι πρότερον
 παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐθις ἐς τὸ Ἄργος
 ἐπισκευόμενον τὴν Λαράην· εἰτ' ἐκβῆθεν ἐς Βοιωτίαν,
 φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παροῦδι τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. Καὶ ὅλως
 ἀπηγόρευκα ἤδη. Εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἠδέως ἂν
 ἠξίωσα πεπεῦσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῆ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον· χεῖρ γάρ πάντα σπηρι-
 τεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. Καὶ νῦν ὥσπερ ἐπίμφοθις,
 σόφει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγῶς
 βραδύτων λάβῃς. Ὁξύχοιοι γάρ οἱ ἐρωῖντες.

XXV.

ARG. De Phaethonte.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΙΟΥ.

1. ΖΕΥΣ. Οἷα πεποίηκας, ὃ Τηέων κἀκίστη·
 Ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῆ ἄπαντα, μειρακίῃ ἀνοήτῃ πι-
 στεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέβλεξες, πρόσγειος ἐνε-
 χθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρόους διαφθαῖναι ἐποίησες, πολλὴν
 αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδέν, ὅ τι οὐ ξυν-
 ετάραξε καὶ ξυνέχευ· καὶ εἰ μὴ ἐγώ, ξυρεῖς τὸ γιγνόμε-

νον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν· τοιοῦτον ἡμῖν ἠρίοχον τὸν καλὸν ἐκείνον καὶ διαφορλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἰμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπέσθην νίῳ πολλὰ ἱκετεύοντι. Πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τηλικούτο γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἤδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχὺ τις ἐκβαίῃ τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; Ἠγνοεῖς δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ ξυνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; Εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τα δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίστε, καὶ ἄνω καὶ κάτω, ὅλως ἐνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ τι χρῆσαιτο αὐτοῖς.

2. ΗΛ. Ταῦτα μὲν ἠπιστάμην πάντα, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρῶν, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρῆ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερνεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάτω ἀνθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἠριῶν, καὶ μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἠλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθῆν ἐλαύνοι. Ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τοσοῦτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βᾶθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἶκός. Οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μειρακίου, ἐξειράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. Ὁ δὲ τὰς ἠρίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς, μὴ ἐκπέσῃ αὐτός, εἶχετο τῆς ἀντιγος. Ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, κάμοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3. ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; Νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἦν τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινα τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅπόσον τοῦ σοῦ πυρός ὁ κεραυνὸς πυρωδέστερος. Ὡστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτεώσαν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῶ, ἵνα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύνουσαι, καὶ αἰγίριοι γενέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ, συμπιξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γάρ, καὶ ὁ ὄνμος αὐτοῦ καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους. Ἀλλὰ μέμνησο τοῖσιν ἀπάντων.

XXVI.

ARG. De Castore et Polluce.

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι Ε Ρ Μ Ο Υ .

1. ΑΠ. Ἐχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἐρμῆ, πότερος ὁ Κάστιωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθρὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστιωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; Ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλων, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πνικτεύων, καὶ μάλιστα ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρονκος Ἀμύνκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρὸς ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὀνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ οἰοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστήρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόρτιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκους ὀνόματι. Αἰτῶ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν αἰτερός αὐτῶν;

2. ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν. Ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθίγαναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐρείμαρτο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυρετὴν, ὦ Ἐρμῆ, τὴν τομήν· οἱ γε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὢν; Πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιός ἰάται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτροφῆς ἀριστος ὢν, ἢ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὔτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχίησονται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δὴ τὸ πέλαγος, καὶ εἴαν πονεῖν ταύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ARG. Descriptio Polyphemi, Galateam amantis.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

1. ΔΩΡ. *Καλὸν ἐραστήν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ, τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα, ἐπιμεμνῆναι σοί.*

ΓΑΛ. *Μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὁποῖος ἂν ᾗ.*

ΔΩΡ. *Τί οὖν; εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίμετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἶει τὸ γένος ἂν τι ὀνήσαι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν;*

ΓΑΛ. *Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ καὶ, ὡς φῆς, ἄγριον ἀμορφὸν ἐστίν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅτε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὄρων, ἢ εἰ δὴ ᾗσαν.*

ΔΩΡ. *Ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστήν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαιεῖς αὐτόν.*

2. ΓΑΛ. *Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάντῳ ὄνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπῆς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊότος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτητος.*

καθ' ὃ μεταξὺ τοῦ ὄρου καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ὑπο-
 μηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν
 ἢ καλλίστη ἔδοξα, καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὄφθαλμόν.
 Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ· δεῖγμα γὰρ, ὡς ἀμείνων εἰμι, καὶ
 ἀξιέραστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένοι καὶ ἐνδεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας,
 ἐπίφθορος οἶε γεγονέναι; Καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινε-
 σαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνή-
 θης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι· πάντα οὖν τὰ ὅμοια τού-
 τοις ἡγεῖται καλά. 3. Ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα ὁπόταν ἐθελή-
 σης μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὐσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρας
 τινὸς, εἴ ποτε γαλήρη εἶη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σε-
 αυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χροῶν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖ-
 ται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρόβῃ αὐτῶ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν, ἢ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως
 ἔραστὴν κἂν τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινα ἢ
 ποιμὴν ἢ ναύτης ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ. Ὁ δὲ Πολύφημος
 τὰ τε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

4. ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ
 ἄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρόωγν ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη φίλη,
 ὄνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. Καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πικτὶς,
 οἷα; Κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν
 κέρατα, πύχεις ὡσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
 ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελώδει ἄμου-
 σόν τι, καὶ ἀπριδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἢ
 λύρα ὑπύχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα
 ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. Ἡ μὲν γὰρ Ἥχῳ οὐδ'
 ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλει, οὕτω λάλος οὐσα, βρυχω-
 μένῳ· ἀλλ' ἠσχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν
 ᾠδὴν καὶ καταγέλαστον. 5. Ἐφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν

ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. Τίς οὖν οὐκ ἂν φθονήσῃ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾧδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστῆς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμύνομαι ἐπέραστος εἶναι. Τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντεροῖς αὐτοῦ.

II.

ARG. Polyphemus excaecatus ab Ulyse.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. ΚΥΚ. ὦ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δαὶ ἦν ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. Ἄλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν;

2. ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς

ἀναστρέψας, πολλούς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἐστὶ παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρούπειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβῶν τινὰς αὐτῶν, ὡς περ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον, λησιᾶς γε ὄντας. Ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγγέας, ἡδὺ μὲν καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀναστρέφετο, καὶ οὐκέτι ὄλως ἐν ἔμαντῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπᾶσθην. Ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

3. ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθουρες μεταξὺ τυφλούμενος. Ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; Οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσασθαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

ΚΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων, τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρῆς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὅποσα ἔχοῃν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

4. ΠΟΣ. Μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθῶν. Σὲ δὲ τοὺς ἄλλους Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦγον. Ἐπεὶ δὲ ἦροντο τοῦ ἐπιβουλεύσαντος τοῦνομα, ἀγάγ' ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰχθέντες με, ὄχοιτο ἀπιόντες.

Ὅτιω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. Καὶ ὁ μάλιστα ἠγίασέ με, ὅτι καὶ ὄνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδὲ ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον· ἀμνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθη, ὅτι, εἰ καὶ πῆρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοί ἐστι. Πλεῖ δὲ ἔτι.

III.

ARG. Alpei amor Arethusae.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. ΠΟΣ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ; Μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν ἐς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἄλμῃ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέιγῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύνειν πον, καὶ αὐθις ἀναφαίνειν σεαυτὸν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ προᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. Ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐραῆς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἢ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιωτὶς ἐστι Σικελική· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

2. ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὧ Ἀλφειεῖ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διανγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσι, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀγγυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὧ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. Ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὦν· ἢ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν.

ΑΛΦ. Ἐπιγόμενόν με κατέχεις, ὧ Πόσειδον, περιεργα ἔρωτῶν.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χῶρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυνανλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίγνεσθε.

IV.

ARG. Incredibilia de Protei transformationibus.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

1. ΜΕΝ. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίγνεσθαι, ὧ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα· καὶ δένδρον, ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα εἰπὼς ἀλλαγίης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. Εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντά σε, τοῦτο πάντ' θαυμάζω καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὧ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός. Ἀλλὰ μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γάρ πρὸς σέ.) γοήτειάν τινα προσάγειν τῷ πρά-

γματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτόν τι γιγνόμενος.

2. ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὐτως ἐναργῶν γένοιτο; Οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεπολιθῆσαι ἐμαυτόν; Εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, καὶ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἵσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γίνωμαι, προσζένηκαί μοι, ὡ γυναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴση γάρ, εἰ ὁρῶμαι μῖον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόξεστιν.

ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλῆς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, ὦ Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ πονεῖν ἑωρακέναι πάποτε, οὐδὲ, ἂ πάσχει ὁ ἰχθυὺς οὗτος, εἶδέναι.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπον εἶδον· ἂ δὲ πάσχει, ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

3. ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἐαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροίαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἀλιεῖας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἰκὼς τοῦ λίθου.

ΜΕΝ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῶ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσεις, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν.

ΜΕΝ. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τοῦ αὐτόν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

V.

ARG. Romum Eridis in nuptiis Thetidis et Pelei.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

1. ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλία, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσοῦτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. Τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα;

ΠΑΝ. Ἢ Θέτις μὲν ἤδη καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπειληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες· ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσοῦτῳ λαθοῦσα πάντας (ἐδνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῶ Ἀπόλλωνι καθαρίζοντι ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν ροῦν,) ἐπέβαλεν ἐς τὸ ξυμπόσιον μῆλον τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, ἢ καλῆ λαβέτω. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὡς περ ἐξεπίτηδες, ἦκεν, ἔνθα Ἥρα τε καὶ Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο. 2. Κάπειδ' ὁ Ἔρμῆς ἀνελόμενος ἐπέλεξαι τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν, (τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν;) αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίου· καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτάς, καὶ ἄχρι χειρῶν ἂν τὸ πρᾶγμα προῦχώρησεν. Ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ δικάσω, φησὶ, περὶ τούτου, (καίτοι γε ἐκεῖναι ἤρουντο αὐτὸν δικάσαι) ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἰδιην παρὰ τὸν Πάριον, τὸν Πριάμον παῖδα, ὃς οἶδέ τε δια-

γνώναι τὸ κάλλιον, φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος δι-
κάσειε κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασιν ἐς τὴν Ἰδην· καὶ
τις ἴξει μετὰ μικρὸν, ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν;

ΓΑΛ. Ἦδη σοί φημι, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ τῆς Ἀφρο-
δίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ τι πάνυ ὁ διαιτητῆς ἀμβλυώττη.

VI.

ARG. Raptus Amymones.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. ΤΡΙΤ. Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παρα-
γίνεται καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος,
πάγκαλόν τι χοῦμα. Οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα
ἰδῶν.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θερά-
παινά τις ὑδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὐ μένον· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυ-
γάτηρ, μία τῶν πενήτηντα καὶ αὐτῆ, Ἀμνυῶνη τοῦνο-
μα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. Ὁ Δα-
ναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν δι-
δάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσσομένας, καὶ πρὸς τὰ
ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

2. ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν
οδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἴσθα·
ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διατάραξας τὰ περὶ τῆς παιδὸς εἰπών· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς υδροφορίας· καὶ σχεδὸν πον κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἔστιν ἰούσα ἐς τὴν Λέροναν.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεῖξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοί τινα τῶν ὠκέων παραστήσον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἰδού σοι οὔτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὐγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. Καπειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέροναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά πον, σὺ δ' ἀποσκόπει. Ὅποταν αἴσθῃ, προσιούσαν αὐτὴν —

ΤΡΙΤ. Αὐτὴ σοι πλησίον.

3. ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὥραλα παρθενοῦς. Ἀλλὰ συλληπτιέα ἡμῖν ἔστιν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; Ἄνδραποδιστὴς τις εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ὑποπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμνμώνη, Ποσειδῶν ἔστι.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; Τί βιάξῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; Ἐγὼ δὲ ἀποπνιγῆσομαι ἢ ἄθλα καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν οὐ μὴ πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ποιήσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτρων πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανούσα.

VII.

ARG. De Ius transformatione.

Ν Ο Τ Ο Υ Κ Α Ι Ζ Ε Φ Υ Ρ Ο Υ .

1. NOT. *Τ*αύτην, ὧ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἐρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν, ἀλοὺς ἔρωτι;

ΖΕΦ. *Ν*αὶ, ὧ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν, τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάννυ ἐώρα ἐρωῶντα τὸν Δία.

NOT. *Ν*ῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. *Κ*αὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλατταν, ἕστ' ἂν διανήξῃται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ (κύβη γὰρ ἦδη,) θεὸς γένοιτο καὶ αὐτῇ, καὶ τὸ τεχθέν.

2. NOT. *Ἡ* δάμαλις θεός;

ΖΕΦ. *Κ*αὶ μάλα, ὧ Νότε· καὶ ἄρξει γὰρ, ὡς ὁ Ἐρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅντινα ἂν ἡμῶν ἐθελήσοι ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. *Θ*εραπευτέα τοιγαροῦν, ὧ Ζέφυρε, ἦδη δέσποινά γε οὐσα.

ΖΕΦ. *Ν*ῆ Δία· εὐνουστέρα γὰρ ἂν οὕτω γένοιτο. Ἀλλ' ἦδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. Ὅρᾳς, ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἐρμῆς γυναιῖκα παγκάλην αὐθις ἐποίησε;

NOT. *Π*αράδοξα γοῦν ταῦτα, ὧ Ζέφυρε· οὐκέτι κέρατα οὐδὲ οὐρὰ καὶ διχηγλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος

κόρη. Ὁ μέντοι Ἐρμῆς τί παθῶν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀπὲς νεανίου κιννοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἐκεῖνος ἄμεινον οἶδε τὸ πρακτεῖον.

VIII.

ARG. De Arione.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

1. ΠΟΣ. Ἐνγ, ὦ Δελφῶνες, ὅτι ἀεὶ φιλόανθρωποι ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰουῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμόν ἐκομίσατε. ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωιδὸν τουτονὶ τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξηγήσω ἐς Ταΐναρον αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεΐδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαναμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχῆσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὡς περ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. Πῶς δ' οἶν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

2. ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ, καὶ πολλὰ ἐδωρήσατο. Ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μηθύμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπιβὰς πορθμεῖον τινὸς κακούργων

ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῶ οἱ ναῦται. Ὁ δὲ (ἠχορώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θοῆνόν τινα ἐπ' ἐμαντῶ. ἐκόντα εἴσατε ῥίψαι ἐμαντόν. Ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβεν τὴν σκευὴν, καὶ ἦσεν πάνυ λιγυρόν· καὶ ἔπενσεν ἐς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος· ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ σε τῆς φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ ἀκροάσεως.

IX.

ARG. De Helle et Ino.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ, ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1. ΠΟΣ. Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἔνθα ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὧ Νηρηΐδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφεῖν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΑΜΦ. Μηδαμῶς, ὧ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτήν, οἴκτιστα ὑπὸ τῆς μητροῦς πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὧ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις· οὐδ' ἄλλως καλὸν, ἐνταῦθά πον κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν, ἀλλ', ὅπερ ἔφηρ, ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν Χερσόνησσι τε-

θάρεται. Εκείνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται, ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διακομένη, ἐς τὸ πέλαγος ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς. Ἀλλὰ κακείνην σῶσαι δεήσει, χαρισομένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίθη ἡ Ἰνώ.

2. ΑΜΦ. Οὐκ ἐχρῆν, οὕτω πονηρὰν οὔσαν.

ΠΟΣ. Ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φοῖξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δυνατὸς ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἡ δὲ ὑπ' ἀηθείας, ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βράθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάλπει ἅμα συσχεθεῖσα, καὶ ἰλλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοήθειν πιπτούσῃ.

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ μοῖρα τῆς Νεφέλης πολλῶν δυνατωτέρα.

X.

ARG. De Latona et insula Delo.

Ι Ρ Ι Δ Ο Σ Κ Α Ι Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ .

1. ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, ἴην, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὑφαλον ἔτι νύχουσθαι συμβέβηκε, ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στηῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γὰρ τι αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράξεται ταῦτα, ᾧ Ἴρι. Τίνα δὲ ὅμως παρεῖξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλείονσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκνηῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ᾠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἰκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; Εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλ' ἢ γε γῆ πᾶσα οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ᾧ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ᾠδίνων ὑποδοχῆν. Ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανῆς γὰρ ἦν.

2. ΠΟΣ. Συνήμι. Στηῆθι, ᾧ νῆσε, καὶ ἀνάδυσθι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ᾧ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. Καὶ ὑμεῖς, ᾧ Τροίωρες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὴν ἐς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαντα ἔσιω. Τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστροεῖ αὐτήν

φοβῶν, τὰ νεογνά, ἐπειδὴν τεχθῆ, εὐθὺς μετελεύσεται
 τε, καὶ τιμωρήσει τῆ μητροί. Σὺ δὲ ἀπάγγελλε τῷ Διὶ,
 πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. Ἔστιμεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητώ
 ἦδη καὶ τικτέτω.

XI.

ARG. Fabulosa narratio homerica de Xantho fluvio.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

1. ΞΑΝΘ. Δέξαι με, ὦ θάλαττα, δεινὰ πεπον-
 θότα, καὶ κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; Τίς σε κατέκασεν;

ΞΑΝΘ. Ὁ Ἥφαιστος. Ἄλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως
 ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διὰ τί δαί σοι καὶ ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θετίδος. Ἐπεὶ γὰρ φο-
 ρεύοντα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς
 ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ὄφιν,
 ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι ἐθέλων, ὡς
 φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. 2. Ἐνταῦθα ὁ
 Ἥφαιστος (ἔτυχε γὰρ πλησίον πον ὦν) πᾶν, οἶμαι, ὅσον
 ἐν τῇ καμίνῳ πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἰ-
 ποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ κατέκασε μὲν
 τὰς πελέας, καὶ μυρϊκας· ὥπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαί-
 μονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγγέλεις· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκα-
 χλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὄλον ξηρὸν εἶργασται. Ὁρᾷ
 γοῦν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐγκανμάτιων.

ΘΑΛ. Θολεγός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμοός, ὡς εἰκός·

τὸ αἶμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός· καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδесθεῖς, ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἰφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θετίδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλεῖα;

XII.

ARG. Danaë fluctibus a patre tradita.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

1. ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θετί;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δὲ ἔνεκα, ὦ ἀδελφή; Εἶπέ, εἴ τι ἔμαθες ἀκριβῶς, ἅπαντα.

ΘΕΤ. Ἀκρισίος ὁ πατήρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένηεν, ἐς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. Εἶτα, εἰ μὲν ἀληθές, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δὲ τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ὑῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταδέροντα τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. Τοῦτ' αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἄγριός τι:

καὶ ξηλότυπος γέρον, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος μεμοιχευῆσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

2. ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο;
ΘΕΤ. Ὑπὲρ μὲν ἑαυτῆς ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρηγεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύνουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλατταν. Ὑποπίμπλαμαι αὐθις τοὺς οφθαλμοὺς δακρῶν, μνημονεύουσα αὐτῶν.

ΔΩΡ. Καὶ μὲ δακρῦσαι ἐποίησας. Ἄλλ' ἤδη τεθναῖσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νύχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα, τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. Μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὄν καλόν.

XIII.

ARG. Tyro a Neptuno decepta.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

1. ΕΝΙΠ. Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τὰληθές. Ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτὴν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐπιπεῦ, ὑπεροπτικός ἦσθα καὶ βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὀσιμέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἢ δὲ περὶ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λονομένη ἐνίοτε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σύ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

2. ΕΝΙΠ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐπιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶν, ἀφελῆ κόρην οὔσαν;

ΠΟΣ. Ὅψὲ ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐπιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. Ἡ Τυρῶν δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακεκορῆσθαι.

ΕΝΙΠ. Οὔμενον· ἔφησ γὰρ ἀπιῶν, ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρουπτεν ἅμα, συνήσθα τῇ παιδί ἀντ' ἐμοῦ.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες, ὦ Ἐπιπεῦ.

XIV.

ARG. Persei res gestae et Andromedae fatum.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ (ΚΑΙ
ΙΦΙΑΝΑΣΣΗΣ).

1. ΤΡΙΤ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; Ἡ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχίσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

ΤΡΙΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθέν ἐς τὴν θάλατταν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασαι αὐτό.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. Εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

ΙΦ. Διὰ τί, ὦ Τρίτων; Οὐ γὰρ δὴ σῶσιρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίθειν αὐτὸν ἐχρήν.

2. ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. Ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Διβύην, ἔνθα ἦσαν —

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων; μόνος; ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμάχους ἦγεν; Ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. Ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὃ δὲ, ὑποτεμῶν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν, ἄρχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδῶν; Ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἂν τι ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηνᾶ, τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα, (τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον·) ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀποστιλβούσης, ὡς περ ἐπὶ κατόπτρον, παρέσχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνοσῶν δὲ ἐς τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν

ἄσπιν ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
 γρεσθαι τὰς ἀδελφάς, ἀπέπτατο. 3. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν
 παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἦδη πρόσγειος πε-
 τόμενος, ὄρα τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέ-
 τρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ὧ
 θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνευθε τῶν
 μαστῶν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐ-
 τῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ
 ἀλοὺς ἔρωτι, (ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα) βοηθεῖν
 διέγνω. Καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερόν, ὡς
 καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανί-
 σκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄσπιν, τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ
 δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα, λίθον ἐποίει αὐτό. Τὸ δὲ
 τέθνηκεν ὁμοῦ, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
 τὴν Μέδουσαν. Ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου,
 ὑποσχῶν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὴ κατιοῦσαν ἐκ
 τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. Καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ
 Κηφέως, καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανά-
 του γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο.

4. ΝΗΡ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάντῳ γεγονότι ἄχθομαι.
 Τί γὰρ ἢ παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τό-
 τε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἂν ἠλγήσεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ
 γε οὔσα.

ΝΗΡ. Μηκέτι μεμνώμεθα, ὧ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
 θίρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
 ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. Χαίρωμεν
 οὖν τῷ γάμῳ.

XV.

ARG. Raptus Europae.

Ζ Ε Φ Υ Ρ Ο Υ Κ Α Ι Ν Ο Τ Ο Υ .

1. ΖΕΦ. Οὐ πάποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ γέ εἰμι καὶ πνέω. Σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἠδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἶον οὐκ ἂν ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλατταν εἰργαζόμεν· ἐπέπνευσι δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παραλία τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήρορα οἶδας;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. Τί μήν;

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστής ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; Τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμεν.

ΖΕΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. 2. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡἴονα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύτῃ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. Ἐσκίοντα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡἴονος, καὶ ἐμνκαῖτο ἠδίστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. Ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρον αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάντ

ἐκπλαγῆς τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἶχετε τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι, τῇ ἐτέρῃ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

3. ΝΟΤ. Ἦδὺ τοῦτο θέαμα εἶδες, ὦ Ζέφυρε, καὶ ἐρωτικὸν, νηρόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἰδίῳ παραπολὺν, ὦ Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λεῖαν παρῆιχεν ἑαυτήν. Ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· Ἐρωτες δὲ παραπετόμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοις ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμίνας τὰς δαῖδας φέροντες, ἦδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. Αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. Τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερόν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρουε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκῶς ἄρματος, παροχομένην τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθῶς οδοποιῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τριτώνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἀνθη παντοῖα ἐπιπάτιουσαν τῇ νύμφῃ. 4. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. Ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκέτι ἐφαίνεται· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρουθριῶσαν καὶ κάτω ὀρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἦδη, ἐφ' ὅτι ἄγοιτο. Ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τ' ὑπελάγουσ μερὸς διεκυμαίνομεν.

ΝΟΤ. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς Θεᾶς! Ἐγὼ δὲ γούπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐώρων.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ARG. Polluci ad superos ituro Diogenes dat mandata ad Me-
rippum, ut descendat ad inferos, risurus umbrarum rerumque omnium
vanitatem.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

1. ΔΙΟΓ. Ὡ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν
τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἔστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι
ἀνθρον) ἦν πον ἰδῆς Μένιππον τὸν κύνα (εὗροις δ' ἂν
αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν
ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν
πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ
σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλισται, ἢ κειν ἐνθάδε
πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφι-
βόλῃ σοι ἔτι ὁ γέλωσ ἦν, καὶ πολὺν τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε
τὰ μετὰ τὸν βίον; Ἐνταῦθα δὲ οὐ πάύσῃ βεβαίως γελῶν,
καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρῃς τοὺς πλου-
σίους καὶ σατράπας καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ
ἀσήμους, ἐκ μόνῃς οἰμωγῆς διαγνωσκομένους· καὶ ὅτι
μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. Ταῦτα
λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πύσαν ἦκειν
θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ πον εὗροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης
δεῖπνον κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαρίσιν, ἢ τι τοιοῦτον.

2. ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες. Ὅπως δὲ εἶδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρον, φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπυχαῖς τῶν θράκιων ποικίλον· γελᾷ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντεῖλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγεις· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, πᾶσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὄλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμῶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

3. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες; οὐς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἄλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῆ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὤμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόινος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

4. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὧ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰστομίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. Καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὧ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἅ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

II.

ARG. Menippum derisorem Croesus ad Plutonem defert. Ille tamen suam sententiam fortiter obtinet.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

(Sive ex C. Par. 2956.)

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΜΙΔΘΟΥ, ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΔΟΥ ΚΑΙ ΚΡΟΙΣΟΥ.)

1. ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὧ Πλούτων, Μένιππον τουτουὸν τὸν κύνα παροικούντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰσστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

ΠΛΟΥΤ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσὶ τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ Κροῖσος τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ καὶ ἐξονειδίξει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλαῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα φασίν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. Μισῶ γὰρ αὐτούς ἀγενεῖς καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηται καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. Χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χροῖ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι.

ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς.

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθέλοιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2. ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατάδων καὶ καταγελαῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ἔβρις;

ΜΕΝ. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὑβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἔλευθέρους ἀνδράσιν ἐν τρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. Τοιγαροῦν οἰμώξετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσοῦ!

ΣΑΡΔ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς!

MEN. *Εὐ̄ γε, οὕτω ποιεῖτε. Ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ, τὸ γνῶ̄θι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. Πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.*

III.

ARG. *Ridetur fabula de Trophonio vaticinante.*

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

1. MEN. *Σφῶ̄ μέντοι, ᾧ Τροφῶνιε καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιῶθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμῖς ὑπειλήφασιν εἶναι.*

AMΦ. *Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;*

MEN. *Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ καὶ ζῶντες ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.*

ΤΡΟΦ. *Ὡ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἤρως εἰμὶ, καὶ μαρτεύομαι, ἣν τις κατέλθῃ παρ' ἐμέ. Σὺ δ' ἕοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείμ τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις.*

2. MEN. *Τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναϊς γελοίως, μάξαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν δυναίμην εἰδέναι, ὅτι νεκρὸς εἶ,*

ὡσπερ ἡμεῖς, μόνη τῇ γοητεία διαφέρων; Ἀλλὰ πρὸς τῆς
μαντικῆς, τί δαὶ ὁ ἦρωσ ἐστίν; Ἄγνοῶ γάρ.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον.

ΜΕΝ. Ὁ μήτε ἀνθρωπός ἐστιν, ὡς φῆς, μήτε θεός,
καὶ συναμφοτέρον ἐστι; Νῦν οὖν ποῦ σοι τὸ θεῶν
ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὃ Μένιππε, ἐν Βοιωτία.

ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὃ Τροφώνιε, ὅτι καὶ λέγεις· ὅτι
μέντοι ὅλος εἶ νεκρός, ἀκριβῶς ὀρώ.

IV.

ARG. Ridetur fabula de Charonte portitore.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

1. ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὃ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅπο-
σα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐτίς ἐρίζωμέν τι περὶ
αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὃ Ἐρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι
περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Αἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην· καὶ
τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκείστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβο-
λοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἤλους δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὐγε, καὶ ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. Πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φήσι;

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὡς Ἑρμῆ, ἀδύνατον. Ἦν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψη ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ προθυμία.

2. ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύομι;

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὡς Ἑρμῆ. Νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρας, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. Πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὡς Χάρων, οἴσθα οἴοι παρεγίγνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκω τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τροφῆς ἐξωδικῶς τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γάρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. Οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἴκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόασι.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

V.

ARG. De heredipetis.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γε-
γηρακότεα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν
οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες πεντακισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον φῆς. Τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἐρμῆ, ζῆν ἕασον, ἐπὶ
τοῖς ἐγγενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα
τοσαῦτα, εἶγε οἶόν τε, καὶ ἔτι πλείω. Τοὺς δὲ κόλακας
αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους,
κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἄτιποιν ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μένον, ἀλλὰ δικαιοτάτον. Τί γὰρ
ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἢ τῶν
χρημάτων ἀντιποιοῦνται, οὐδὲν προσήκοντες; Ὁ δὲ
πάντων ἐστὶ μιαιώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι
ὁμως θεραπεύουσιν, ἔν γε τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντος, ἃ
μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὁμως ὑπι-
σχνοῦνται, ἢν ῥαΐση· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία
τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ
προαπίψασαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

2. ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες. Πολ-
λὰ κακῆινος εὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτούς καὶ ἐλπίζει· καὶ
ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἔοικῶς ἔρῶται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων.
Οἱ δὲ ἴδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται,
ζῶην μακαρίαν πρὸς ἑαυτούς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὡσπερ Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτιον ἀπολιπόντες, ἠκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μστελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη αὐτούς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δὲ, οἶμαι, εἰσί.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

VI.

Eiusdem argumenti.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1. ΤΕΡΨ. Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι, τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεμήκοντα γέροντα θούκροτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οἶν, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ μὲν ζῆ μιδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμείων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν.

2. ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως.

Ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβυ-
 τερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ
 μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν
 τὸν ὑπέρογκρον, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις
 ὄρωντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορούσης μὲν τὴν
 οἴνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι
 ἡδὺ εἶδῶτα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγε-
 λώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους καὶ ἐρόωμενεστά-
 τους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτόγε. Ἡ τὸ
 τελευταῖον εἶδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξειται τῶν γερόν-
 των ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐπίους ἐθεράπευον. Νῦν
 δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βουὺν [πολλάκις]
 ἐκφέρει.

3. ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συ-
 νειώτερα γίνεται, ἢπερ σοὶ δοκεῖ. Καὶ ὑμεῖς δὲ τί πα-
 θόντες ἀλλοτριόις ἐπιχαίετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γε-
 ρόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; Τοιγαροῦν γέλωτα
 ὀφλισκάνετε, πρὸ ἐκείνων κατορηττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα
 τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γίνεται· ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους
 ἀποθανεῖν εὐχεσθε, τοσούτω ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν
 ὑμᾶς αὐτῶν. Καινὴν γὰρ τινα ταύτην τέχνην ἐπιμενοή-
 κατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρωῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτε-
 κνοι εἶεν· οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῶν ἀνέραστοι. Καίτοι πολλοὶ
 ἤδη τῶν ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ
 ἐρωτος, ἦν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτούς
 πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστάς ἔχωσιν· εἶτα ἐν ταῖς
 διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες·
 ὁ δὲ παῖς καὶ ἡ φύσις, ὡσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι
 πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμηγέτες.

4. ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα φής. Ἐμοῦ γοῦν Θού-

κριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξουσθαι δοκῶν, καὶ ὁπότε ἐξίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοιτὸς ἀτελής, ὑποκρώζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον ἀντίκα οἶόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρουπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα καὶ διατάπτων. Ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἄγρουπνία καὶ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφειστήκει θάπτομένῳ πρῶτῃν ἐπιγελῶν.

5. ΠΛΟΥΤ. Εὐγε, ὦ Θούκριτε, ζώης ἐπὶ μήκιστον, πλουτῶν ἅμα καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψας πάντας τοὺς κόλακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἠδιστον ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρσσει, ὦ Τερψίων· καὶ Φειδῶν γάρ, καὶ Μέλανθος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. Ζώης ἐπὶ μήκιστον, ὦ Θούκριτε.

VII.

Eiusdem argumenti.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

1. ΖΗΝ. Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; Ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι, παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηρόφαντες. Τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἴδεν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι. Ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήμιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον) ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.

ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; Πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

2. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἦκομεν, δύο δὴ ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοιμούς ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιόδωρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιόδωρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἔδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. Τί τοῦτο; γελαῖς, ὦ Ζηρόφαντες; Καὶ μὴ οὐκ ἔδει γὰρ ἐταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ΖΗΝ. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. (1) γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται.

ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τρα-

πέσθαι. Ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλές-
στερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερον.

VIII.

Eiusdem argumenti.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς
τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάγη, ὅ τι ἀγανακτῶ; Κληρονόμον
ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, οὗς
ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὰ παραλιπῶν.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα
ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· κάκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θερα-
πείαν προσίστο. Ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι.
θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέ-
λοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς κάκεῖνος ζηλώσεις, καὶ τὰ αὐτὰ
πράξεις.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὁ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ
διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφρω ἀπέθανον, τοῦ
τέγουσ μοι ἐπιπεσόντος· καὶ νῦν Ἐρμόλαος ἔχει τὰ μὰ,
ὡσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελείατι συγκα-
τασπᾶσας.

ΔΑΜ. Ου μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιεῖα·
ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἔοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

IX.

Eiusdem argumenti.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

1. ΣΙΜ. Ἦκεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκῶς.

ΠΟΛ. Οκτῶ ἐπὶ τοῖς ἑννεήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμέ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα;
Εγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοι παράδοξον τοῦτο
δόξει.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἀτε-
κνός τε προσέτι, ἠδεσθαι τῆς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

2. ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἀπαντα ἐδυνάμην· ἔτι
καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται,
καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς
ἐν Σικελίᾳ.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γὰρ σε πάνν φειδόμενον
ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέρξει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων
τάγαθὰ· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα
πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπαντα-
χόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐντροάνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρόν, ὡς ὀρᾶς, ὄντα, καὶ λιμῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὃν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σὺ τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἰτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

3. ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρωσ οὐτοσὶ πολὺ ὢν, ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὃ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὃ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαινα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρουπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινας ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμέ φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφρασκον· ὁ δ' ἐπίστενέ τε, καὶ κολακεντικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἔχων, ἐκείνας κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας.

4. ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον; Ἢ πού τινα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὠραίων Φρόγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδη μανθάνω, ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. Ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατριδαῖς ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων, Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεῶς συνετώτερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει· καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ μὴ κληρονομεῖτωσαν μόνον.

X.

ARG. Formositatem, tyrannidem, robur, gloriam militarem, philosophorum et rhetorum, omnia haec cum annexis relinquenda esse apud superos.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

1. ΧΑΡ. Ἀκούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. ἱκρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρῶεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῆ ἐπὶ θάτερα, οἰχῆσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἦκατε, πολλὰ ἐπιπερῶμενοι ἕκαστος. Ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσητε· καὶ μάλιστα ὅποσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

ΝΕΚ. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

ΧΑΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιτὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. Μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. Σοὶ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχασθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾗ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὡσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. Παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑστῶς διαγίνωσκε αὐτούς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2. ΕΡΜ. Εὐ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτούς τις ὁ πρῶτός ἐστι;

ΜΕΝ. Μένιππος ἔγωγε. Ἄλλ' ἰδοὺ ἢ πῆρα μοι, ὦ Ἐρμῆ, καὶ τὸ βῆκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερὸρῖφθαι· τὸν τριβῶνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα εὐ ποιῶν.

ΕΡΜ. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. 3. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι;

ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ὁ ἐπέραστος, οὗ τινος φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδουθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη, αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. Ἐχει καλῶς, εὐζῶνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη. 4. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος. ὁ-

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρεσι;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἐρμῆ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέροῦπιται.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόροῦπιον, ὡς Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρῆσει γὰρ τὸ πορθημεῖον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἕασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. Τί ἔτι; Πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὄρας.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜ. Ἴδού σοι ψιλός εἰμι.

5. ΕΡΜ. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ ἔοικας· οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαιαῖστροις ἰδών.

ΔΑΜ. Ναὶ, ὡς Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὡς βέλπιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόροῦπιον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρας, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

6. ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἄβαρῆ εἶναι· ὥστε ἔμβαινε. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὡς Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τά-

φον ἐπί σοι ἔχωσαν, λέγες· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύμενα.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἑκὼν μὲν, ἀπορρήψω δέ. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

Γ. ΕΡΜ. Βαβαί, σὺν δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ὑπὲρ γῆς τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὀπλων δεήσει. 8. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὃ τὰς σφρῦς ἐπηρκῶς, ὃ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὃ τὸν βαθὺν πώγωνα καθιμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἐρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μυστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. Ὅψι γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ σκεπόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. Ὡ Ζεῦ, ὄσπην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὄσπην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λήρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὑθλους, καὶ μικρολογίαν· τῆ Δία καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἠδυνάθειαν δέ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αἰτὰ. Καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. Ὡς εἶγες ταῦτα πάντα ἔχων ἐμβαίης, ποῖα πνιτικόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

9. ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πάγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἐρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὄρᾳς· πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

ΕΡΜ. Μένιππος οὔτοσι, λαβῶν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπη τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος. Γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. — Εὐγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν.

ΜΕΝ. Βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπήρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. Τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάρθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; Ἐμβηθι δ' οὖν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Κολακείαν, ὦ Ἐρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἑλευθερίαν, καὶ παρῶρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. Μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφά γε καὶ πάνν εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλον χρησίμα.

10. Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώ-

σεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει· ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπᾶσθω· πέτασον τὸ ἰστίον, εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πλοῶμεν.

11. Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺν, ὁ ἀρτίως τὸν πῶγωνα δεδηλωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἐρμῆ, ἀθάνατον ἄμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν.

ΜΕΝ. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

ΜΕΝ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιῶν, ἀπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατελήσας, περιείσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἔωθεν ἑξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. Ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανόν;

ΜΕΝ. Πῶς, ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός; — 12. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων οὐ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βωόντων;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄφ' ἐνός γε χώρον· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Δαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνεχέται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παιδῶν βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τούτῳ. Καὶ γὰρ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύνουσα ἐξάροχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σὲ δὲ

οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μόνος.

13. MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κινῶν μετ' ὀλίγον ὠρουμένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπῳτ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. Ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθείαν ἐκείνην προΐόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. Τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; Πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδικὰς φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. Δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος ἀκριβῶς.

XI.

ARG. Solummodo sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animique libertatem mortuis quicque manere.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγετες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀκλάδας ἔχοντα; οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, ὃς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σε;

ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης;

ΚΡΑΤ. Ἐθεράπευον ἀλλήλους, τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῖται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανθ-

ρόν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθά-
νοι, δεσπότην ἀφιεῖς τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ
Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. Ταῦτα μὲν ἐγγράπτο.
Οἱ δ' ἐθεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
Καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ
μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὡς γε Χαλδαίων παῖδες,
ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτός, ἄρτι μὲν Ἀριστέα παρεῖχε τὸ
κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχον· καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ
τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρθεπε.

2. ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; Ἀκοῦ-
σαι γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἄμφω τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ
κληῆροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω
συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντενομένους οὕτω
γενέσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικκῶνος ἐς
Κιόρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ
Ίάπυγι, ἀνετράπησαν.

3. ΔΙΟΓ. Εὐ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ
βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε
ἐγὼ πώποτε ἠνξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρο-
νομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ· (εἶχε δὲ πάνυ καρτερὰν
ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπε-
θύμησας κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα
καὶ τὸν πῖθον καὶ τὴν πήραν, χοίνικας δύο θερμοῶν
ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει. Ἄλλ' οὐδὲ σοὶ,
ὦ Διόγετες. Ἄ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντισθένης ἐκκληρο-
νόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶν μείζω καὶ σεμνότερα τῆς
Περσῶν ἀρχῆς.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, ἀντάρκειαν, ἀλήθειαν, παρῳήσιαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι καὶ τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένοϋς, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπῶν.

4. ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν· ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα ἂν δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διωρόνηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. Ὡστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρῳήσιαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν ἐνθύς, καὶ διεόρξει, τοῦ πνυθμένος σιέγειν οὐ δυναμένον· οἷόν τι πάσχουσι αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐται παρθένοι, ἐς τὸν τειρονημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι· τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν κατὰ αὐθὰ τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθητέως.

XII.

ARG. Iudicat Minos, quis inter Alexandrum, Scipionem et Hannibalem imperatores primum teneat locum.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ
ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

1. ΑΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβη· ἀμείνων γὰρ εἶμι.

ΑΝ. Οὔμενον, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασύτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία, ἔνδοξοί γε ἀμφοτέρω. Ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις;

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ· ἐγὼ δὲ, ὡς περ ἅπαντες ἴσασι, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

ΜΙΝ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. Σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

2. ΑΝ. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταῦτη, πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι, τὸ μηδεὶ ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὁμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. Ἐγὼ γοῦν, μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὦν τῶ ἀδελφῶ, μεγίστων ἠξιώθην, ἀριστος κριθεῖς· καὶ τοὺς τε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαντα κατέδραμον, καὶ ἀναστίατους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προὔχουσῃς πόλεως ἦλθον· καὶ τοσοῦτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετροῦσαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς. Καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προς-

ποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἀνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθύς τὴν νίκην. 3. Ἀλέξανδρος δὲ πατρῶαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. Ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν Ὀλεθρον ἐκείνον, Λαρεῖον, ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποστάς τῶν πατρῶων προσκινεῖσθαι ἤξιον, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. Ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς παιρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῇ Λιβύῃ, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. Καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδεντος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὡσπερ οὔτος, ῥαψωιδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλέξανδρον ἀμείνων φημὶ εἶναι. Εἰ δ' ἔστι καλλίων οὔτοσι, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· οὐ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου.

ΜΙΝ. Ὁ μὲν εἶρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδὲ οἷς Λίβον εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. Σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς;

4. ΑΛΕΞ. Ἐχορῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα

οὕτω θρασὺν ἀποκρίνασθαι· ἰκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο. Ὅμως δὲ ὄρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήρηκα· ὅς, κέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, κατὰ, φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἀρχεῖν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἠρησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιοι, ὀλίγους ἄγων ἐξέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἤλθον ἐπὶ Ἴσσον, ἔνθα Δαρκεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων. 5. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα· φησὶ γοῦν ὁ πορθημὲς μὴ διασκεῖσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι. Καὶ ταῦτα διέπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. Καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἤλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὄρον ἐποιήσαμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Ἡῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. Εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ. 6. Τὸ δ' οἷν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ ὢν πα-

ρὰ Προουσία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν, πανουροτάτον καὶ ὀμώτατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχυῖ, ἀλλὰ πονηρία καὶ ἀπιστία καὶ δόλοισ· νόμιμον δὲ ἢ προφανές οὐδέν. Ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφήν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὀθανμάσιος καθηδυπαθῶν. Ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἐὼ μᾶλλον ὠρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβῶν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; Ἄλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσονται ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. Εἶρηκα. Σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκασε. Ἰκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7. ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθελῶν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.

ΜΙΝ. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἦπτων εἶναι, τοῦ δ' Ἀντίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτόν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. Πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλάται, ᾧ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νεκρικῶς αὐτόν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ;

ΜΙΝ. Νῆ Δί', εὐγνώμονα φῆς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτόν δὲ σὺ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀντίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

XIII.

ARG. Ridetur Alexander, quod ad deos originem suam retulerit.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

1. ΔΙΟΓ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; τέθνηκα; καὶ σὺ, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅραξ, ὦ Διόγετες· οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἀνθρώπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἷόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα.

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδὴ· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δρᾶζοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατήσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ· νῦν δὲ ὄρω, ὅτι οὐδὲν ὑγιές οὔτε ἡ μήτηρ οὔτε οἱ τῶν Ἄμμωνίων προφηταὶ ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπιθισσον θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. 2. Αἰτᾶρ εἰπέ μοι, τί νῦν τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγετες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. Πλὴν ἀλλὰ τί γελαῖς, ὦ Διόγετες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ

Ἑλλας, ἄρτι σε παρελιηφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομοῦντες, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος νιῶ. 3. Ἄλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ἡμέραν ταύτην· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἢν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψει ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω οὖν, ὦ Ἀλέξανδρε, ὄρων καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; Πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων τὴν ἕμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος. 4. Εκείνο δέ γε ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπόταν ἐννοήσης, ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνούντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐξελαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον. Οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἴοντα; Τί δακρύεις, ὦ μάταιε; Οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι, τὰ παρὰ τῆς τύχης;

5. ΑΛΕΞ. Ὁ σοφός; ἀπάντων ἐκείνος κολάκων ἐπιτριπιότατος ὢν; Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέγειν, ὅσα μὲν ἤγησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ

κατέχρητό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. Καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἠγείτο εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων· γόης, ὧ Διόγετες, ἀνθρώπος, καὶ τεχνίτης, πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλανκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἃ κατηριθμήσω μικροῦ γε ἔμπροσθεν.

6. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι. Ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Αἰθῆς ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὐθις πίε, καὶ πολλάκις. Οὕτω γὰρ ἂν παύσαιο ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. Καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σε ὀρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιτό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. Ὡστε τὴν ἐτέραν σὺ ταύτην βιάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

XIV.

ARG. Num Philippi an Alexandri res gestae praesent

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

1. ΦΙΛ. Νῦν μὲν, ὧ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρκος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὧ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἔδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; Χρήσιμον ἔδοκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀντίστατο, οἴομενοι θεῶ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

2. ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς δειλοῖς αἰὲ ξυνηρέχθης, τοξάρια καὶ πελτάρια καὶ γέρορα οἰσύνια προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θοῤᾰκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἄβρωῶν, οὐκ οἶσθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' ἐς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξημα ἐξικνεῖσθαι φευγόντων.

3. ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον· καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἔνεκα. Καὶ τοὺς Ἕλληνας δέ, τοὺς μὲν ἀναίμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δέ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα· Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺν δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

4. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν, ὡς φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθήν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἑλευθέρων ἀνδρῶν

ἡξίους· καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμμοῦ τὰ τῶν νεικημένων. Ἐὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ τοιοῦτους γαμῶν γάμους, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. Ἐν ἐπίνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχον τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικά γὰρ ταῦτα.

5. ΑΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Οξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν οἶμαι εἶναι καὶ τιτρώσκεισθαι ποτε τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τὸ τοιοῦτον ἡκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι θρόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὄρωσι· καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προσῆται κόλακες. Ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὄρων τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψαχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοιθεῖν; Νῦν μὲν γὰρ, ὅποτε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὄρωντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον ἀπάντων τῶν σωμάτων; Ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ὁμιδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθομένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές, ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

6. ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διογέσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με

Καίτοι τὴν Ἄστρον ἐκείνην, οὐδετέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρῶσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὧ Ἀλέξανδρε, οὐδέ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν;

XV.

ARG. Achillis lamentatio de conditione mortuorum.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

1. ANT. Οἷα πρῶην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεῆα σοι εἶρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγενηῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοις ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος! Ἰκροώμην γάρ, ὁπότε ἔφησ βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων,

ὧ μὴ βίωτος πολὺς εἶη,

μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. Ταῦτα μὲν οὖν ἀγενηῆ τινα Φρύγα δειλὸν καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζῳον ἴσως ἐχορῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἠρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνῃ καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν ἀκλεῶς πολυχρόνιον ἐν τῇ Φθιώτιδι βασιλεύειν, ἐκὼν προβίλου τὸν μιστὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

2. AX. Ὡ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος εἶμι τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν

ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκείνο δοξάζιον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἀνω ὄψωσθῆσονται· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκείνο, ὧ Ἄντιλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ, ὅμοιοι καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμῖν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός.

Ταῦτά με ἀνιᾶ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

3. ANT. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ὧ Ἀχιλλεῦ; Ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. Ὡστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. Ἄλλως τε ὄρας, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμεν οἶδ'· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέροι δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωμία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὅρας τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δεξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψει θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

4. AX. Ἐταιρική μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ νῦν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χειρὸς ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὧ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. Σιωπᾶν δὲ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὡς περὶ καὶ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

XVI.

ARG. Ridetur mythus homericus de umbra Herculis apud inferos.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1. ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; Οὔμενονι ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντιή, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. Εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὢν; Εἶπέ μοι, ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; Ἐγὼ γάρ σοι ἔθνον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθνες. Αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι,

καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην·

ἐγὼ δ' εἶδωλον εἰμὶ αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις; εἶδωλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατόν, ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

2. ΔΙΟΓ. Μανθάνω· ἀντανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβῆς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβουλμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἐάκειν ἀκριβῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύση σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἴου θεοῦ εἰδωλὸν εἶμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; Ἄτάρ εἰπέ μοι, πρὸς τοῦ σου Ἡρακλέους, ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδωλὸν ὦν; ἢ εἷς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἰδωλὸν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδον πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχοῖν μὲν μηδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτιδες ἐρεσχελοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἄκουσον. Ὅπόσον μὲν Ἀμφιτρώωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

4. ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, φῆς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρώωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διὸς· ὥστε ἐλελήθειτε διδνμοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνθέτους δ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις ἦτε, ἐς ἐν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς τε καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἢπερ ἦν ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμέ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

5. ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρωωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἰδωλὸν εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα.

ΗΡΑ. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ

παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ ἐλύθη κό-
 νις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. Καὶ σκόπει,
 ὄν τινα τὸν τρίτον πατέρα ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

ΗΡΑ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής. Τίς δὲ καὶ ὢν
 τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἶδωλον. Αὐτὸς
 δὲ οὐ μὰ Δία

μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις τῶν νεκρῶν σύνειμι, καὶ τῆς τοσαύ-
 τῆς ψυχρολογίας καταγελαῶ.

XVII.

ARG. Absurdam esse fabulam de Tantali poena.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

1. ΜΕΝ. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύ-
 ρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστῶς;

ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δῖου.

ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ
 νῆ Δία γε ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ;

ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ
 ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δὲ ποτε καὶ
 ἀρύσσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ σιόματι, οὐ φθάνω βρέξας
 ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρένεν οὐκ οἶδ'
 ὅπως ἀνθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

ΜΕΝ. Τεράσιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. Ἄτὰρ
 εἶπέ μοι, τί δαὶ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; Οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις·
 ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία πού τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινῆι

καὶ διψῆν ἐδύνατο· σὺ δὲ ἢ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψώης, ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν.

2. MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει κολάζεσθαι. Τί δ' οὖν σοὶ τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδείμῃ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; Οὐχ ὅρῳ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις· καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γὰρ ἐλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις τούναρτίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυτιῶντων κινῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρσσει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλο· πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γὰρ· καίτοι οὐ πάντες, ὡςπερ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

XVIII.

ARG. Nullam esse apud inferos pulchritudinem.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. MEN. Πού δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλά, ὦ Ερμῆ; Ξενάγησόν με, νέηλιν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολὴ μοι, ὦ Μένιππε· πλήν κατ' ἐκεῖνο

ἀπόβλεπον, ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρέυς, καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα.

ΜΕΝ. Ὅστ' ἄ μόνον ὄρω, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὅστ' ἄ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

ΜΕΝ. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἐστὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

2. ΜΕΝ. Εἶτα αἱ χίλια νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι

τοιγῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφήν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐστιν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἐρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνέσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου καὶ ῥαδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι. Ὡστε σὺ μὲν, ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν στυαυτόν· ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

XIX.

ARG. Parcae si fata hominum praedestinent, nec pie nec impie gesta cuiquam imputari posse. Cf. XXX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

1. ΑΙΑΚ. *Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών;*

ΠΡΩΤ. *Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα.*

ΑΙΑΚ. *Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.*

ΠΡΩΤ. *Εὐ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.*

ΜΕΝ. *Οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριον, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ᾤχετο ἀρπάσας. Οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιός ᾤχεσθαι, τοσοῦτοις θανάτου αἰτίος γεγεννημένος.*

ΠΡΩΤ. *Ἄμεινον οὕτω. Σὲ τοιγαροῦν, ὦ Ἀύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.*

ΠΑΡ. *Ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικός γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι. Οἴσθαι δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιπάτισθαι αὐτῷ.*

2. ΠΡΩΤ. *Εὐ λέγεις. Εἶθε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν.*

ΑΙΑΚ. *Ἐγὼ σοὶ καὶ πρὸς τοῦ Ἐρωτος ἀκορηνοῦμι*

τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δὲ σοι οὐδένα ἄλλον, ὢ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμον γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἔμαντοῦ σοι, ὢ Αἰακέ, ἀποκρinoῦμαι δικαιοτέρα. Οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὁρθῶς. Τί οὖν τούτους αἰτιῶ;

XX.

ARG. Mortuos nihil iuvare gloriam inter superos superstitem; omnium conditionem eandem esse.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ ΚΑΙ
ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΤΙΝΩΝ.

1. ΜΕΝ. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος, ὢ Αἰακέ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ἄδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ῥάδιον, ὢ Μένιππε, ἅπαντα· ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε. Οὐτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. Καὶ τὸν πορθμέα τούτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσιῶν.

ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐρινῦς. Τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς,

οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἶτα Αἴας καὶ Διοιήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. ΜΕΝ. Βαβαί, ὦ Ὀμηρε, οἷά σοι τῶν δραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐξήριπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. Οὗτος δὲ, ὦ Αἰακέ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. Οὗτος δὲ Κροῖστος, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

ΜΕΝ. Εἶτα σέ, ὦ κάθαρχμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριπτε ζευγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; Οἶος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι. Τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ κόρηος ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπύσομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

3. ΑΙΑΚ. Βούλει σοι ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς

ΜΕΝ. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἡ Ἀπολλων, ἢ ὅ τι ἀνέθελοις.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χροσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. Ἀλλὰ φέρες ἴδω εἴ τί σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

ΜΕΝ. Κυνάμονς, ὦ γαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. Ἐμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

4. ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θα-
λήης ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοὺς Πιπτακὸς καὶ οἱ ἄλλοι·
ἐπιτὰ δὲ πάντες εἰσὶν, ὡς ὄρας.

ΜΕΝ. Ἄλυποι, ὦ Αἰακέ, οὔτοι μόνοι καὶ φαιδροὶ
τῶν ἄλλων. Ὁ δὲ σποδοῦ ἀνάπλευς, ὡσπερ ἐγκροφίας
ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὄλος ἐξηγηκῶς, τίς ἐστίν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς
Αἴτης παρῶν.

ΜΕΝ. Ὡ χαλκόπον βέλτιστε, τί παθῶν σαντὸν ἐς
τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε.

ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ
πολλὴ κόρυζα· ταυτὰ σε ἀπηνθρόκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν
οὐκ ἀνάξιον ὄντα. Πιλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ᾤκησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. Ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ
Αἰακέ, ποῦ ποτε ἀρά ἐστίν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμίδου ἐκεῖνος
ληρεῖ τὰ πολλὰ.

ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπου ἐνθάδε ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρας τὸν φαλακρόν;

ΜΕΝ. Ἄπαντες φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἶη
τοῦτο τὸ γνῶσιμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

ΜΕΝ. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

5. ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ τά
γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις,
ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ

[ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἶώρακα.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ εἶώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων ἀντὸς, ὁ μὲν ἀποπνέων μύρον, ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθῶν.]

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα· πάντες γοῦν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γενεῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γάρ, οἶμαι, τάληθές λέγειν) οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ ἀντὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ὄοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. ΜΕΝ. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὃ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου.

ΜΕΝ. Εὐγε, ὃ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τῆρ σαντοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγορεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πρᾶττοιμι; Ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

ΜΕΝ. Μὰ Δί', ἐπεὶ παρά τὸν Κροῖσον καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. Ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσασθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφνῶν. Τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὃ Μένιππε.

ΜΕΝ. Ἀπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἰνακὰ, ὃ Αἰακέ.

XXI.

ARG. Etiam Socratem fuisse hominem vanum.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

1. ΜΕΝ. Ω Κέρβερε, (συγγενής γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν,) εἶπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατήγει πρὸς ὑμᾶς. Εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπίνως φθέγγεσθαι, ὅπῳ ἐθέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ προσίσσθαι τὸν θάνατον δοκῶν, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐσιῶσιν ἐθέλων. Ἐπεὶ δὲ κατέκνυεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν [τῷ κωνεῖω] κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ γὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

2. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἀνθρώπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος.

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεθρασύνετο, ὡς διήθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὁ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί. Καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής.

ΜΕΝ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθῆναι ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆιτε, μηδ'

ώθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώξειν παρα-
γείλαντες ἅπασιν.

XXII.

ARG. Menippus nauium Charonti non solvens.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. ΧΑΡ. Ἀπόδος, ὦ κατάρτατε, τὰ πορθμῖα.

ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἡδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην.

ΜΕΝ. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

ΜΕΝ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μισρὲ,
ἴην μὴ ἀποδοῶς.

ΜΕΝ. Κάγῳ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ
κρανίον.

ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν;

ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπέρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με
παρέδωκέ σοι.

2. ΕΡΜ. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκ-
τίνειν τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

ΜΕΝ. Τοῦτου γε ἔνεκα νεωκλήσας τὸ πορθμεῖον
παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἠδεις ὡς κομίξεσθαι δέον;

ΜΕΝ. Ἦιδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. Τί οὖν; ἐχρῆν διὰ
τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

ΧΑΡ. Μόνος οὐν ἀνχῆσις προῖκα πεπλευκέναι;

ΜΕΝ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦντλησα, καὶ τῆς κώπης συνελαβόμεν, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῖα. Τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3. ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον.

ΧΑΡ. Χάριεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει οὐν.

ΧΑΡ. Δεῖξον, τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις.

ΜΕΝ. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον.

ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἐρμῆ, τὸν κίνα ἤγαγες; Οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων!

ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποῖον ἄνδρα διεπόρθησας; Ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. Οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ —

ΜΕΝ. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε. Δίς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

XXIII.

ARG. Protesilao in unum diem veniam ad uxorem inter superos redeundi Pluto concedit.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.

1. ΠΡΩΤ. Ω δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικὴν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνοσ δέη παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὦν τυγχάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φινλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. Δέομαι δὲ ἀφεθεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχοι.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Αἰδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπῶν, ἠχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι, κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ, καταβῆναι πάλιν.

2. ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Δήθης ὕδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περιμένον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτιέ, καὶ οὐδὲν σε ἀελθεῖν δεήσει.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν, ὡς Πλούτων· ἠρώσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐξαῖν ἐστίν.

ΠΛΟΥΤ. Εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιώ-
ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν κακείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3. ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ὡς Πλούτων· Ὅρφεϊ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρουδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θέλεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; Πῶς δὲ κακείνη προσήσεταιί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; Φοβήσεται γὰρ, εὐ οἶδα, καὶ φεύξεταιί σε· καὶ μάτην ἔση τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὡς ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον ἀνθις ποιήσον νυμφίον. Σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

ARG. Mausolum Diogenes vanitatis arguit.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

1. ΔΙΟΓ. ὦ Κὰρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Ἀνδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρῃ Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλικὸν οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων, λίθου τοῦ καλλίττου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὗροι τις ἂν ὁραδίως. Οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2. ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μάυσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς εἶτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν. Εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖη ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀποσεσιμῶμεθα. Ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ

φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

3. ΜΑΥΣ. Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκείνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναϊότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμῶζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾔετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. Καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἰλικαρνασσῇ ἔχει ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὢ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXIV.

ARG. Neminem mortuorum pulchriorem esse altero.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. ΝΙΡ. Ἴδου δὴ, Μένιππος οὔτοσι δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. Εἶπέ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;

ΜΕΝ. Τίνες δὲ καὶ ἔστε; Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι.

ΝΙΡ. Νιρέως, καὶ Θερσίτης.

MEN. *Ἡότερος οὖν ὁ Νιφεύς, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; Οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.*

ΘΕΡΣ. *Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἤλκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. Ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὄν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγή.*

NIP. *Ἐμέ γε, τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,
ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.*

2. MEN. *Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστις ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθροπτον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις.*

NIP. *Καὶ μὴν ἔρου Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὅποτε συνεστράτενον τοῖς Ἀχαιοῖς.*

MEN. *Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἄ βλέπω καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.*

NIP. *Οὐκουν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε;*

MEN. *Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.*

ΘΕΡΣ. *Ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ τοῦτο ἰκανόν.*

XXVI.

ARG. De Chirone, qui vitae taedio sua sponte ad mortuos transiverit.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1. ΜΕΝ. Ἦκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμύσειας ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

ΜΕΝ. Τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρωσ' ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σε οὐκ ἀσύνετον ὄντα. Οὐκ ἦν ἐτι ἠδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

ΜΕΝ. Οὐχ ἠδὺ ἦν, ζῶντα ὄραν τὸ φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἠδὺ ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἠγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ἔζων ἀεὶ καὶ ἀπέλανον τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὡςπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρω. Ἐνεπλήσθη γοῦν αὐτῶν. Οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μὴ μετασχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν.

ΜΕΝ. Εὐ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἴδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

2. ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ προᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ καὶ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διαψῆν, ὡςπερ ἄνω, οὔτε πωνήν δεῖ, ἀλλ' ἀτελεῖς τούτων πάντων εἰσμέν.

ΜΕΝ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῆ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φήεις;

ΜΕΝ. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορῆς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα
προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν σε
ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον· ὅπερ οἶμαι ἀδύ-
νατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέ-
σκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν
ἀφόρητον οἶεσθαι.

XXVII.

ARG. De ingenti hominum vitae amore.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

1. ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενης καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου, περιπατή-
σοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἳοί τινές εἰσι, καὶ τί
ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;

ΑΝΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγετες. Καὶ γὰρ ἂν ἡδὺ τὸ
θέαμα γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύνοντας αὐτῶν ὄρῃν, τοὺς
δὲ ἰκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐπίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ
ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἐρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας,
καὶ ὑπίους ἀντρεΐδοντας, οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδον,
ὑπὸτε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα ἐω-
ρακέναι παγγέλοια.

2. ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον
ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηρόδωρός τε ὁ πλούσιος
ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροί-
της ὁ Ἀρμένιος. Ὁ μὲν οὖν Ἰσμηρόδωρος (ἐπεφόνετο
γὰρ ὑπὸ ληστῶν περὶ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶ-
μαι, βαδίζων) ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν
εἶχε· καὶ τὰ παιδιά τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκα-
λεῖτο, καὶ αὐτὸν ἤτιᾶτο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
βάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα
ὄντα ὑπὸ τῶν ληστῶν, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας
ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. 3. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς
ἤδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσημος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν
ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει περὶ βανδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵπ-
πον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ καὶ ὁ ἵππος αὐτῷ
συνεθεθνήκει, μιᾶ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες ὑπὸ
Θρακὸς τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν
Καππαδόκην συμπλοκῇ. Ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαν-
θεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προῦπεξωρησας·
ὑποστὰς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλιτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσεύεται
τὸν Ἀρσάκου κοντὸν, ὑποθεὶς δὲ τὴν σάρισσαν αὐτὸν τε
διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

4. ΑΝΤ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾶ πληγῇ τουτὶ
γενέσθαι;

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενης· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαν-
θεν εἰκοσάπτηκύν τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ,
ἐπειδὴ τῇ πέλιτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ πα-
ρῆλθεν αὐτὸ ἢ ἀκωκῆ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σα-

ρίσση τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέφνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπαξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. Ὅρας, οἷόν τι ἐγένετο· οὐ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. Ἰγανάκει δὲ ὁμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππεὺς κατιέναι. 5. Ὁ δὲ γε Ὀροίτης [ὁ ἰδιώτης], καὶ πάνυ ἀπαλὸς ἦν τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. Πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὴ μόλις βαδίζουσιν. Καταβαλὼν οὖν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἠθέλεν, ὁ δὲ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. Καγὼ δὲ, ὅποτε κατήρει, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτούς, προςδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. Καὶ παρὰ τὸν πλοῦν, οἱ μὲν ἐδάκρυνόν τε καὶ ἐναντίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτεροπόμην ἐπ' αὐτοῖς.

7. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων εἰτύχετε τῶν ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστικός, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμις ὁ Ἀκαρῶν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Λάμις ὁ πλούσιος ὁ ἐκ Κορίνθου, συγκατήρῃσαν· ὁ μὲν Λάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρυμάκων ἀποθανῶν· ὁ δὲ Λάμις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶν ὁ ἄθλιος ἐλέγβτο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου δὲ γε, ὡχρὸς ἐς ὑπερβολὴν καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. Ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον, ὅν τρόπον ἀποθάνοιεν· εἶτα τῷ

μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν. Οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπα-
 θες, ἔφη, ὑπ' αὐτοῦ, εἰ τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ
 τρυφῶν αὐτός, ἐννενηκονταετίας ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεα-
 νίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. Σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρονάν.
 (ἔστενε γὰρ κακείνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυστίῳ) τί αἰτιᾶ
 τὸν ἔρωτα, σπαντὸν δέον; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδε-
 πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου προὐ τῶν
 ἄλλων, ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρῶν
 ἐπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος. Ὁ μὲν
 γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει, φθάσας, πολλὴν
 τὴν ἄνοιαν, ὅτι τὰ χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσή-
 κουσι κληρονόμοις, ἐς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων.
 πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχούσαν τρωπῶλῃν παρέσχον τότε
 στέγοντες. 8. Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν· ἀπο-
 βλέπειν δὲ χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνου-
 μένους. Βαβαί, πολλοὶ γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δα-
 κρῶντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων καὶ νηπίων· ἀλλὰ
 καὶ οἱ πάντῃ γεγηρακότες ὀδύρονται. Τί τοῦτο; Ἄρα το
 φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; 9. Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέρ-
 γηρων ἔρεσθαι βούλομαι. Τί δακρῶεις τηλικούτος ἀπο-
 θανῶν; Τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρονι
 ἀφιγμένος; Ἦπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης τις;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾶ σε τὸ πολλὴν
 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι;

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιάς

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι
χολός, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἶτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἠθέλεις;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι
δεινόν καὶ φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς
τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθημέως. Τί
οὖν ἂν τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι
φιλόζωοι εἰσίν, οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν
ἐν τῷ γήρῳ κακῶν φάρμακον. Ἄλλ' ἀπίωμεν ἤδη, μὴ καὶ
τις ἡμᾶς ὑπιδῆται ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν
περὶ τὸ στόμιον εἰλονμένους.

XXVIII.

ARG. Ridentur absurdae de Tiresia vate narrationes.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

1. ΜΕΝ. Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκ-
εἶτι διαγνῶναι ῥάδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμμα-
τα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ'
ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. Ὅτι
μέντοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένου μόνος, καὶ
ἀνῆρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. Πρὸς τῶν
θεῶν τοιγαροῦν εἶπέ μοι, ὅποτέρου ἐπειράθης ἡδίοτος
τῶν βίων, ὅποτε ἀνῆρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος ἀμείνων ἦν;

ΤΕΙΡ. Παραπολὺν, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπρα-
γμονέστερος γάρ. Καὶ δεσπύζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυ-

ραϊκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἑπαλξιν ἐστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

2. ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόρον ὑφισταμένης; Ἄταρ εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκές ποτε, ὦ Τειρεσία, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, ἢ στείρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

ΜΕΝ. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. Πλὴν ἀπόκριται, εἴ σοι ὀφείδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στείρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

ΜΕΝ. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναί.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδή.

ΜΕΝ. Χρόνῳ δέ σοι ἢ μήτρα ἠφρανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπεσπασθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πάγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὅρῳ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα. Δοκεῖς δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

ΜΕΝ. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινὰ βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3. ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τᾶλλα πιστεύεις οὔτω γενέσθαι, ὅπῃ ἀκούσης ὅτι ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένονται τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που κακείναις ἐντύχω, οἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. Σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνή ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνῆρ καὶ μάντις ἕμαθες εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὁρᾶς; Ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσά τινα ἔρον τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἴφρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἐτι ἔχη, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων· ἀλλὰ κατὰ τοὺς μάντις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν, μηδὲν ὑγιές λέγειν.

XXIX.

ARG. Aiacis odium in Ulyssesem.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

1. ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαντὸν ἐφό-
νευσας, ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾶ τὸν
Ὀδυσσεῖα, καὶ πρῶην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε
ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συ-
στρατιώτην καὶ εἰαῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαι-
ρων παρῆλθες;

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. Αὐτὸς γὰρ μοι
τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξειασθεὶς ἐπὶ τοῖς
ὀπλοῖς.

ΑΓΑΜ. Ἠξίωσας δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκο-
νιτὶ κρατεῖν ἅπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τά γε τοιαῦτα· οἰκεία γὰρ μοι ἦν ἡ
πανοπλία, τοῦ ἀνεπιού γε οὔσα. Καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι,
πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρε-

χωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων· ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολ-
λάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυ-
γῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ
ὅπλα.

2. ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν,
ἢ, δεόν σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι
συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη
μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέ-
χθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκα-
στος κινδυνεύειν ὑπέμεινεν· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ
ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἣτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ
θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. Τὸν γοῦν Ὀδυσσεά μὴ
οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ
αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

XXX.

ARG. Ne improbissimum quidem poenam mereri, si Parcae
rerum ab hominibus gestarum auctores sint. Cf. XIX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

1. ΜΙΝ. Ὁ μὲν ληστής οὔτοσι, Σώστρατος, ἐς τὸν
Πυρραφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς
Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἐρμῆ, παρὰ
τὸν Τιτυὸν ἀποταθῆις, ὑπὸ τῶν γυπῶν καὶ αὐτὸς κειρέ-
σθω τὸ ἦπαρ· ἡμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος ἐς

τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν.

ΜΙΝ. Νῦν ἀκούσω αὐθις; Οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὦ Σώσιρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσοῦτους ἀπεκτονῶς;

ΣΩΣΤ. Ἐλέλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὄρα, εἰ καὶ δικαίως κολασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάντα, εἴ γε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη.

2. ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκῶν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστί μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρωῶμεν.

ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἐκάστω ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτεῖα.

ΣΩΣΤ. Εἰ τοίνυν ἀναγκασθεῖς τις ὑπ' ἄλλου φονεύσειέ τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένῳ, οἷον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῆν πεισθεῖς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φόνου;

ΜΙΝ. Δῆλον ὡς τὸν δικαστῆν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὄν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εὐγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαμπεύῃ τῷ παραδείγματι. Ἴν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπόπου,

ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

3. ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὄρας, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταπτε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἄλλοτρίοις ἀγαθοῖς; Οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἶπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς τὸ ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. Πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστής μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. Ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολάζεσθω. Ὅρα δέ, μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

ἡ Νεκρομαντεία.

ARG. Menippus Philonidae narrat, se, philosophorum dictis non contentum, Babylonem ad Mithrobarzanem virum sapientem profectum, qui ei portas Orci aperuerit. Describit, quae viderit in Orco, iudicium Minois, suppliciorum locum, campum Acherusium, ubi mortuorum aequalitatem conspicatus, vitam humanam cum pompa comparat, quam ordinet Fortuna, sive cum scena, in qua iidem homines modo regis, modo servi partes agant. Deinde loquitur de mala apud inferos eorum conditione, qui reges quondam vel satrapae fuerint; de Socrate et Diogene, quid agant; de psephismate in comitiis mortuorum contra divites iniustos scripto. Tandem a Tiresia edoctum vitam beatam esse eorum, qui eo quod in manibus est, sapienter utentes, pleraque et praecipue philosophorum illas iugas ridendo praetercurrant, per antrum Trophonii in Graeciam redisse.

Non immerito dubitarunt docti de huius libri *γενσιότητι*, quippe cuius sententiae mera sunt repetitio eorum, quae in dialogis mortuorum leguntur. Ceterum et dictio in pluribus ineptit.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς·
ὡς ἄσμενός σ' ἐξεῖδον ἐς φάος μολών!

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν, ὁ κύων; Οὔμενον ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄλους. Τί οὖν αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῆ; Πλὴν ἀλλὰ προσιτέον γὰρ αὐτῷ. Χαῖρε.

ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; Πολὺν γὰρ χρόνον
 οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἦκω, νεκρῶν κενθμῶνα καὶ σκότου πύλας
 λιπῶν, ἴν' ἄδης χωρὶς ὄκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἠράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθα-
 νῶν· κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ· ἀλλ' ἔτ' ἔμπρουν Ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου
 ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θρόσος τοῦ νοῦ πλεον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτωςί
 πως ἀπλῶς, καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, τίς ἢ στολή; τί
 σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; Ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεῖά τις,
 οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

MEN. Ὡ φιλότης, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς αἴδαιο.
 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὔτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις; Οὐ γὰρ ἂν οὕτως
 ἐμμέτρως ἐρῶαψώδεις πρὸς ἄνδρας φίλους.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ εἰταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐρι-
 πίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλή-
 σθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ
 στόμα ἔρχεται. 2. Ἄτις εἶπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς
 ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπά-
 ζουσιν, ἐπιροκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἀθλιοὶ καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασι,
 οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειρο-
 τόνηται ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἅ, μὰ τὸν Κέρ-
 βερρον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φῆς; Δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

ΜΕΝ. Νῆ Δία, καὶ πολλά γε. Ἄλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψῃται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.

ΦΙΛ. Μὴ δῆτα, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσῃς ἀνδρὶ φίλῳ τῶν λόγων. Πρὸς γὰρ εἰδῶτα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰ τ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάτεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές· πλὴν ἄλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον. Ἔδοξε δὴ, τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὡσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.....

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἶπῃς, ὦ γαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστα ἂν ἠδέως ἀκούσαιμί σου, τίς ἢ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἐξῆς ἃ τε εἶδες, ἃ τε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. Εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θεᾶς ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3. ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; Καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὰ περὶ τῆς γνώμης τῆς ἐμῆς, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. Ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγᾶς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἐνόμιζον εἶναι καλὰ. καὶ

οὐ παρέργως ἐκνώμην πρὸς αὐτά. Ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. Ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστική- κειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσαιμην ἑμαντῶ. Οὔτε γὰρ ἂν ποτε τοὺς θεοὺς μοιχεῦσαι καὶ στασιάζσαι πρὸς ἀλλήλους ἠγούμην, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίγνωσκον· οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τὰναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. 4. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἑμαντὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι ὅ, τι βούλοιντο, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλήν καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι τοῦ βίου. Ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῆειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαντὸν ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. Παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὗρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστ' ἐμοὶ τάχιστα χρῆσοῦν ἀπέδειξαν οὔτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. Ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήγει τὸ πᾶν ἠδесθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. Ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ὑπῶντα, καὶ ἀνχημῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λαιδοροῦμενον, συνεχῆς ἐπιτόξασθηδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρωῖτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. Ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶεσθαι τὴν κτήσιν αὐτῶν. Ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. Περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν

ἀκούων ἐναντίων. Καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ προᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμὸν εἴη τι καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. Ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νησιάζουσι τούτοις ὁμοιον, ἄρτι μὲν ἐπιρνεύων, ἄρτι δὲ ἀναρνεύων ἔμπαλιν. 5. Ἐτι δὲ πολλῶ τούτο ἐκείων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. Τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινούντας χρημάτων, ἐώρων ἀπρὶξ ἔχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων υπομένοντας· τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ταύτης ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὐτῆς σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνη ταύτῃ προσηρητημένους. 6. Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέρανιν, ἡρόμα παραινυθούμενος ἑμαυτὸν, ἐπεὶ μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τε εἰμι, καὶ ταληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περισόχομαι. Καὶ μοι ποτὲ διαγρονπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δευθῆναι τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπρωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω ἀνδρὶς ἀναπέμπειν. Ἄριστον οὖν ἡγοῦμαι εἶναι παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὐφρονῶν.

Καὶ δὴ ἀναπιδῆσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. Ἐλθὼν δὲ συγγίγνομαι τινι τῶν Χαλδαίων σοφοῦ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολὺ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθεμμένῳ· τοῦνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. Δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόγις ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ βούλοίτο μισθῶ, καθηγῆσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. 7. Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατάγων ἕωθεν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ὅησιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουν· ὡσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἄλλ' ἐόκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. Μετὰ δ' οὖν τὴν ἐπωδὴν τρεῖς ἄν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανήειν πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέπων. Καὶ σιτία ἦν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνή δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. Ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγριτα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγησε δαδίσι, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. 8. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν τινα ἐνέδου στολὴν, τὰ πολλὰ εἰοικῦϊαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πῖλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἦν τις ἔρηται με τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; Οὐ γὰρ συνήμι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν πρόδηλον τοῦτό γε, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατεληλύθεσαν, ἠγείτο, εἴ με ἀπεικάσειαν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. 9. Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαιεν ἡμέρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγγυρόμεθα· παρεσκευάστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατον, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. Εμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ

βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

Καὶ μέχρι μὲν τινος υπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. Περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνοῦμεθα ἐς τι χωρίον ἕρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ δὴ ἀποβάντες (ἠγείτο δὲ ὁ Μιθροβραζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα κατεσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ αὐτὸν ἐσπείσαμεν. Ὁ δὲ μάγος ἐν τοσοῦτῳ δᾶδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἶός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποιᾶς, καὶ Ἐρινύας, καὶ τυχίαν Ἐκάτην, καὶ ἐπαιρὴν Περσεφόρεια, παραμιγνύς ἅμα καὶ βαρβαρικά τινα καὶ ἄσχημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. 10. Εὐθὺς οὖν ἅπαντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφος ἀνερόγγυτο, καὶ ἡ ἰλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα κατηφές καὶ σκνιδροπὸν ἦν.

Ἐδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ ἐνέρων Αἰδωνεύς.

Κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυρραφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασιλεια. Κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὔρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. Ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μὲν τι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχοῆμα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἀφικόμεθα, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμογῆς ἀνάπλεων· τραυματῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκ τινος πολέμου παρόντες. Ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἶθηεῖς με τὸν Ἰρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβάσι διεσήμηγε τὴν ἀτραπὸν. 11. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφρον. Ἐνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰσικαί. Κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνωος δικαστήριον. Ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεσαν δὲ αὐτῷ Ποιναι, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ερηνῆες. Ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακροῦ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ ὁ τοιοῦτος ὁμιλὸς τῶν πάντα κικόντων ἐν τῷ βίῳ. Χωρὶς δὲ οἱ τε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλειὸν ἕκαστος αἰτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. Ἐφεστῶτες

οὐν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. Κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ παράδοξοι ὀήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; Μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

ΜΕΝ. Οἷσθ' ἄ που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον αποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὐν.

ΜΕΝ. Αὐταὶ τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιοπίστοι δοκοῦσιν, ὅτι αἰεὶ ξυνοῦσαι καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. 12. Ὁ δ' οὐν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξειάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. Καὶ μάλιστα ἐκείνων ἤπειτο, τῶν ἐπὶ πλούτῳ τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονοουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμερόντων, τὴν τε oligochρόνιον αὐτῶν ἀλαζονείαν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαιτιόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. Οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νερευκότες παρεσιτήκεσαν, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτα ὄρων ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίζαιμι αὐτῶν, προσίων ἂν ἤσυχῆ πώς, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἠλίκον ἐφύσατο τότε, ἠνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πηλώνων παρεσιτήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. Ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις ἢ περι-

χρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὄρετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢν τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιὰν προτείων δοίη καταφιλεῖν. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠριώγτο ἀκούοντες. 13. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γὰρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλά τε καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀριστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χίμαιρα προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. 14. Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. Ἐνθα δὴ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἔλεινά ἢ ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἰκούετο, καὶ οἰμωγῇ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί· καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραιτε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτεν· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι καὶ πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. Ἐπίους δὲ τῶν κατεγνωσμένων καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τετελευτηκότων. Οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἶει βαρεῖς ὄντες καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; Τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο, καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. Καὶ μὴν κακείνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἴξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτνόν· Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. 15. Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον

ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ φύλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας καὶ εὐρωτιῶντας καὶ, ὡς φησὶν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν, διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας. Τὸ μέντοι διαγιγνώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίγνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλήν ἄλλὰ μόγις τε καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγιγνώσκομεν. Ἐκεῖνο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμανροῖ, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. Ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαίνόντων, ἠπόρουσεν πρὸς ἑμαυτὸν, ἢ τιμι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Ἰνυθόριαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρεμένει, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. 16. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὄρωντί μοι ἐδόκει ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τιμὴ μακροῦ προσεικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἢ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα, εἰ τύχοι, βασιλικῶς δισσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. Πολλάκις δὲ καὶ διὰ

μίστης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἑῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνύγκασε τὴν οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν τοῦ Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε. Καὶ μέχρι μὲν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δὲ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρελθῆ, τηρικαῦτα ἕκαστος ἀποδοῦς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ἐγένοντο οἷοι περ ἦσαν πρὸ τοῦ γενέσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέροντες. Ἔνιοι δὲ ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῆ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἢ Τύχη, ἄχθονται τε καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἅ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. Οἴμαι δὲ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἐωρακέναι τοὺς τραγικούς τούτους ὑποκριτὰς, πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄσφι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ Κέρροπος ἢ Ἐρεχθίως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προσῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. Ἦδη δὲ πέρας ἔχοντας τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιείσιν, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρείως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μεροικίως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεύς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτωνος Μαραθώνιος. Τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

17. ΦΙΛ. Εἶπέ δέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς,

καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώ-
τεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

ΜΕΝ. *Ληθεῖς, ὦ οὔτος. Εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαν-
σωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περι-
βόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπει-
νὸς ἔρριπτο ἐν παραβύστω που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ
δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ
μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπι-
κείμενος. Ἐπειδὰν γὰρ, ὦ εἰταῖρε, ὁ Δίακὸς ἀπομετρήσῃ
ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός)
ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον σννε-
σταλμένον. Πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλασας, εἰ
ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλεῖς καὶ σατράπας πτω-
χεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ'
ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ
τοῦ τυχόντος ὑβρίζομένους, καὶ κατὰ κόρησιν παιομένους,
ὡσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν
τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαντοῦ
δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ
ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. Πολλοὺς δὲ καὶ
ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας
λέγω, καὶ Δαρειούς, καὶ Πολυκράταις.*

18. ΦΙΛ. Ἄτοπα διχηῖ τὰ περὶ τῶν βασιλέων καὶ
μικροῦ δεῖν ἄπιστα. Τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ
Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κακεῖ περίεσι διελέγχων
ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμίδης, καὶ Ὀδυσσεύς,
καὶ Νέστιωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. Ἐπι μέντοι
ἐπεφύσητο αὐτῷ καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας
τὰ σκέλη. Ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης συμπαραοικεῖ μὲν

Σαρδαναπάλω τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. Ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρεπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπίτιος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηρεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκεπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. Τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

MEN. Ἐγγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. Διατρίβοντος γὰρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ προτιάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. Ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. Διωκῆθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. Ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήθητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστίας τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

Φ Η Φ Ι Σ Μ Α.

20. Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρωῖσι παρὰ τὸν βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαγάγῃσι μυριάδας εἰῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων

ἐλαυνόμενοι, τουντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρατίων Σκελετίωτος Νεκυσσιεύς, φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψιφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβρομήσατο ἢ Βοιωτῶν, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελεῖ γίγνεται καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. 21. Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐγὼ δὲ, οὐπερ ἀφίγμην ἔνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτεον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἀριστον βίον. Ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) Ὡ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ ταῦτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπειρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ραδαμάνθυος. Μιθραμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἶπε, καὶ μὴ περιίδη με σοῦ τυφλότερον περιϋόντα ἐν τῷ βίῳ. Ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὐς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἀριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης πανσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηροράση, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδρομῆς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἔσπονδακῶς.

Ὡς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

22. Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὄψε ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὐτίς ἐς τὸν βλον; Ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρσσει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γὰρ σοὶ καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ

δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὡσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερόν τοῦ Τροφωνίου, κάκειθεν κατιᾶσι οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἀνιθι, καὶ εὐθύς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡσθεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνεσπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

X A P Ω N

ἡ ἐπισκοποῦντες.

ARG. Hoc quoque opusculum idem fere eloquitur, quod superius, et pariter spurium est. Charon ad superos egressus, ut vitam hominum spectet, una cum Mercurio montes montibus imponit, et inde terras, urbes, populos contemplatur, Milonis fortitudinem, Cyrum, Croesum, Polycratem, quorum fastus et vanitates ridentur, pariter ac reliquorum hominum stultitia. In fine et de superstitionibus, sepulturis, monumentis, urbibus claris, sermo est. Quo finito uterque ad sua negotia redeunt.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

1. ΕΡΜ. *Τί* γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί, τὸ πορθηεῖον ἀπολιπὼν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν ἡμετέραν, οὐ πάνυ εἰωθῶς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν:

XAP. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἐρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων στεροῦμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὸν διέπλευσεν. Αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἴδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόντως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι· ξυναγῆσεις γὰρ εὐ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστών, καὶ δεῖξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ προθμεῦ· ἀπέροχομαι γὰρ τι διακορησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ οξύθυμὸς ἐστί, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον ἔαση εἶναι, παραδούς τῷ ζῳφῷ, ἢ, ὅπερ τὸν Ἡφαιστον πρῶτῃν ἐποίησε, ῥήψῃ καμὲ τεταγῶν τοῦ ποδοῦ ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα καὶ αὐτὸς παρέχοιμι οἰνόχοῶν.

XAP. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενοι ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα εἰαῖρος καὶ ξύμπλους καὶ ξυνδιάκτορος ὦν; Καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνήσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἕκταθεις, ὦμονς οὕτω καρτεροῦς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγη· ἐγὼ δὲ, πρεσβύτερος ὦν, τὴν δικωπίαν [ἔλκων] ἐρέτιω μόνος. Ἄλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ φίλτατον Ἐρμίδιον, μὴ καταλίπης με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἦν με σὺ ἀφῆς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω. Καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκοίει, οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοι

ἔμπαλιν ἀμβλυώτιω πρὸς τὸ φῶς. Ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλίριέ, μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

2. ΕΡΜ. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πλιγῶν αἴτιον καταστήσεται μοι· ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον. Ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε φίλος τις ὦν βιάζοιτο; Πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς, ἀμίχανόν ἐστιν, ὡς πορθμεῦ. Πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἢ διατριβῆ γένοιτο. Εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα, ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγούντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· κατὰ ὃ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. Ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδοις, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἐρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν δεῖ χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντα κατίδοις. Σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν· ἐκ περιοπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. Ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις, εἰδώλοισι αἰὲ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός, ὦρα ἡμῖν, ὑψηλὸν τι ὄρος περισκοπεῖν.

3. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἐρμῆ, ἄπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; Ὅποταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίγαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνη ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδοραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἰσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἶδέναι τὰ βελτίω. Κατὰ ταῦτα

δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὢν· ἐγὼ δὲ, ὡς περ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδουμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὅρθῶς λέγεις· αὐτὸς γὰρ εἶσομαι, τί ποιητέον, κάξενόρῃσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. Ἄρ' οὖν ὁ Κανκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀλυμπος ἐκεινοσί; Καίτοι οὐ φανῖλόν τι ανεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν· συγκραμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργήσαι καὶ σὲ δαΐ.

ΧΑΡ. Πρὸςίτατε· ὑπουργήσω γὰρ, ὅσα δυνατά.

ΕΡΜ. Ὀμηρος ὁ ποιητὴς φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαι ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βράθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. Εκείνω μὲν οὖν τῷ μειρακίῳ (ἀτασθάλω γὰρ ἦστην), δίκας ἐτίσάτην. Νῶ δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῶ τῶν θεῶν ταῦτα βουλευόμεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλιδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν;

4. ΧΑΡ. Καὶ δυνασόμεθα, ὡς Ἐρμῆ, δὴ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν, ὡς Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρομυλλίοις ἐκείνοις, καὶ ταῦτα θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὡς Χάρων, καὶ ἠκιστα ποιητικὸς· ὁ δὲ γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῦν ἀντίκα ἡμῖν ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οἷτο

ῥαδίως συντιθεῖς τὰ ὄρη. Καὶ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. Ἀκούεις δέ γε ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἔστι, σὺ ἂν, ὡ Ἐρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείητε.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. Ἡ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; Ὡστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὡςπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος,

αὐτὰρ ἐπ' Ὅσσην

Πήλιον εἰροσίφυλλον.

Ὅρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. 5. Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπερείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐρίων μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτώων τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἰστρον μόνα· κακεῖθεν ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς. Μετακινήτεια ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἢ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πάσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. Ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ ἔργον ἀπομικνύοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὐτῷ πικρᾷ τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ΕΡΜ. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα. Μετατίθει τὴν Οἴτην· ἐπικλυθεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός.

Ἴδου, ἐπάνειμι αὐθις· εὐ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σὺ.

ΧΑΡ. Ὅρεξον, ὦ Ἐρμῆ, τὴν χεῖρα· οὐ γὰρ ἐπὶ μικρὰν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα. Οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ καὶ φιλοθεάμονα εἶναι. Ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν. Εὐγε, ἀνελήλυθας καὶ σὺ· καὶ ἐπέπερ δικόφυμβος ὁ Παργασσός ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

6. ΧΑΡ. Ὅρῶ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιόξέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς· τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροῦς, καὶ τινὰς φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἐρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτην τὸν Παργασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν;

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, καὶ ἅ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρωτὸν ἐν-τυχῶν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῶν· ἀκούσας γὰρ τινος ἤσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δαὶ τοῦτ' ἦν;

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνοι, οἶμαι, κληθεῖς ὑπὸ τινος τῶν φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ

λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγουσ κεραμῖς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. Ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. Ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπομι καὶ ἀκούοιμι.

7. EPM. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι σοι, καὶ ὄξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπωδὴν λαβῶν· κάπειδ' ἀν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλύωττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὄρα.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

EPM. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὄφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,
ὄφρ' εὐ γινώσκης ἡμὲν θεὸν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

Τί ἐστιν; ἤδη ὄρα;

ΧΑΡ. Ὑπερφανῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. Ὡστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προζδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. Ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὀμηρον καγὼ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

EPM. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὀρα; Ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. Ἐγὼ δὲ, ὅποτε διεπόρθμενον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψωδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι· καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσιόν τινα ὠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὡσπερ τορύνῃν τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλατταν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσῶν.

ὀλίγον δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν γαῦν· ὅτε περ καὶ γαν-
τιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ξαυφοδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῆ
Σκύλλῃ καὶ Χαρούρβει καὶ Κύκλωπι. Οὐ χαλεπὸν οὖν
ἦν ἐκ τοσοῦτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν. 8.
Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γάρ ὄδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἥς τε, μέγας τε,
ἕξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος, ὁ ἐκ Κρότωνος, ἀθλητής· ἐπι-
κροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος
φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιοτέρον ἂν ἐμέ, ὦ Ἐρμῆ, ἐπαι-
νοῖεν, ὃς αὐτὸν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβῶν
ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ
τοῦ ἀμαχωιάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεῖς,
τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίξει;
Κατὰ οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων
τούτων καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζό-
μενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. Τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα
ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν
ἂν, ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον, οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν πα-
ρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλὴν, μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον,
ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. 9. Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἰπέ,

τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος, ὁ σεμνὸς ἀνὴρ;
οὐχ Ἕλληρ, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς.

ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρ-
χὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν
εἶναι καὶ Ἀσσυρίων ἑταγχος οὔτος ἐκράτισε, καὶ Βαβυ-

λῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς, καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἀπάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε ἀκεῖνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεπον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὄρας ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσοῦς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον. Βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

10. „ΚΡΟΙΣ. Ὡς ξένη Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσπιμος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἶπέ μοι· τίνα ἡγῆ τῶν ἀπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστερον εἶναι;

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΜΕΝ. Θάρσει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρον.

„ΣΟΛ. Ὡς Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας, τῆς Ἀργόθεν.“

ΧΑΡ. Φησὶν οὗτος τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἴλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπίνης ἄρχι πρὸς τὸ ἱερόν.

„ΚΡΟΙΣ. Ἔστι· ἐχέτωσαν τὰ πρώτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

„ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὅς ἐν τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

„ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, ὦ κάθαρμα, οὗ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι;

„ΣΟΛ. Οὐδέπω εἶδα, ὦ Κροῖσε, ἢν μὴ, πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβῆς ἔλεγχος

τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρας εὐδαιμόνως διαβιῶναι.“

ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ πορθημεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. 11. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕστερον. Φιλόμαντις δὲ ὁ ἀνὴρ ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσός, τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὑπαχρον μετ' ἐρυθήματος; Νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων αἰεῖ.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχιστον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὄρω, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσ-εστιν, εἰ μὴ ἄρα ἐν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπισηκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι.

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρων; Οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βύθους οἱ μεταλλεύοντες ἀγορεύουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὡς περὶ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέως κτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὃ Χάρων, ἐρῶν αὐ-
τοῦ φαίνεται, ὡς ὄρας· καταγελᾶ γὰρ τοῦ Κροῖσου, καὶ
τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖ, ἔρσεσθαι
τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. „ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἶει γὰρ τι δεῖσθαι
τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

„ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί'· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

„ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἶει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ κτήσαιο σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

„ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὐ;

„ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει
αὐτούς, ἢ ἐπιθυμήσωσι.

„ΚΡΟΙΣ. Πού γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσός,
ὅσος παρ' ἡμῖν;

„ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

„ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

„ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

„ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσίου;

„ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθεις ἂν.

„ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

„ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ
σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

„ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδή.

„ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες,
ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῶ στρατῷ, ἢ
ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

„ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδή.

„ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχοι-
το ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐξ *Πέρσας* αἰχμάλωτος.

„ΚΡΟΙΣ. Εὐφῆμει, ὦ ἄνθρωπε.

„ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνη δ'
οὖν ἀμείνω τοῦ χρυσοῦ τὸν σιδήρον ὁμολογῶν.

„ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς
πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐθις
ἀνακαλεῖν;

„ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεῖσεται· ἀλλ' ἦν
τε χαλκόν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα
καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικῶς, *Φωκεῦσιν*, ἢ *Βοιωτοῖς*, ἢ
Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράνῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ
ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

„ΚΡΟΙΣ. Αἰὲ σύ μου τῷ πλούτῳ προςπολεμεῖς καὶ
φθορεῖς.“

13. ΕΡΜ. Οὐ φέρεῖ ὁ *Λυδὸς*, ὦ *Χάρων*, τὴν ἀλή-
θειαν καὶ τὴν παρόρησίαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ
δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων, τὸ
δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. Μεμνήσεται δ' οὖν
μικρὸν ὕστερον τοῦ *Σόλωνος*, ὅταν αὐτὸν δέη ἀλόντα
ἐπὶ τὴν πύραν ὑπὸ τοῦ *Κύρου* ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ
τῆς *Κλωθούς* πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικ-
κλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, *Κροῖσον* μὲν
ἀλῶναι ὑπὸ *Κύρου*, *Κῦρον* δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκεινησὶ τῆς
Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. Ὅρᾶς τὴν *Σκωθίδα*, τὴν ἐπὶ
τοῦ ἵππου τούτου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν;

ΧΑΡ. Νῆ *Δία*.

ΕΡΜ. Τῶμυρις ἐκείνη ἐστὶ· καὶ τὴν κεφαλὴν γε
ἄποτεμοῦσα τοῦ *Κύρου* αὐτῇ ἐς ἄσκὸν ἐμβλαεῖ πλήρη
αἵματος. Ὅρᾶς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν *ρεαρίσκον*;

Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. Οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἔν τε τῇ Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μακρὸν ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

ΧΑΡ. Ὡ πολλοῦ γέλωτος. Ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέπειεν οὕτως ὑπερρονονῶντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἄσκη αἵματος. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὃ Ἐρμῆ, ὃ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορημένος, ὃ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὃ μάγιστρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθῦν ἀνατεμῶν

νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δὲ τίς εὐχεται εἶναι.

ΕΡΜ. Εὐγε παρῳδεῖς, ὃ Χάρων. Ἀλλὰ Ἰολυκράτην ὄρας τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτός, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἀθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. Καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὐγε, ὃ Κλωθοῖ, καὶ γεννικῶς, ὃ βελτίστη, αὐτοὺς ἀνασκολόπιζε, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. Ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε, γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα μήτε τιάραν ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

15. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. Τὴν δὲ πληθύν, ὃ Χάρων, ὄρας, τοὺς πλείοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανεῖζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας;

ΧΑΡ. Ὅρω ποικίλην τινὰ τὴν διατριβὴν, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εὐοικίας τοῖς σμήρεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδιὸν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. Ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοῦς ἐκ τὰφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνας εἰσίν;

ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἄγνοια, καὶ ἡδοναί, καὶ φιλαργυρίαι, καὶ ὄργαι, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὄργη, καὶ ξηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. Ὁ φόβος δὲ, καὶ αἱ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτῆσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότ' ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψασθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι ὄχοντο, κεχηρότας αὐτοῦς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄρας ὑπὸ τοῦ ὕδατος. 16. Ἦν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ Μοῖρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἀτρακτον, ἅφ' οὗ ἠρηθῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. Ὅρας καθάπερ ἀράχνια τίνα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτρακτινῶν;

ΧΑΡ. Ὅρω πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνω, ἐκείνο δὲ ἄλλω.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθημεῦ· εἴμαρται γάρ, ἐκείνον ὑπὸ τούτου φορευθῆναι· τοῦτον δὲ ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομησαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δὲ αὐ τοῦτου· τοιόνδε γάρ τι ἢ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. Ὅρας δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένου ἅπαντας· καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀποδόξαγέντος τοῦ λίνου, ἐπι-

δὲν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται· οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀποφρητὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἔξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἐρμῆ.

17. ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν αξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἰχέσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. Ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ὄρας, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κόνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστὶ ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολλὴ τὸ ὀτιοτοῖ, καὶ τὸ αἰ' αἰ', καὶ τὸ οἴμοι. Εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐγενόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὡσπερ ἐξ ονειράτος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἕζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἦττον ἠγιῶντο ἀποθανόντες. Νῦν δὲ ἐς αἰὲ ἐλπίσαντες χρήσεσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ ὑπηρετῆς καλῆ καὶ ἀπάγη, πεδήσας τῷ πυρετῷ ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθῆσεσθαι αὐτῶν. Ἡ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῆ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν ἔξει τέλος αὐτῷ, ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἄπεισι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἀθλιος ἐν αὐτῇ; Ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἀρόρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἢ γυνῆ, καὶ τοὺς φίλους διὰ τοῦτο ἐστιῶν, καὶ τοῦνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ

ἡπίστατο, ὡς ἐπιτιέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γεννωμένῳ; Ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὄρα, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρα, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἴας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. Τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

18. ΧΑΡ. Ὅρα πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν γε ἐννοῶ, ὅ, τι τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκείνῃ ἐστιν, οὗ στεροῦμενοι ἀγανακτοῦσιν. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδη τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου καὶ ὡς φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδῶν τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόττα αὐτοῖς, φόβους καὶ ταραχὰς καὶ μίση καὶ ἐπιβουλάς καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τουτοῖς γὰρ ἅπαντες ζῖνεισιν. Ἐὼ πένθη καὶ νόσους καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἀρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη. 19. Ἐθέλω γοῦν σοί, ὦ Ἐρμῆ, εἰπεῖν, ὃ τιμι εἰκέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἀνθρώποι καὶ ὁ βλος ἅπας αὐτῶν. Ἦδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθέασω ὑπὸ κρονηῖ τιμι καταρῥόατιοντι ἀμισταμένας; τὰς φουσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ ἀντίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαρκουσί· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κἀκεῖνα πάντως ἐξερῥόαγησάν ποτε· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέ-

σθαι. Τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. Ἄπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφουσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. Πᾶσι δ' οὖν ἀπορῶσα γῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἶκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

20. ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἐρμῆ, ὄρας οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους, ἀρχῶν πέρι καὶ τιμῶν καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι. Ἄπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἦκειν παρ' ἡμᾶς. Βούλει οὖν, ἐπέπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; Παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιόον ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτοῖ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἶχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ καὶ τὸν ἀγρὸν καὶ τὸ χρυσίον αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότης. Εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβροῆσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶε μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σαφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

21. ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθεικάσιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα· τοσοῦτω κηρῷ ἔβρυσαν αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. Πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἦν καὶ σὺ κεκραγῶς διαρῶσα γῆς; Ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ Λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια

ἐργάζεται. Πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδε-
δεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὠτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπο-
κλίνοντες, ὅξυν δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνω-
κότες οἷά ἐστιν.

ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβροήσωμεν;

ΕΡΜ. Περιστὸν καὶ τοῦτο, λέγειν πρὸς αὐτούς, ἃ
ἴσασιν. Ὅρας, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν κατα-
γελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἀρέσκον-
ται αὐτοῖς, ἀλλὰ δηλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες
παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; Καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες
αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

ΧΑΡ. Ἐνῆγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάντ' ὀλίγοι εἰσὶν, ὦ
Ἐρμῆ.

ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι. Ἀλλὰ κατώμεν ἤδη.

22. ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἐρμῆ, καὶ μοι
δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔση τὴν περιήγησιν πεποικῶς, τὰς
ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύτιουσι, θεάσασθαι.

ΕΡΜ. Ἥρῖα, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους
καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. Πλὴν τὰ πρό τῶν πόλεων ἐκεῖνα
τὰ χώματα ὄρας, καὶ τὰς στήλας καὶ πυραμίδας; Ἐκεῖνα
πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ
χρῖουσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν κήσαντες πρὸ τῶν χωμά-
των, καὶ βρόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ
πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελί-
κρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχείουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν
ἕδρῳ· πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας
κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶόν τε περιπετομένας τὴν

κνίσσαν καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; Καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὀσημέραι κατάγοντι αὐτούς· οἷσθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι. Ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὧ Ἐρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὐτίς ἀνάγειν πιομένους. Ὡ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἠλίκους ὄροις διακέκρται τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔστι· καὶ ὅτι

κάτθαν' ὁμῶς ὁ τ' ἄτυμβος ἀνήρ, ὅς τ' ἔλλαχε
τύμβου,

ἐν δ' ἢ τιμῆ Ἴρος κρείων τ' Ἀγαμέμνων,

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠνκόμοιο·

πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμενηνὰ κάθηνα,

γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, καὶ ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

23. ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολλὴν τὸν Ὀμηρον ἐπαντιεῖς. Ἄλλ' ἐπίπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. Ὁρᾶς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειοι μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοιτσίῳ.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὧ Ἐρμῆ, οἱ τάφοι. Τὰς πόλεις δὲ τὰς ἐπισήμους δεῖξόν μοι ἤδη, ἅς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῆνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. Πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὄλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῆνος μὲν, ὧ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴποις ὅπου

ποι' ἦν. Ἡ Βαβυλῶν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ ἀντὶ ζήτηθησομένη, ὡσπερ ἡ Νῆνος. Μυκίνας δέ, καὶ Κλεωνάς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον· ἀποπνίξεις γὰρ εὐ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαλιγορίᾳ τῶν ἐπῶν. Πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθιγήκασι καὶ αὐταί. Ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὡς πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὡσπερ ἀνθρώποι· καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι Ἰνάχου γούν οὐδὲ τάφρος ἔτι ἐν Ἀργεῖ καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιος ἱρή, καὶ ευρυάγυια, καὶ εὐκτίμεναι Κλεωναί 24. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὄρας, ὡς Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρονάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὡς Ἐρμῆ, ὁ πόλεμος;

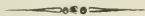
ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. Ὡς τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασι, ὅτι κἄν ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Λιακοῦ· τὸ δὲ πεδίου τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βόθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται· ἡμεῖς δὲ καταβάτες ἦδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλατιώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον· ἦξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εἴγε ἐποίησας, ὡς Ἐρμῆ· ἐνεργέτης ἐς αἰὲ ἀναγεγραψῆ. Ὡνάμην δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας.

Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

ARG. Hoc quoque scriptum quaeritur an Luciani sit. Carpuntur in eo poetarum de diis fictiones, — §. 7. ac de Olympo, deorum sede, — 11. Dein de templis agitur et statuis — 13. ac denique de sacrificiis quum Graecorum tum Aegyptiorum — 15. Quare apparet, inscriptionem ad finem tantum opusculi esse referendam.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἐορταῖς καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἅ αἰτοῦσι, καὶ ἅ εὐχονται, καὶ ἅ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηφής ἐστι καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται, τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων· καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοῦναντίον θεοῖς ἐχθροὺς καὶ κακοδαίμονας, οἷγε οὕτω ταπεινὸν καὶ ἀγενεὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεῆς, καὶ κολακευόμενον ἠδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδανίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσοῦτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς

Ἀρτέμιδος μεμημοισούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν
 θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο
 αὐτῆς ἢ τῶν ἱερείων διαμαρτία. Καί μοι δοκῶ ὄρα
 αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰ-
 νέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιούσαν καὶ σχετλιάζουσαν,
 οἷας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. 2. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας
 καὶ μακαρίους καὶ τρισευδαίμονας εἶποι τις ἄν, εἴ γε
 ἀπομνημονεύει τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς
 Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς
 ἡμέρας ἐστίασαντες, καὶ ταῦτα ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλ-
 λους θεοὺς. Οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν,
 ὧν ποιοῦσιν, ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ,
 καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγαιίνειν, εἰ τύ-
 χοι, βοϊδίου, τὸ δὲ πλουτεῖν βοῶν τειτάρων, τὸ δὲ βασι-
 λεύειν ἑκατόμβης, τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς
 Πύλον, τὰύρων ἑννέα, καὶ τὸ ἐκ τῆς Ἀνλίδος ἐς Ἴλιον
 διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη το
 μὴ ἀλῶναι τὴν πόλιν τότε ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς
 βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Εἰκάζειν δὲ χρῆ πολλὰ εἶναι
 καὶ ἀλεκτρονόου καὶ στεφάνου καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ'
 αὐτοῖς ὄνια. 3. Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ ὁ Χρῦσης ἐπι-
 στάμενος, ἅτε ἱερεὺς καὶ γέρον καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ
 ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προ-
 δανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ
 ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίξει, λέγων, ὦ
 βέλτιστε Ἀπολλων, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἀστεφά-
 νωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα, καὶ τοσαῦτά σοι
 μηρία τὰύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκανσα ἐπὶ τῶν βομῶν· σὺ
 δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπορθότος, καὶ παρ' οὐδὲν ἴ-
 θεσαι τὸν εὐεργέτην. Τοιγαροῦν οὕτω κατεδυζώπησεν

αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἐαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐταῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν. 4. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ τᾶλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ὑακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, καξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμφθη ἐς τὴν γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησόμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὴ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θειταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσώφειλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασί, δραχμὰς Τρωϊκὰς. 5. Ἡ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περὶ τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ρέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνωδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὡσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης· ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ρέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγὸς ἀντιγράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσποτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν· ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν

Ἦραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. Ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐπέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐπίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνώμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύνος, ἢ αἰτός, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. Μόνην δὲ τὴν Ἀθηναῖαν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβόν. Τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ φέρον κατώρυξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης. 6. Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἦρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑπνήμεμον αὐτὴν παῖδα γεννήσαι, τὸν Ἠφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάνανσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτήν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὅποτε ἐρῶρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἴ γε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἠφαιστος, ὡς περὶ ὁ Ἀστυνάξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. Καίτοι τὰ μὲν Ἠφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλόανθρωπος ἦν; Καὶ γὰρ καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν αἰετὸν αὐτῷ παρακαταστήσας, τὸ ἦπαρ ὀσημέραι κολάφοντα. 7. Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίην. Ἡ Πρία δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχιμονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἕξωρος οὔσα, καὶ τοσοῦτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα,

καὶ τὸν Ἄτιν ἐπὶ τῶν λεόντων περιφέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; Ὡστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; 8. Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. Καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. Ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύνφῃ μικρόν ἐς τὰ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένου, αἷως τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ χροσοῦν τὸ δάπεδον, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα. Ἐσιόντων δὲ, πρῶτα μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι, πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ ἢ Ἴρις καὶ ὁ Ἐρμῆς, ὄντες ὑπηρέται καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξῃς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια, ταῦτα πάντα περικαλλῆ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. 9.

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι,

(πρέπει γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἴ ποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν,

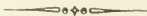
ἐλισσομένην περὶ καπνῶ.

Κἂν μὲν θύῃ τις, ἐνώχουνται πάντες, ἐπικεχηρότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὡσπερ αἱ μύλαι. Ἦν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. Πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι στυγεστιῶντο, καὶ συνέπιον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων καὶ ὁ Τάνταλος.

Ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός. 10. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. Τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνωδὰ τούτοις καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. Καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρηα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φντὰ ἐπεφήμισαν ἐκάστῳ θεῷ· μετὰ δὲ νειμάμενο, κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσι· ὁ μὲν Δελφός τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηναῖαν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· τὴν Ἥραν δὲ ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν Πέραν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. Οἱ δ' αὖ Κρητῆς οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι· καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατίμεθα χρόνον, οἴομενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ἕιν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὺς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. 11. Ἐπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν· οἱ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενεήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς αἰὲ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηγήτην, καὶ Ποσειδῶνα κνανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηναῖαν. Ὅμως δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶονται ὄρᾶν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Κρόνου καὶ Πέρας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε ὄλων ἑτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων. 12. Θέ-

μενοι δὲ βωμούς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βουνὸν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβαριωτὸν ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. Ἄλλ' οἶγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρήστων τι κατασφάπτωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερόν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπανλοῦν. Τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἠδεσθαι ταῦθ' ὀρώοντας τοὺς θεοὺς; 13. Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησι, μὴ παρῆναι εἶσω τῶν περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας· ὁ δὲ ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγμένος, καὶ, ὡς περὶ ὁ Κύνκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουκῶν, καὶ τὸ αἶμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; Ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρον αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. Ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος καὶ ἱεροπρεπῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἠρέμα διασκίδνεται. Ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεις, καὶ ἡγησάμενος ταπεινάς, αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει τῇ θεῷ. 14. Ταῦτα μὲν δὴ ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν. Ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ· κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία, κννοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἶδ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα διαίμεναι, ὄφρ' εὐ εἰδῆς, ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ἐξυρημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἤκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. Εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδν τράγον, ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρειον· διὸ δὴ εἰς-εἶτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. Ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. 15. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί· πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι, μόνον ἀποσφάξαντες. Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος αὐτοῖς θεὸς, ἐὰν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κὰν τὸν Νίσου ἔχη πλόκαμον τὸν πορφυροῦν; Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος, ὡς πολὺ καλλίων καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. Ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενός, Ἡρακλείτου δὲ τινός, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ [τὴν ἄγροϊαν] ὀδυρομένου.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ARG. Sub his vitis intelliguntur praecipuae philosophorum Graecorum sectae, quae hic quasi a Mercurio coram Iove venduntur emturientibus. Et primum producitur §. 2. Pythagoras, dein §. 7. Diogenes, et §. 12. Aristippus, et 13. Democritus et Heraclitus, at 15. Socrates, (quem emit Dion,) et 19. Epicureus, et 20. Stoicus Chrysippus, et 26. Peripateticus, et denique 27. Scepticus. Eorum omnium mores et dogmata ridicule exponuntur. — Ceterum, utut lepidus videatur dialogus, tamen et in materia et forma multum inepti deprehenditur. Quis enim sensus inest huic auctioni, aut quomodo philosophos vendere potest Iupiter tam multo ante mortuos? Deinde modo ipsi principes sectarum producuntur, modo aliquis ex assecclis eorum. Ex emtoribus autem solus Dion nominatur. Denique meliori sensu auctio institueretur, si libri forte philosophorum proponerentur, non autores ipsi. At si, uti in Piscatore asseritur, scriptor non auctores sectarum, sed assecclas eorum malos et ineptos arguere voluisset, non praeceptorum dogmata, sed discipulorum vitia commemorari debebant. Quod tamen nusquam fit. Ergo spurium aut ineptum totum scriptum, cuius summa fortasse ex Nigrino oriunda.

1. ΖΕΥΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκευάζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παραγωγῶν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανούνηται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. Σὺ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, κήρυττε καὶ ξυγκάλει ἀγαθῆ τύχη τοὺς ὠνητάς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀποκηρύξουεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων

ποικίλων. Εἰ δέ τις οὐκ ἔχοι τοπαφαντικά τὰργύριον καταβαλέσθαι, ἐς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἔγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ ξυνίασιν ὥστε χορὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

2. ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;

ΖΕΥΣ. Τουτονὸν τὸν κομήτην, τὸν Ἰωρικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγόρας, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖσθαι τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον. Τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. Τὸ μὲν εἶδος οὐκ ἀγεννής. Τί δαὶ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. Μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3. ΑΓΟ. Ἡοδαπὸς εἶ σύ.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Σάμιος.

ΑΓΟ. Ἡοῦ δαὶ ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δῆ, ἦν πρόωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ὄντοπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάσθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρῆ, καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριάς εἶναι βούλομαι. Τί δαὶ μετὰ τὴν σιωπὴν ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

ΠΥΘ. Μουσουργίην καὶ γεωμετρίην ἐνασκήσει.

ΑΓΟ. Χάριεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν χρόνῳ γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφόν.

4. ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρας; Ἄ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον.

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῖνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δὲ, ὦ ξεῖνε, εἴσθαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἢ φορή· καὶ ὀκοῖα ἔόντα μορφῆν, ὅπως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφῆν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀήρ, ἢ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. Οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέσθαι. Καὶ ἐπὶ τουτέοισι δὲ, γνώσθαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔόντα, καὶ [νόον καὶ] ἀρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

5. ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωπτόν ἐνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον, ἄλλον ἔόντα εἴσθαι.

ΑΓΟ. Τί φης; ἄλλος εἰμι, καὶ οὐχ οὗτος, ὅσπερ νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι;

ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ οὐνόματι ἐφαντάζεο· χρόνον δὲ αὐτίς, ἐς ἄλλο μεταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο φης, ἀθάνατον ἔσσεσθαί με, ἀλλὰ τόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; Ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς· 6. τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ;

ΠΥΘ. Ψυχίῳ μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κνάμων.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα; ἢ μυσάττη τοὺς κνάμους;

ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θωῶμασθῆ αὐτέων ἢ φύσις. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἦν ἀποδύσσης κνάμον ἔτι χλωρὸν ἔοντα, ὄψεται τοῖσιν ἀνδρηίοισι μορῖοισιν ἐμφερέα τὴν φύσιν. Ἐψηθέντα δὲ ἦν ἀφῆς ἐς τὴν σεληναίην νῦξὶ μεμετρομένησιν, αἷμα ποιεῖσι. Τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κνάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. Ἀλλ' ἀπόδουθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. Ὡς Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. Θεός, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. Πόσον τοῦτον ἀποκηρύττεις;

ΕΡΜ. Δέξο μυνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσοῦτου λαβῶν.

ΖΕΥΣ. Γράψε τοῦ ὠνησαμένου τοῦτομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωγα καὶ Τάραντα καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. Καίτοι οὐχ εἶς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηται κατὰ κοινὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

7. ΕΡΜ. Βούλει τὸν ἀνχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρητημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ, καὶ περιῖθι ἐν κίκλω τὸ συνέδριον. Βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα οὐ δέδιας, μή σοι δικάσεται ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσεται σε ἐς Ἄρειον πάγον;

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ὄυπῶντι, καὶ οὔτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὕδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρὸν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. Ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοῦνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιον γὰρ οὔτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ καὶ κατηφές, μή με ὑλακίση προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε. Οὐχ ὄφῳ, ὡς διῆσκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὄφρυς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γὰρ ἐστι.

8. ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὄρας.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντὴν ἀμπέχη; Τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τουτί μοι λεοντῇ, τὸ τριβώνιον. Στρατεύομαι δὲ ὡς περ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἐκούσιος, ἐκκαθάσαι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. Ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἶμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρός τῶν παθῶν. Τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρόρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

9. ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφήτα, ἦν δὲ πρῶταί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τροφήν, καὶ ἀπορία συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. Μετὰ δὲ τοῦτο πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε ἐμπιπλάμενον. Τὰ δὲ χρήματα, ἦν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. Γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ ταῦτά σοι πάντα λήρος ἔσται· καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπῶν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Ἡ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται μεστή, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ἦν μαστιγοῖ δὲ τις ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀναρὸν ἠγήση.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;
Ὁν γὰρ χελώνης ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκείνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ φρόν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶττα ἔσται ἀνάληγτος. 10. Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· ἵταμόν χρη εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδοροῦσθαι πᾶσιν ἐξίσης, καὶ βασιλευσι καὶ ιδιώταις. Οὕτω γὰρ αποβλέπονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήφονται. Βάρβαρος δὲ ἢ φωνὴ ἔστω, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βράδισμα πρέπον τοιοῦτῳ προσώπῳ· καὶ ὅλως θηριώδη τὰ πάντα καὶ ἄγρια. Αἰδῶς δὲ καὶ ἐπιείκεια καὶ μετριοτήης ἀπέστω· καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. Δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος καὶ ἀκοινωνήτος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἅ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἂν τις, θαρρόων ποιεῖ· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γελοιοτάτα· καὶ τέλος, ἦν σοι δοκῆ, πολὺποδα ὤμῶν ἢ σπηλίαν φαγῶν ἀπόθανε. Ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενούμεν.

11. ΑΓΟ. Ἄπαγε· μιὰρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ὄραστά γε, ὦ οὔτος, καὶ πᾶσιν εὐχεσθῆ μετελθεῖν. Οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας καὶ λόγων καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὐτῆ σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. Καὶ ἰδιώτης γὰρ εἰάν ᾗς, ἦτοι σκνιτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδὲν σε καλῶσει θαναμάσιον εἶναι,

ἦν μόνον ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῆ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. Ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπουρὸς ἐν καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦτα, ἦν ἐθέλλῃ σε ἀποδόσθαι οὕτως τὸ μέγιστον δὴ ὄβολων.

ΕΡΜ. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἀπαντας ἀπαξάπλωσ υβρίζοντος καὶ ἀγορευόντος κακῶς.

12. ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ, πρόσεχε πᾶς· πολυτελὲς τὸ χοῦμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. Βίος οὗτος ἠδιστος, βίος τρισμακάριστος. Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Εἰθέ σὺ, καὶ λέγε, ἄπερ εἶδω; τυγχάνεις. Ὠνήσομαι γὰρ σε, ἦν ὠφέλιμος ἡς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μὴδ' ἀνάκρινε· μεθύει γὰρ. Ὡστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλωτταν, ὡς ὄρας· διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν ἐν φρονῶν, πρῖαιτο διεφθαμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; Ὅσον δὲ καὶ αποπνεῖ μύρων· ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βυθίζει καὶ παραφορον. Ἀλλὰ κἂν σὺ γε, ὦ Ἐρημῆ, λέγε οἷόσα πρόσεστιν αὐτῇ καὶ ἄμετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον ξυμβιώναι δεξιός, καὶ ξυμπιεῖν ἱκανός, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητοῖδος ἐπιτήδειος ἐρωῶντι καὶ ασώτῳ δεσπότῃ· τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὄψοποιός· ἐμπειρότατος, καὶ ὅπως σοφιστῆς ἠδυσπαθείας. Ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν, ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ηυδακίμει παρ' αὐτοῖς

Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐραυίζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐπιτήδειος ἰλαρὸν ὠνεῖσθαι βλον.

ΕΡΜ. Ἀπρίατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὔτος ἡμῖν μένειν.

13. ΖΕΥΣ. Μετάστησον· ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τῶ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλάοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. Ἄμα γὰρ αὐτῶ πεπραῖσθαι βούλομαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. Τὸ ἀρίστω βίω πωλῶ· τὸ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος! Ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. Τί ταῦτ', ὦ οὔτος; Τί γελᾷς;

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πρήγματα ἡμέων, καὶ αὐτοὶ ἡμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ παρ' οὐδέν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὡδὲ ἔχει. Σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν· κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορῆ, καὶ ἀπειρήν.

ΑΓΟ. Οὐμενον, ἀλλὰ σὺ κενός ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. Ὡ τῆς ὕβρεως, οὐ παύση γελῶν; 14. Σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλτιστε; Πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. Ἠγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρωπῆια πρήγματα οἷζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδέν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπικήριον· τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι· καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δὲ ἐν

ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα πάμπαν ανιγρά. Λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσας καὶ τὴν τοῦ ὄλου συμφορὴν. Ταῦτ' οὐδύρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλὰ κως ἐς κνκεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἐστὶ τὰυτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσιη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχωρεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ.

ΑΓΟ. Τί γάρ ο αἰὼν ἐστι;

ΗΡΑΚ. Παις παίζων, πεσσένων διαφερόμενος

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οἷτος, ἢ γρίφους συντιθεῖς; Ἀτεχνῶς γάρ, ὡςπερ ὁ Λοξίας, οὐδέν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδέν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταιί σε τις ἐν φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κελέομαι πᾶσιν ἠβηδὸν οἰμῶζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τοντὶ τὸ κακὸν οὐ πόρῳ μελαγχολίας ἐστίν. Οὐδέτερον δὲ ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οἷτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυτε.

15. ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν στωμύλον;

ΖΕΥΣ. Πάνν μὲν οὐν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἔλθέ σύ. Βίον ἀγαθὸν καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. Τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδῶς τυγχάνεις;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; Παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῶ; Καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἠγοῦμαι καλήν. Ἀμέλει, κὰν ὑπὸ ταῦτόν ἱματίον μοι κατακείνται, ἀκούσει αὐτῶν [λεγόντων] μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστήν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα ἐπ' ἐξουσίας, ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

16. ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν!

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; Οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; Οὐχ ὄρας τὸν Ἄνουβιν τὸν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅσος; καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

17. ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάστανον. Ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαντῷ τίνα πόλιν ἀναπλάσας, χορῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκούσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· μηδεμίαν αὐτῶν μηδενοῦς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῆς; ἀνηρησθαι τοὺς περὶ μοιχείαν νόμους;

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τα τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δαὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἀθλον φι-
λῆσαι, λαμπρὸν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18. ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδοξίας. Τῆς δὲ σοφίας
τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα.
Ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν ουρανὸν,
τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστίαν
ἔξω τῶν ὄλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐστίαν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ. Εἰ γὰρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὄρω ταῦθ', ἀπερ λέγεις, τὰ παραδεί-
γματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως· τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀ-
φθαλμόν. Ἐγὼ δὲ πάντων ὄρω εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ,
καμὲ ἄλλον· καὶ ὄλω, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς καὶ ὀξυδερχῆς
τις ὢν. Φέρον ἴδω, τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠνησάμην, ὅσου φῆς. Τὰργύριον μέντοι ἐς
αὐθις καταβαλῶ.

19. ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοῦνομα;

ΑΓΟ. Δίων ὁ Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβῶν ἀγαθῆ τέχῃ. — Τὸν Επικου-
ρειον σὲ ἤδη καλῶ. Τίς ὠνεῖται τούτων; Ἔστι μὲν τοῦ
γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὗς μι-
κροῦ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. Ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν,
παρόσον ἀσεβέστερος τηχάσει· τὰ δ' ἄλλα, ἰδὺς καὶ
λιχνεῖα φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἢ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναί

ΑΓΟ. Λάμβανε τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σπιεῖται, καὶ τὰ μελιτώδη, καὶ μάλιστα γὰρ τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. Ὡνήσομαι γὰρ αὐτῶ ταλάθας τῶν Καρικῶν.

20. ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χορῶν κορυβίαν ἐκείνον, τὸν σκυθροπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκόασι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπληρηκόων. Αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. Τίς ἀπικντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τὰλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος, καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέφης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα;

ΕΡΜ. Ἔοικει.

21. ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ, ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον, εἰ οὐκ ἄχθη πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. Οὐδαμῶς· οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. Ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω, ἢ καὶ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί φῆς; Οὐ μανθάνεις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

ΧΡΥΣ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ

σπονδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθῶν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποῖα, καὶ ὅποσον ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης κἄν τοῦτο εἰπεῖν, τί τὸ σύμβαμα καὶ τὸ παρασύμβαμα. Καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ θυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος. Ἦν γὰρ τις χολῶς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χολῶ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβη, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πον σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ παρασύμβαμα προσέλαβεν.

22. ΑΓΟ. Ὡ τῆς ἀγχινοίας! Τί δαὶ ἄλλο μάλιστα φῆς εἰδέναι;

ΧΡΥΣ. Τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, φημὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθεῖς. Ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὴν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρῶν, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπισχνῆται αὐτὸ, ἦν εἰπῆς τ' ἀληθές· ὁ, τι δέδοικται αὐτῷ περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

ΑΓΟ. Δυσἀπόκριτον ἐρωτᾷς. Ἀπορῶ γὰρ ὁπίστερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. Ἀλλὰ σὺ, πρὸς τοῦ Διός, ἀποκρινάμενος, ἀνάσσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιῶν.

ΧΡΥΣ. Θάρρει· καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαν-
μασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ
πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν
Ἠλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγα-
μέμνονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα καὶ οὐκ οἶδε· παρθε-
σιῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνωῶτος, οἶδε μὲν
Ὀρέστιν, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης,
ἀγνοεῖ. Τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θανμα-
στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γὰρ μοι, τὸν πατέρα οἶ-
σθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; Ἦν σοι παρασιήσας τινὰ ἐγκεκα-
λυμμένον, ἔρωμαι, „τοῦτον οἶσθα;“ τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

23. ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτός οὗτος ἦν ὁ πατήρ ὁ
σός. Ὡστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δηλὸς εἰ τὸν πατέρα τὸν
σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένον· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἶσομαι
τὴν ἀλήθειαν. Ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος,
ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν τότε γενήσο-
μαι· λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρῶτε-
ρον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσας, λεπτογράφοις βιβλίοις
παραθήγοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ
σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ

τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἦν μὴ τοὺς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πῆξ.

ΑΓΟ. Γενναϊά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. Τὸ δὲ Γρίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὄρω σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβρορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν;

ΧΡΥΣ. Ναί· μόνω γοῦν τὸ δανείζειν πρόπει ἂν τῷ σοφῷ. Ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ τὸ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο· καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὡς περ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέροισι τόκους λαμβάνειν. Ἢ γὰρ ἀγροεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; Ὅρας δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν· εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, λήψεται καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ μὴν τὸν πρῶτον λήψεται, λήψεται ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

24. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις· οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. Ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ τις περιεκτικός, ἑμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τούναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὔτος. Ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτοξείσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπή, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. 25. Ὁ δὲ μέγιστον, ἦν ἐθέλω, τάχιστα σε ἀποδείξω λίθον.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; Οὐ γὰρ Περσεὺς σὺν, ὃ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέ πως. Ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ; Τὸ ζῶον οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γοῦν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὦν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. Ἄλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. Εἰπέ γάρ μοι, πᾶν σῶμα ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δαί; Λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὐγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μοι τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν. Ἀλλὰ ὠνήσομαί γέ σε. Πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μναῖς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβρατε.

ΕΡΜ. Μόλις δ' αὐτὸν ἐώρησαι :

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὓς ὀράς.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ, καὶ τοῦ
θερίζοντος ἄξιοι.

26. ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει, τὸν Περι-
πατητικόν.

ΕΡΜ. Σέ φημι, τὸν καλόν, τὸν πλούσιον. Ἄγε δὴ,
ὠνήσασθε τὸν συνειώτατον, τὸν ἅπαντα ὅλως ἐπιστά-
μενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί :

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικὴς, ἀριόδιος τῷ βίῳ· τὸ δὲ
μέγιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις :

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν ἐσωτερικόν, τὸν δὲ ἐξωτερικόν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δαὶ γιγνώσκει μάλιστα :

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν
τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. Πόσον δέ ἐστιν :

ΕΡΜ. Εἴκοσι μῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-
γύριον δοκεῖ· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνήσάμενος; Ἔτι δὲ
εἴση ἀντίκα μάλα παρ' αὐτοῦ, πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ
τὸν χρόνον, ἐφ' ὅποσον δὲ βάθος ἢ θάλασσα ὑπὸ τοῦ
ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὅποια τίς ἐστιν ἡ ψυχὴ τῶν
ὀστρίων.

ΑΓΟ. Ἠράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δαὶ, εἰ ἀκούσειας ἄλλα πολλῶν τούτων ὄξυ-

δερκίστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ωνοῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

27. ΕΡΜ. Εἶεν. Τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; Ὁ Σκεπτικὸς οὐτος. Σὺ, ὁ Πυθόριος, πρόσθι καὶ ἀποκηρύττον κατὰ τάχος. Ἦδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ἐν ὀλίγοις ἢ πράσις ἔσται. Ὅμως δὲ τίς καὶ τοῦτον ὠνείται;

ΑΓΟ. Ἐγώ γε. Ἀλλ' οἶν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὄλωσ εἶναι μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ', ὅτι σὺ τις ὦν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἄγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡ τῆς ἀπορίας. Τί δαί σοι τὰ σταθμῖα ταυτὶ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγοςστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθίνω. Κάπειδ' ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ τότε ἄγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

ΑΓΟ. Τί δαί τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γὰθ' ἐ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εικότως· βραδύς γάρ καὶ κωθής τις εἶναι δοκεῖς. Ἄλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἀκριτός γε προσετι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὄλως, τοῦ σκώληκος οὐδέν διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὡνητέος εἰ διὰ ταῦτα. Πόσον τοῦτον ἄξιον χροῖ φάναί;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβρανε. Τί φῆς, ὦ οὔτος, ἐώνημαί σε;

ΦΙΛ. Ἄδηλον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. Ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰ ρογύριον κατέβαλον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χροῖ ἐμόν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεσι γάρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβάλων ἐς τὸν μυλῶνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ προιαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. Ἀποκηρύξειν γάρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βλοὺς μέλλομεν.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ARG. Quodsi superior ergo, haec quoque scriptio supposita erit iudicanda, quippe cum illa arctissime cohærens. Philosophi, quos in superiori perstrinxerat auctor, accurrunt irati, poenas ab eo sumturi. Lis autem agitur in Acropoli, ubi scriptor ita se defendit, ut dicat, se non in auctores sectarum, sed in malos falsosque eorum sectatores invectum esse. Absolvitur ergo iudicibus Philosophia, Veritate etc. Dein ut ostendat, quam perversi sint isti sectatores, primum eos convocat, ut coram Virtute et Philosophia causam dicant. Quo quia nulli permovetur ad accedendum, praemia proponit pecuniam et placentas et alias res; quo facto ingens multitudo undique affluit. At postquam iis indixit, probos tantum praemia laturos, malos contra poenas daturus, ad unum omnes aufugiunt. Denique, ut ostendat, nunc quoque posse revocari praemiis promissis, aureo eos hamo ab acropoli demisso captat. Quo omnium sectarum asseclae capiuntur, captique ab acropoli deiiciuntur.

Ἐλεγχοὶ νοθεΐας quum multi sunt, tum hic praecipuus, quod ait, se non in auctores, sed in asseclas invectum, quum tamen illic ipse Pythagoras et Socrates, et Plato et Diogenes etc. producantur. Alius, quod nihil ab initio commemoratur, philosophos ex Orco accedere; quae res quasi postliminio infra demum adicitur. Ipsi quoque versus e poetis frequenter interserti non Lucianum, sed sciolum aliquem doctum scripsisse arguunt. Et similiter accuratius contemplantur multa alia *νοθεΐας* signa facillime comparebunt.

1. ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον ἀφθόνοισ τοῖς λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βάλων· προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὄστράκων· πᾶνε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτή-

ριον· ὄρα, μὴ διαφύγῃ. Καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. Καὶ σὺ, ὦ Χρῦσιππε, καὶ σὺ. Πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν,

ὡς πῆρῃ πύργῳ ἀνήγγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὃν τινα οὐχ υβρίζει. Σὺ δὲ, ὦ Διόγενες, εἴ ποτε καὶ ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀγγῆς· διδότην τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. Τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστιππε; Καὶ μὴν οὐκ ἐχοῦν.

Ἄνδρες ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ Θούριδος ὀργῆς.

2. Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θαῦσον. Καλῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον. Εἰλίχραμὲν σε, ὦ μιαρὲ· εἶση γοῦν ἀντίκα, οὐστὶνας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. Τῷ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν καὶ μετέλθῃ; Ποικίλον γὰρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνατόμενον· καθ' ἕκαστον ἐπιτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀποκλιῆναι.

ΠΛΑΤΩΝ. Εμοὶ μὲν, ἀνασκολοπισθῆναι δοκεῖ αἰτιόν, νῆ Δία, μυστιγωθέντα γε πρότερον. Τοὺς οφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω· τὴν γλῶττιαν αὐτὴν ἔτι πολὺν πρότερον ἀποτετιμήσθω. Σοὶ δὲ τί. Ευπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ες τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτόν, ὡς μάθῃ μὴ λαιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν, καθάπερ τινὰ Πενθεῖα ἢ Ορφέα,

λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μέρος,

ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων ἀπαλλάττοιο.

3. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἰκεσίαν φείσασθέ μου.

ΣΩΚ. Ἄραρον· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. Ὅραῖς δὲ δὴ
καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει,

ὥς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά·

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον καὶ αὐτὸς ὑμᾶς
ἰκετεύσω. Αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρό-
ψεσθε ὀαυοθήσαντά με·

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε
ἄποινα,

χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ
περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὀ-
μηρικῆς ἀντιλογίας. Ἄκουε δὴ,

Μὴ δὴ μοι φύξιν γε, κακηγόρε, βάλλεο θυμῶ,
χρυσόν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἡμᾶς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. Ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν
ἄπρακτος, ἢ μεγίστη ἐλπίς. Ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι
καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτείnev· τὸν ἰκέτην γὰρ οὐ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δέ; οὐχὶ κακείνα Εὐριπίδου ἐστίν,

Οὐ δεινὰ, πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἑκατὶ ῥημάτων κτενεῖτέ με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων

ἀνόμου τ' ἀφροσύνας

τὸ τέλος δυστυχία.

4. ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπεὶ δέδοκται πάντως ἀποκτιν-
νῆναι, καὶ οὐδεμίᾳ μηχανῇ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο
γοῦν εἶπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκω-
στον πρὸς ἡμῶν ἀμβίλικτα ὀργίξεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ
ξυνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄτινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτόν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὡςπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἀνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. Ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρῦσιππος οὔτοσί, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ ὁ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκείνοσί, καὶ ὁ σιωπῶν οὔτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσοις διέσχυες ἐν τοῖς λόγοις.

5. ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, ἢν μάθητε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορήψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. Χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ἀηρεῖς. Σὲ δὴ τήμερον χρὴ ἀπολωλέναι· καὶ ἤδη γε

λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε ἀποκτενοῦντες, ἢν ἐμέ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. Ὄρατε γοῦν, μὴ τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι καὶ ὀργίλοι καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἀνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡ τῆς ἀναισχυντίας. Καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; Οὕτως ὡς ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶει διαλέγεσθαι, καὶ εὐεργεσίαν καταλογῆ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροιμίᾳ τῶν λόγων;

6. ΛΟΥΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς ἀν-

τοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε, ὁμιλοῦν; Αὐτὰ γοῦν ἅ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβῶν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; Οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' οὗτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγηθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπάδειν θάτερον θατέρου. Ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πεπονθῶς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργείας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν; ἐκτός εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμνον ἢ τὸν Εὐρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

7. ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴρηται σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσεστιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φῆς λαβῶν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον υπόθήμενος τὸν σκοπὸν, ἀπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύσαμεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε διά γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

8. ΛΟΥΚ. Ὁραῖτε; Πρὸς ὄργην ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσέσθε. Καίτοι οὐκ ἂν ᾠθήθη ποτέ, ὡς ὄργῃ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου ἢ Ἀριστοτέλους ἢ τῶν ἄλ-

λων ὑμῶν καθίκοιτο ἄν, ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. Πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. Ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι, διδόντας λόγον, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. Ἦστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅτινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἀπίπτων· ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Κἄτα, ἦν μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν· ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. Ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχῶν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφήσουσί με οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέφετε.

9. ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκείνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς, παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθης. Φασὶ γοῦν ῥήτορά σε καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. Τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅτινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε, ἀδικα πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΛΟΥΚ. Θαρσύνετε τούτοιγε ἔνεκα· οὐδένα τοιούτον διαιτητὴν ὑποπτον ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. Ὁραῖτε γοῦν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιῶμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἶγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. Τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

10. ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα καὶ Σώκρατες; Ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίῳν

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν, ὅτι καὶ ἀπολογήσεται; Τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακῆγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοῖ λέγοντες. Ἡ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήξεται, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος μεταλάβω;

ΠΛΑΤ. Ἄριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν· ἢ δὲ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνώ.

11. ΔΟΥΚ. Εὐγε, ὦ σοφώτατοι· ἀμείνω ταῦτα καὶ νομιμώτερα. Τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε, ὡς ἔφην. Δείσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Ποῦ δαὶ τὴν Φιλοσοφίαν εὗροι τις ἂν; Οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. Καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. Εἶτα ἐντυγχάνων ἂν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθεμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν φάσκουσιν, οἴομενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. Οἱ δὲ πολὺν μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδὲν ὅλως ἀπεκρίναντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. Οὐδέπω γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. 12. Πολλάκις δὲ ἢ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξαναγίγασατός τινος, ἦγον ἂν ἐπὶ τινος θύρας, βεβαίως ἐλπύ-

σας τότε γούν εύρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐξιόντων τε καὶ ἐξιόντων, ἀπάντων σκυθρωπῶν καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. Μετὰ τούτων οὖν ξυμπαραβυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον· εἶτα ἐώρων γύναιόν τι οὐχ ἀπλοϊκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερῶνθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα. Προδῆλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. Ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ γύκος, καὶ τὰ ῥήματα πᾶν ἑταιρικά· καὶ ἐπανουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε· καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο· καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. Πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἐώρων περιδέραια χροσᾶ, τῶν κλοιῶν παχύτερα. Ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθὺς ἀνίστραφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς ἡνὸς, ἀλλὰ τοῦ πάγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίωνα, εἰδώλω ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόνας.

13. ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ προδῆλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἄλλ' οὐδὲν δεῖσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη πον ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. Τοῦτο γὰρ ὀσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσεισιν. Ὅρας τὴν κόσμιον, τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσεγῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. Καίτοι μία πάντως ἢ γε ἀληθῆς Φιλοσοφία ἐστὶν ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὐ λέγεις. Ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγγαμένη μόνον.

14. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρῆστυπος ἄνω καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; Τί αὐθις ἐς τὸν βίον; Ἀρά τι ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; Ὀργιζομένοις γοῦν εἰκίκατε. Καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; Ἢ που τυμβωρύχος τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὅς τὴν ἱερωτάτην σε κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τι παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἶτα ἡγανακτήσατε λουδοθησαμίῳ τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμέ, οἷα πρὸς τῆς Κωμωδίας ἀκούουσα ἐν τοῖς Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτιασάμην προσελθούσα, ἐφίημι δὲ παίξειν τὰ εἰκότα καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; Οἶδα γάρ, ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντίον, ὅπερ ἂν ἢ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει καὶ φανερότερον γίνεται. Ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἡγανακτικοὶ γέγονατε. Τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἡκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν, ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον, οἷα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

15. ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; Δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σέ τὸ πᾶν ἀνεβαλόμεθα. Καί σοι ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ᾧ δέσποινα φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη ταληθὲς ἂν εὐρεῖν δύναται. Μόγις γοῦν εὐρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φιλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ᾧ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς; πρῶην δὲ τὸ ἀτιμότερον φιλοσοφίαν ἀπέφανες, ἐν τοσοῦτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὴ ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

ΦΙΛ. Ὅρατε, μὴ οὐ φιλοσοφίαν οὐτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μισρὰ πράττοντας, ἠγόρευε κακῶς.

ΛΟΥΚ. Εἶση αντίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν.

ΦΙΛ. Ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανῆ πάντα εἶη τὰ ἐν τῇ πόλει. 16. Ὑμεῖς δὲ, ᾧ φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἤξω γὰρ ὑμῶν, ἐκδικήσασα τὴν δίκην.

ΛΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ᾧ φιλοσοφία; Πάνν γὰρ κόσμιοι καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἢ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν· ἢ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἢ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη καὶ ἀσαφὲς τὸ χρῶμα, ἢ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ, ἣν τινα καὶ λέγεις.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὄρας, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὅρω νῦν μόγισ. Ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; Τὴν Ἀλήθειαν δέ γε καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. Οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην, καὶ ταῦτα περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17. ΑΛΗΘΕΙΑ. Ἄπιτε ὑμεῖς. Ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τῷ Θεραπεινιδίῳ τούτῳ, εὐνοϊκωτάτῳ μοι ὄντι.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα, ὅποσας ἂν ἐθέλῃς.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δαίλιον τοντονὶ ἀνθρωπίσκον, ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', ὦ Ἐλεγε, αὐτοῦ περιμένον.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. Ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. Οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμηῆσαι δεήσει με, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτοις, ἀεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δέ, εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

18. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ. Ὅρας; Προξεταιρίζεται καθ' ἡμῶν, ὡς φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε, ὡς Πλάτων καὶ Χρῦσιππε καὶ Ἀριστοτέλες, μὴ τι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὔσα;

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς παροῦργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΦΙΛ. Θαρσέετε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτῃ συμπαρούσης. Ἀνίωμεν οὖν. 19. Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺν, τί σοι τὸ ὄνομα;

ΛΟΥΚ. Εμοί; Παρόρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγκιλέους.

ΦΙΛ. Πατὴρ δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ὡς φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων. Ἄλλὰ τί τοῦτο; Καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων, οὐχ ἡτιον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας ἢ Κυπρίους ἢ Βαβυλωνίους ἢ Σταγειρίτας. Καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν ἐλάττων γένοιτο, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἶπερ ἡ γλώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὔσα.

20. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. Ἢ τέχνη δέ σοι τίς; Ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιοντῶδες εἶδος τῶν μιαιῶν ἀνθρώπων· πάντες δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὅρας γοῦν, ὅποσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάντες ἀκριβῶς οἶδα· λέγω δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλοῦ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ φιλόκα-

λος, καὶ φιλοπλοῖκος, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. Πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. Οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταπτόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακιεζιάριοι. Κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη, τὴν δὲ πάνυ ἠκριβοκέναι.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. Τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε, φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τὸ τέχνα· μία γὰρ ἔστων, δύο εἶναι δοκοῦσαι.

ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ φιλοσοφία. Τὸ μέντοι ἐμὸν τοιοῦτόν ἐστιν, οἶον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστούς, καὶ φιλεῖν.

21. ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ, ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά ποῦ ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. Ἡ Ἰέρεια, διάθες ἡμῖν τὰ βάρθρα· ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσοῦτῳ προσκνήσωμεν τὴν θεόν.

ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἔλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων ξύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα, ὅποσα ἐπισηκούντων ὀσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ, μόνη ὀράς, ἄτε δὴ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. Ἐμὲ δὲ ἦν πονηροῦ μένον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαιναί, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαντῆς, σῶζε.

22. ΦΙΛ. Εἶεν· ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἔτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἀπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῆ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. Οὐ γὰρ οἶόν τε πάντα ἅμα λέγειν. Σὺ δὲ, ὦ Παρόρησιάδη, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τούτο.

ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σὺ, ὦ Πλάτων. Ἡ τε γὰρ μεγαλόνοια θαν-

μιστή, καὶ ἡ καλλιφωνία δεινῶς Ἰτιτικῆ, καὶ τὸ κεχαρισμένον καὶ πειθοῦς μεστόν· ἢ τε ξύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταυτᾶ σοι ἀθρόα πρόξεστιν· ὥστε τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἶπέ τὰ εἰκότα. Νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ ξυμφόρει ἐς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἰππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. Ἐπίπατε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομπᾶ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ, κἀκεῖνό που παρὰ βῆσον, ὡς ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄσμα ἐλαύνων, ἀγανακτῆσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

23. ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρῦσιππε. Οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τιος ἐλεγκτικῆς καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ὅπως δὲ ὁ Παρόρησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. Καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ, ὑπὲρ ἅπαντας ὑβρισμαι, δὴ ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένους.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ φιλοσοφία, τὸν λόγον ἐρεῖ τὸν ὑπὲρ ἀπάντων. Μέννησο δέ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σθαντοῦ μόνον πρὸς βεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὀρεῖν. Εἰ γὰρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς δόγμασι, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταξε, μηδὲ ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅπως δέ, ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκει περιουρισμένης καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρόρησιάδων λόγοις· καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείδεις, ἐν

αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερ-
μάχει. Ὁρᾶς δὲ, μόνον σὲ προστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ
τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότητα δόξαι, ἢ
τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

24. ΔΙΟΓ. Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν ἐλλείψομεν· ὑπὲρ ἅ-
πάντων ἐρῶ· κὰν ἡ Φιλοσοφία δὲ, πρὸς τοὺς λόγους
ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἡμερος καὶ προᾶός ἐστιν) ἀφεῖ-
ναι διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει· δεῖξω
γὰρ αὐτῷ, ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον,
(ἄριστον γὰρ) ἤπερ τῷ ξύλῳ. Μὴ μέλλε δ' οὖν. Ἴδιη
γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀπο-
βλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὧ Φιλοσοφία,
καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγο-
ρεῖτω μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν, μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς· πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα. Καθίσατε δ' οὖν· σὺ
δ', ὧ Διόγενες, λέγε.

25. ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα παρὰ
τὸν βίον, ὧ Φιλοσοφία, πάνν ἀκριβῶς οἴσθα, καὶ οὐδὲν
δεῖ λόγων. Ἴνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθα-
γόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύ-
σιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον
καλὰ ἐσεκομίσαντο; Ἄ δὲ τοιοῦτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρατος οὗτος Πασῶησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. Ῥή-
τωρ γὰρ τις, ὡς φασιν, ὧν, ἀπολιπῶν τὰ δικαστήρια καὶ
τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅποσον ἢ δεινότητος ἢ ἀκ-
μῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συ-

σκευισάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κικῶς· γόητας καὶ ἀπαιτεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελαῖν ἡμῶν καὶ καταφροεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. Μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπονδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῶ διεξιῶν, ὥστε αὐτὸν μὲν κροτεῖσθαι καὶ ἐπαινέεισθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς· χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται· ὡς περ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει καὶ Ἐνπόλιδι, Σωκράτην τουτοῦ ἐπὶ χλευασίᾳ παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκιρῆν, καὶ κωμωδοῦσιν αλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. Καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρός ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα καὶ ἐν Διονυσίοις, ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν· καὶ τὸ σκῶμμα μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐορτῆς, καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελως τις ὢν. 26. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φροντίσας καὶ παρασκευισάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῆ φωνῆ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τουτοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλους ἅπαντας, οὔτε ἐορτῆς ἐφείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. Εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμνηρόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄσχων αὐτὸς ἔδρασε. Καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, υποδύεται· καὶ υπελθὼν τὸν διάλογον, ἡμέτερον οἰκεῖον ὄντα, τούτῳ ξυμπαρομιστῆ καὶ ὑποκριτῆ χρητῆται καθ' ἡμῶν· εἶτι καὶ Μένιππον ἀναπέσας εἰαῖρον ἡμῶν ἀδελφὰ ξυκωμωδεῖν

αὐτῶ τὰ πολλά· ὅς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν. 27. Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. Ἡ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσοῦτων μαρτύρων; Χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιτο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας· ἐπεὶ τό γε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μειριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. Τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίμη φορητὰ; ὅς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν, ὡς φασι, τοὺς μὲν ἐπὶ πολλῶν, ἐπίουσι δέ, μνάς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ' ὁ παμπονηρὸς οὗτος δὴ ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. Ἄνθ' ὧν γε αὐτοὶ τὸ ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιούμεν τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἰσχιστὰ ὑβρισμένοις.

28. ANABIOΥΝΤΕΣ. Εὐγε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἀπάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔχει τῷ ἀπολογουμένῳ. Σὺ δὲ, ὦ Παρόρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. Μὴ μέλλε οὖν.

29. ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, καὶ ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθῶν παρέλιπεν. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτου δέω ἕξαρονος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινα μεμελετηκῶς ἀφῆχθαι, ὥστε καὶ εἶ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ μὴ πρότερον ἔφθασα εἰρηκῶς, τῶν πρὸςθήσειν μοι δοκῶ· οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, οὓς τινὰς ἀπεκέρυττον καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. Καί μοι μόνον τοῦτο παραφνυλάττειτε, εἰ

ἀληθῆ περὶ αὐτῶν ἐρῶ. Εἰ δέ τι βλάσφημον ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλ' ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιοτέρον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. Ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον, ὅποσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην καὶ ψεῦδος καὶ θρασύτητα καὶ βοήν καὶ ὠθισμούς καὶ μυρία ἄλλα, ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σά, ὧ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἠξίουσιν, ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ κλύδωνος ἐς εὐδίων τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. 30. Καπειδὴ μόνον παρέκνυσα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τοὺςδε ἅπαντας ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινούντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ὄνθμιζοι καὶ ἀπενθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. 31. Ὅρων δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾶδιον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, ἐπὶ δὲ τοῦ βίου καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τάναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτων· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγ-

γόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτου
 προσωπεῖω· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἐλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνά-
 σχοιτο πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς προσεοικότα· οὐχ ὅπως
 ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος· ἀλλὰ, μοι δοκεῖ, τάχιστι ἂν
 ἐπιτρέψαι τῇ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτὸν τε καὶ
 τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως κατατεθλησμένος πρὸς
 αὐτοῦ. 32. Τοιαῦτα καὶ ὑμᾶς πάσχοντες ὑπ' ἐκείνων
 ὄρων, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πί-
 θηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι,
 ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλό-
 μενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγροοῦντας τοὺς
 Κυμαίους ὀγκώμενος μόλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν·
 ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος, καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολ-
 λάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Ὁ δὲ
 μάλιστα μοι δεινόν, ὧ φιλοσοφία, κατεφαινέτο, τοῦτο
 ἦν. Οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἰ τινα τούτων ἐώρων πονηρόν,
 ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ
 φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρῦσιππον εὐθύς, ἢ
 Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ δια-
 μαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο·
 καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἶκαζον,
 τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς
 ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίγνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκποδῶν),
 ἐκεῖνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπι-
 τηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ
 τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. 33. Ταῦτα οὐκ
 ἤνεγκα ὄρων ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτούς, καὶ διέκρινον
 ἀφ' ὑμῶν· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δέον, εἰς δικαστή-
 ριον ἄγετε. Οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν
 ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχοῦμε-

νον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀδικοῦντα ἠγήσασθε εἶναι; Ἄλλ' οὐ δίκαιον. Ἐπεὶ καὶ οἱ ἀγνοοῦνται μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτῆς, Ἀθηναῖον, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοιντ' ἄν, οἶμαι, μαστιγομένων. Οἰκέτην μὲν γὰρ ἢ ἄγγελόν τινα μὴ δεξιῶς υποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδειξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρὸν. 34. Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τότε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ἡμῶν πάντῃ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύουεν, οὕτω βιοῦσι. Πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς· οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθῆπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρούωνων. Τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάρουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τοὺς τῶν πλουσίων πυλῶνας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφοροῦ-

μενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀποιδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. Οἱ ἰδιῶται δέ, ὅποσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. 35. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγῶς, μικρὸν ὕστερον προσελθῶν αἰτεῖ, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβῶν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῇ σχήματι ὀρθῆν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἄλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτιή, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. Ὅταν μὲν οὖν αὐτούς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει. Ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἐταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῆ προσελθῶν, σιωπῆ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινοδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον· οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετῆ, καὶ τὸ καλόν, οὐκ οἶδ' ὅποι ποτὲ οἴχεται πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὀσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα. 36. Μέχρι γὰρ τούτου φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον ἢ χρυσίον ἢ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. Ἦν δὲ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εὐρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετῆ πέφενγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν· ἐπειδὴν τις ὄστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὄστοῦν ὑλακτοῦσι. Λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ πυρόχιζειν διδά-

ξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπί-
νων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμ-
πεχόμενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ μέχρι πολλοῦ
εὐδοκιμεῖν τὴν θεάν, ἄχρι δὴ τις θεατῆς ἀστεῖος, κάρνα
ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι,
ιδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ
ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρόχιστῶν, καὶ ξυνέτρι-
βον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερόγγυνον, καὶ
ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύν-
ταγμα τῆς πυρόχης διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ
θεάτρου. 37. Τοιαῦτα καὶ οὔτοι ποιοῦσι, καὶ ἔγωγε
τοὺς τοιοῦτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ οὔποτε πάνσομαι
διελέγχων καὶ κωμωδῶν. Περὶ ὑμῶν δὲ ἢ τῶν ὑμῖν πα-
ραπλησίων (εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν
ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροισι νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὔτω
μανεῖν ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. Ἡ τι
γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; Τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται;
Τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶ-
μαι μισεῖν. Ἡ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ
Χρῦσιππε, καὶ Ἀριστοτέλες, τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς
τοιοῦτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ἐπιδεικνυσθαι τῷ
βίῳ; Νῆ Δία Ἡρακλῆς, φασι, καὶ πίθηκος. Ἡ διότι
πάγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσι, καὶ σκυ-
θρωποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάξαι αὐτούς; Ἄλλ'
ἦρεγκα ἂν, εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως
αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶπτον ἂν γῆψ ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ οὔ-
τοι φιλοσόφους. Εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαντοῦ, ὅποσα εἶχον.
Σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ
ἐστι.

38. ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρόρησιάδη, πορόρωτέρω

ἔτι. Τί ποιῶμεν ἡμεῖς; Πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἄνῃρ ἔδοξεν;

ΑΛΗΘΕΙΑ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δύναμι ἠγρόμην· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. Ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, κἀφήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις· τοῦτο μὲν ἐς τόνδε, τοῦτο δὲ ὁ δεῖνα ποιεῖ· καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα εἰκότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας.

ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ. Καγὼ πάνν ἡουθρίασα, ὦ Ἀρετή. ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, τί φατέ;

ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ. Τί δαὶ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εἰεργέτην ἀναγράφεσθαι; Τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδὸν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κενινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. Αἰδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκτραγωδεῖτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνν ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

39. ΦΙΛ. Εὐ ἔχει· πρόσσιθι, ὦ Παρόρησιάδη· ἀφιέμεν σε τῆς αἰτίας, καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

ΠΑΡΡ. Προξενίκησα τήν γε πρώτην. Μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ·

ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίωτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤΗ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἦδη καταρχώμεθα· προσκαλῶμεν κακείνους, ὡς δίκην υπόσχωσιν ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. Κατηγορήσει δὲ Παρθήσιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς, ὦ Ἀρετῆ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, καὶ Συλλογισιῆ, κατακύνψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκίρυντε τοὺς φιλοσόφους.

40. ΣΥΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἵκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς καὶ Φιλοσοφίας καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὁρθᾶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. Ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. Οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. Εἰ δὲ βούλει πάντας ἵκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισιῆ, κίρυντε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρθήσιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

41. ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. Ἄκουε· σίγα. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἶονται τοῦ ὀνόματος, ἵκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. Δύο μναῖ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. Ὅς δ' ἂν πώγωνα βαδὴν ἐπιδειξῆται, καὶ παλάθην ἰσχάδων οὐτός γε προσεπιλήφεται. Κομίζειν δ' ἐκαστον σωφροσύνην μὲν ἢ δικαιοσύνην ἢ ἐγκράτειαν μηδαμῶς· οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῆ. Πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἄπιπτος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δόμεν, ὅς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἕξοχος εἶη.

42. Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἢ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς δύο μναῖς ἤκουσαν μόνον. Παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπίειον ἕτεροι, καὶ παρὰ τὸν Ἄρειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ Ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, μελισσῶν ἔσμου δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἶπω, ἀλλὰ κακῆϊθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

μυριοί, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη.

Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ πανταχοῦ πήρα, πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. Οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. Τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὃ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμπαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς· πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον. Ἀλλὰ δεχώμεθα ἦδη αὐτούς.

43. ΠΛΑΤ. Ἡμᾶς χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς πρῶτον λαβεῖν.

ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς· πρότερος γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΩΙΚ. Αἰρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοῆς

ΠΕΡΙΠΑΤ. Οὐμενονν· ἀλλ' ἐν γε τοῖς χρήμασι πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἶημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας

δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενου-
μεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Πού τὰ δύο τάλαντα; Δείξομεν γὰρ οἱ
Ἀκαδημαῖκοι, ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμέν ἐριστικώτεροι.

ΣΤΩΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

44. ΨΙΛ. Παύσασθε φιλονεικούντες· ὑμεῖς δὲ οἱ
Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίστε.
Ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσο-
φία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὐτή, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν, τίνες
οἱ ὀρθῶς φιλοσοφούντες εἰσιν. Εἶτα, ὅσοι μὲν ἂν εὐ-
ρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δακνύοντα βιούντες, εὐδαιμονήσου-
σιν, ἄριστοι κεκρικμένοι· τοὺς γόητας δὲ καὶ οὐδὲν ἡμῖν
προσέχοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρέψομεν, ὡς μὴ ἀντι-
ποιῶνται τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. Τί τοῦτο;
φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλό-
μενοι; Κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις, πλὴν ὀλίγων τούτων,
ὅπόσοι μεμενέκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. 45. Οἱ
ὑπηρέται, ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέροξεν
ἐν τῇ τροπῇ· φέρε' ἴδω, τί καὶ ἔχει, ἢ που θερμοὺς, ἢ βι-
βλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυρριτῶν;

ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, [καὶ
μαχαιρίδιον θυτικόν], καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ γενναῖε· τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια
τῆς ἀσκήσεως, καὶ μετὰ τούτων ἠξίους λαιδορεῖσθαι
ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν οὖν ἡμῖν οὔτοι. Χρὴ δὲ ὑμᾶς
σκοπεῖν, ὃν τινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται,
καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες, οἱ τινες οἱ ἀγαθοὶ
αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὐτῶν πάλιν οἱ τοῦ ἐτέρου βίου. Σὺ
δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, (ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ')

ἄν), ὡς μὴ ἐπικρατῆ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῆ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι.

46. ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρόρησιάδη ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστός ὤπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ σέ, ὦ φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἅπανσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανώσάτω θαλλοῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω· ἦν δέ τιμι (οἴοι πολλοὶ εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῆ φιλοσοφίας ἐντύχη, τὸ τριβῶνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῶ πάνυ τραγοκουρικῆ μαχαίρῃ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλέτω, ἢ ἐγκανασάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. Ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήριος ἔστω ἀλώπηξ ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρόρησιάδη, τοῖόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰτιῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κακείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ, προθεὶς χρυσίον καὶ δόξαν καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν ἴδῃς ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω ὁ τῷ θαλλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα, ὡς ἔδοξεν.

47. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ φιλοσοφία, καὶ ὄψει ἀντίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλῃσθε μέντοι, κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν νῆ Δί' αὐτῶν.

ΦΙΛ. • Πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φαγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἦνπερ ἡ ἰερεία μοι ἐθελήσῃ πρὸς ὀλίγον χοῖσαι τὴν ὀρμιᾶν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἀλιεύς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἴδου δὴ λαβέ, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἰερεία, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Δάμβανε.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεύσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθήκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρόρησιάδη, ποιεῖς; Ἦπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγρην περίμενε· σὺ δέ, ὦ Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλι, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. 48. Ἄλλ' ὄρω τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓΧΟΣ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλέος ἐστι· πρόξεισι δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηρῶς. Ὀσφραῖται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγγε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιᾶς. Ἄνω ἐστί· φέρ' ἴδω, τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; Κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. Τί τοῦτο, ὦ γενναϊότατε; Εἴληψαι λιγνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν ἡλπισας, ὑποδεδυκώς; Ἀλλὰ νῦν ἔση φανερός ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχιῶν ἀπηρητημένος. Ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. Κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἢ δ' ἰσχάς ἤδη προξέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Ἐξεμεσάτω νῆ Δί', ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
 δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει. Τί φῆς, ὦ Διόγενης; οἶσθα τοῦ-
 τον ὅστις ἐστίν, ἢ προσήκει σοὶ τι ἀνήρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι;
 Ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις·

ἄβρωτός τε γὰρ ἐστι, καὶ εἰδεχθῆς, [καὶ σκληρός],
 καὶ ἄτιμος.

Ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλὴν κατὰ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον
 ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον. Ἐκεῖνο μέντοι ὄρα,
 ὦ Παύρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος ἀπο-
 κλασθῆ.

ΠΑΡΡ. Θάξῃ, ὦ Διόγενης· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν
 ἀφυνῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφνέστατοί γε. Ἀνάσπα δὲ ὅμως

49. ΠΑΡΡ. Ἴδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὡς περ
 ἡμίτομος ἰχθύς πρόσσεισι, ψῆπτά τις, κεχηρῶς ἐς τὸ ἄγκι-
 στρον; Κατέπιεν, ἔχεται· ἀνασπᾶσθω.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἤκεις ἐπὶ τὸ χροσίον;

ΠΑΡΡ. Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50. ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, ὡς
 ἂν ἐν βυθῷ δόξειε, ποικίλον τὴν χροῶν, ταινίας τινὰς
 ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρῦσους ἔχοντα. Ὅρας, ὦ Ἐλεγε; ὁ

τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὐτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. Περισκοπεῖ ἀκριβῶς· ἀνθις ἐπανῆλθεν· ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτοῦ, ὃ Παρόδησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστιν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, ὃ Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν. 51. Ἄλλ' ἦν ἰδοῦ, πολλοὺς μου τοὺς ἰχθύς ὄρω κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπιτότερους. Ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. Ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς αγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἦξει δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθεσ, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὀρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καταπιῶν τὸ χρυσίον.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. Σὺ δὲ, ὃ Πόσειδον, ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. Βαβαῖ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. Εὐ ἔχει· περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέγ' ἰδῶ· τίνοσ ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ οὗτοί γε. Ἀλλὰ σὺ, ὃ Ἐλεγε, εἶπέ, ὄν τινὰ ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρῦσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον, οἶμαι, προσῆν τῷ ὀνόματι. Σὺ δ' οὖν, Χρῦσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηναῶς εἶπέ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾶς, ὃ Παρόδησιάδη, προσήκειν τι ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιοῦτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Ἐλγε, ὦ Χρῦσιππε, γενναῖος εἶ. Οὗτος γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστὶ, καὶ δέος, μὴ διαπαρῆ τις τὸν λαίμον, ἐσθίων.

52. ΦΙΛ. Ἄλις, ὦ Παρόησιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τίς σοι, οἷοι πολλοὶ εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶπά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει. Ὡστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι· καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι, ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. Σφῶ δέ, σὺ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρόησιάδη, [ἐν] κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. Χαίρετε, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. Ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγγε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. Ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοᾶν, ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν; Οὐδὲν διοίσει τοῦτο· πλὴν οἶδά γε ἐγὼ, ὡς, ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καντηρίων δεησώμεθα.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ARG. Umbrae deducuntur ad Charontem quum aliae multae, tum imprimis Megareuthes tyrannus et Cyniscus philosophus et Micylus sutor. Quibus ad Rhadamanthum transvectis, accusatur tyrannus a philosopho et sutore et condemnatur. Scriptio sine dubio spuria, et imitatio eorum quae supra iam adfuerunt vel in *Νεκρικοῖς* vel suppositis.

ΧΑΡ. *Εἶπεν, ὦ Κλωθοῖ· τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτροπέες καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον· ὁ, τὸ γὰρ ἄντλος ἐκκέχνηται, καὶ ὁ ἰστός ὠρθῶται, καὶ ἡ ὀθόνη παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετροπῶται· κωλύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ ἀγκύριον ἀνασπασαντίας ἀποπλεῖν. Ὁ δὲ Ἐρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. Κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν, ὡς ὄρας, ἐστὶ τὸ πορθμεῖον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον· καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν, ἡμεῖς δὲ οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὐ οἶδα ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται, καὶ ταῦτα παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. Ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, εἶπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πεπωκῶς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται, καὶ ἦτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδαικνύμενος τὸν λῆ-*

ρον τὸν αὐτοῦ· ἢ τάχα πον καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών. Μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. Ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα ἐξ ἡμισίας ἡμέτερος ὢν.

2. Κ Λ Ω Θ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλεόν δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; Δεσπότης δὲ κακείνός ἐστιν.

Χ Α Ρ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδὲ ἡμεῖς ποτε αὐτόν, ἀπιέναι δεόν, κατεσχῆκαμεν. Ἄλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα, τὰ δ' ἄλλα ζόφος καὶ ὁμίχλη καὶ σκότος· ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμοτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βιάδην μόγις ποτὲ κατέρχεται.

3. Κ Λ Ω Δ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. Πλησίον γὰρ αὐτὸς οὗτος, ὡς ὄρας, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ, ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. Ἄλλὰ τί τοῦτο; Δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα ὄρω, ἕνα δὲ τινὰ καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα, δομιμὲν ἐνοσῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. Οὐχ ὄρας δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τὸ πόδε κεκοιμμένον, καὶ πνευστιῶντα; Μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτοῦ τὸ στόμα. Τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἢ σπουδή; Τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῖ, ἢ τουτουὸν τὸν ἀλιτήριον ἀποδράντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμεν;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. Ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος, ἀπὸ γούν τῶν ὀδυσμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκνέει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερηῆσθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιωῖναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος;

4. ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; Εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήρρησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, κἂν ᾄχετο ἡμᾶς ἀποφυγῶν. Ἀφ' οὗ γάρ μοι παραδίδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε καὶ ἀντέσπα, καὶ τῷ πόδε ἀντερειδῶν πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἰκέτευε καὶ κατελιπάρει, ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. Ἐγὼ δέ, ὡς περ εἰκός, οὐκ ἀνείην, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. Ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκρούς, ὡς ἔθος, ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κακείνου λογιζομένου αὐτούς πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθῶν οὐκ οἶδ' ὅπως ὁ τριεκατάρατος ἀπιῶν ᾄχετο. Ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ, καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἐρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ· ἄλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδιαί· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα. Τέτταρας, ὡς ὁρᾷς, πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δὲ μοι παρ' ἕνα ἵκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο

φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἢ Ἄτροπος. Ἐγὼ δὲ, ἐρευ-
θραίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ
τὴν ὁδὸν· κάπειδ' περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον,
συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν
ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. Εἶπετο δ' ἀνθαίρετός μοι ὁ
βελιστος οὗτος· καὶ ὡσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θεόντες,
κατελαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον
ἦλθε διαφυγεῖν.

5. ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγορίαν ἤδη τοῦ
Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν
γεγεννημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. Ἐγὼ δὲ προ-
χειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ παρὰ τὴν ἀποβάθραν καθε-
ζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσο-
μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὄν τινα τεθνεῶς τὸν τρόπον· σὺ
δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. Σὺ
δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀπο-
κρίναιτό μοι;

ΕΡΜ. Ἴδού δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὔτοι
οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας! Ὀμφακίας ἡμῖν νεκρούς
ἦκεις ἄγων

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ
τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; Οὕτω ποίει. Τί
γὰρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν
ἐξετάζουσιν; Οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ἡμεῖς πάριτε ἤδη. Τί
τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβρωμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν
εἰσῶν. Δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδού πάλιν οὔτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετραγγυμένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.
6. Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἐρμῆ, παράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἦκετε; Μᾶλλον δὲ αὐτῇ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι. Πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθές ἐν Μυσίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὄγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὄξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάργην.

ΕΡΜ. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἐπιὰ, καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὔτοιϛ πλησίον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρῆσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φορευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἴδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. Λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνῆσκολοπισμένους. Οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἑκατάδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἐρμῆ;

ΕΡΜ. Πάρεισιν οἶδε οἱ τραυματῖαι, οὓς ὄρας. Τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνήασι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. Καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἱατρὸν Ἀγαθοκλέα μετ' αὐτῶν. 7. Ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κινίσκος,

ὄν ἔδει τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὡά, καὶ πρὸς τούτοις γε σηπίαν ὡμήν, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελίσιση Κλωθοῖ. Τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; Σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας· καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἀρόηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρόν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρτημάτων ἀπελίμπανον. Ἄλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε τουτοῖν τὸν δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ, μή σε παραπέιση δεόμενος.

8. ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω, τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ, ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. Εἶτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦντος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἔστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελής γὰρ ὁ δόμος καταλείπεται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. Μίαν με ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκίψω τῇ γυναικί περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρόν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἄραρον· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν ὁ χρυσὸς τοσοῦτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. Θιάσσει τούτου γε ἔνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτόν, ὁ σὸς ἀνεμῖος, παραλήφεται.

ΜΕΓ. ὦ τῆς ὕβρεως! ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα;

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιάσεται σοι ἔτη τριταράκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας καὶ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἄδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰμὰ τοῖς πολεμιατάτοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτόν, καὶ τὰ παιδιά ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9. ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδία μηδενὸς ἀκούοντος εἶπεν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόσιγητε πρὸς ὀλίγον. Ἄν με ἀφῆς ἀποδράναι, χίλια σοι τάλαντα χρυσίου ἐπισήμου δώσειν νπισχνοῦμαι τήμερον.

ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατήρας, εἰ βούλει, προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκόν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος καὶ τὰ νεώρια· ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιοὺς πέντε μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως εὐγνωμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, καὶ μνήμα ἑαυτοῦ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

10. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸ ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ἼΩ μιαρὲ, ὃν ἠῦχον πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάσαι ταῦτ' ἠνχόμην· νυνὶ δὲ ὀρῶ τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει κακείνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνησημένος.

11. ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάση μαθῶν. Τὴν μὲν γυναικὰ σοι Μίδαο ὁ δοῦλος ἔξει· καὶ πάσαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγώ, πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον;

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σοι ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀν-

δριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνα-
τετραμμένοι, γέλωτα παρῆξουσι τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς
δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας
δικαίας γενόμενος; Ἄγροεῖς, ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυ-
νοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα
ἐπαινοῦντες ἢ φόβῳ ἢ ἐλπίσι ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
τες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
γάλη τῇ φωνῇ ἐπιύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προα-
ποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἔτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι· καὶ
ὄλωσ, ὄρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας
ἀπέθανες. Τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆν, ἐκεῖνο
δευρὸν κατέπεμψέ σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. Τί βου-
λόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξες;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις, ἐμβήηναι δεόν.

12. ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὃ Κλωθοῖ, διόπερ
ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακίψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γὰρ τι παμμίγε-
θες εἶναι.

ΜΕΓ. Καρίων, ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με
ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δεῖλῃν ὄψιαν ἀελθῶν ἐς τὸ οἴ-
κημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὐσίας, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ
ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, (καὶ πάλαι
δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκεσαν) παραγαγὼν, ἐπισπασάμενος
τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος·
εἶτ' ἐπειδὴ ἄλλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμέ,

Σὺ μέντοι, φῆσιν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολ-
λάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων,
παρέτιλλέ τέ με καὶ κατὰ κόφῃς ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ
χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ, ἐς τὸν τῶν ἀσε-
βῶν χάωρον ἄπιθι, ἐπειπὼν, ὤχετο· ἐγὼ δὲ ἐνεπιμπράμην
μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αἴσος
ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. Καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ
ψόφου προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς
ὀφθαλμούς, ὡς δακρῦσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύνουσα, καὶ τοῦ-
νομα ἐπικαλονμένη, ἀπηλλάττετο. Ὡν εἰ λαβοίμην —

13. ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι. Και-
ρὸς ἤδη σοι ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ
ὁ Ραδάμανθυς, ὃν ἀντίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ'
ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην. Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ
διάτριβε.

ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτην με ποιήσον, ὦ Μοῦσα, τῶν πε-
νήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀνα-
βιωναί με ἔασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ ἴστιν ὁ τὸ ξύλον; καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἐρμῆ,
σύρει' αὐτὸν εἰσω τοῦ ποδός. Οὐ γὰρ ἂν ἐμβραῖη ἐκῶν.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν, δραπέτα. Δέχου τοῦτον σὺ,
πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς . . . .

ΧΑΡ. Ἀμέλβι, πρὸς τὸν ἴστον δεδήσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέξουσθαί με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους
εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, οὕτωςι σκαιὸν ὄντα; Πικρὰν δ' οὖν τῇ τυραννίδα ἐξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνεσθαί μοι τὸ βᾶκτρον; Οὐκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικός, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῷ προσεπατταλευμένος.

14. ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺν δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκντοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθη βραδύνων; Οὐχ ὄρας, ὅποσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δάσειν ἀφθεῖς πρὸς ὀλίγον; Θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν. Οὐ πᾶν με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὐτιν κατέδομαι. Ἄν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. Ἄλλως τε, οὐδ' ὅμοια τὰμὰ τοῖς τῶν πλουσιῶν· ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βλοῖ, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερός ἅπασιν καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα καὶ ἵππους καὶ δεῖπνα καὶ παῖδας ὠραίους καὶ γυναικας εὐμόρφους εἰκότως ἡμίαιτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, καθάπερ ἰξῶ τιμῇ, προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ὀραδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετη-

κῦια· μᾶλλον δὲ, ὡςπερ ἄρρήκτιός τις οὔτιος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς, ἀμέλει, κἂν ἀπάγη τις αὐτούς μετὰ βίας, ἀνακωκύνουσι καὶ ἱκετεύουσι, καὶ, τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄιδην φέρουσαν ὁδόν. Ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὡςπερ οἱ δυσέρωτες, κἂν πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκείνος ἐποίει, καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταυθᾶ σε καταλιπαρῶν. 15. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἄγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν· κἀπειδὴ μόνον ἢ Ἄτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρήψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, (κρηπίδα γάρ τινα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχον) ἀναπηδήσας εὐθύς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν μελαντηρίαν ἀπονηπάμενος εἰπόμην· μᾶλλον δὲ ἠγούμην, ἐς τὸ πρόσω ὄρῶν. Οὐδὲν γάρ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεψε καὶ μετεκάλει. Καί, νῆ Δί', ἦδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὄρω. Τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοι γ' οὖν δοκεῖ. Τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρεῖα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταυθᾶ, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. Εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τοῦμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμῶζουσιν οἱ πλούσιοι.

16. ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἐώρων· τί δ' ἦν ὃ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτῷ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. Τῆς τε γὰρ

πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρώων ἐμακάριζον, καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον ἀπέκναιέ με· ὥστε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαινέτό μοι, καὶ μονοουχὶ καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὅλοι πῆχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος ὠφθη μοι, ἀποδυσάμενος τὴν τροφήν· κἄμαντοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακιορίζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων. 17. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δαρευιστὴν Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ροδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπῶν, (οὐτος γὰρ ἀγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κληρὸν ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος, ὡς ὠχρὸς αἰὲ καὶ ἀνχητρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ροδοχάρους. Ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; Καὶ μεταξὺ γὰρ πλείοντες, τὰ λοιπὰ γελασόμεθα, οἰμώζοντας αὐτοὺς ὀρώντες.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνε, ἵνα καὶ ἀνμύσηται ὁ πορθημεὺς τὸ ἀγκύριον.

18. ΧΑΡ. Οὐτος, ποῖ φέρῃ; Πλήρης ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὐριον ἔωθὲν σε διαπορθημέσομεν.

ΜΙΚ. Ἄδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἦδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμίλει γράφομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδάμανθου. Οἷμοι τῶν κακῶν ἦδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελειφμαι. Καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; Οὐ γὰρ δέδια, μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἦδη τεθνεώς. Ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὄβολόν ἔχω τὰ προθμία καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; Περιμένειν, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἐρμῆ, συνανάσπασον.

19. ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; Μεσιὰ γὰρ πάντα, ὡς ὄρας.

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὠμούς, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἐρμῆς ἐνενόησεν.

ΧΑΡ. Ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι, τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. Ἐγὼ τὸν ὄβολόν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναι σοι, καταπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδὲν ἐστι τῆς πήρας, ἢν ὄρας, καὶ τουτουῖ τοῦ ξύλου· τᾶλλα δὲ, ἂν ἀντλεῖν ἐθέλης, ἔτοιμος καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψη δὲ οὐδὲν, ἢν εὐήρης καὶ καρτερόν μοι ἐρετμὸν δῶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρετιε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἥ καὶ ὑποκελευῖσαι δεήσει;

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἦνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.

ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων. Ἄλλ' ὄρας, ἂν-

τεπιχοῦσιν οὔτοι δακρύνοντες· ὥστε ἡμῖν τὸ ἄσμα ἐπι-
ταραχθήσεται.

20. ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅτι τοιοῦτῃ τὴν οἰκίαν οἴαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβῶν.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογενῶν μοι παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἅς πέρυσιν
ἐφντευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμώξεις; Καὶ μὴν οὐ
θέμις ἀδακρυτῆ διαπλεῦσαι τινα.

ΜΙΚ. Ἄπαγε· οὐδὲν ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι
εὐπλοῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως, κἂν μικρόν τι, πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέ-
ναξον.

ΜΙΚ. Οἰμώξωμαι τοίην, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἐρμῆ, δοκεῖ.
Οἴμοι τῶν καττημάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν·
ὅτι τοιοῦτῃ τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαί-
μων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος
ἀννπόδητός τε καὶ ἡμίγυμος περιουστήσω, τοὺς ὀδόντας
ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. Τίς ἄρα μου τὴν σμίλην
ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον;

ΕΡΜ. Ἰκανῶς τε θρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ κατα-
πεπλεύκαμεν.

21. ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπό-
δοτε· καὶ σὺ δέ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δός καὶ σὺ
τὸν ὄβολον, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Ηαῖξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη
γράφεις, παρὰ Μικύλλου τινὰ ὄβολον προσδοκῶν· ἀρχὴν
δὲ οὐδὲ οἶδα, εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὄβολός, ἢ στρογγύλον

ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον! Ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δὲ ἵππους καὶ βοῦς καὶ κύννας καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. Διαπλεῦσαι γὰρ κακῆϊνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτούς, ὧ Ἐρμῆ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτῆ, ἐς τὸ ἀντιπέραν ἀποπλευσοῦμαι, Ἴνδοπάτριγν καὶ Ἡραμίθριγν τοὺς Σῆρας διάξουσα· τεθναῖσι γὰρ ἤδη πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προῖωμεν, ὧ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἔπεσθέ μοι.

22. ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. Ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῶ διαγνῶ τις ἐνταῦθα, εἰ καλλίων Φρόνις Σιμμίχη; Πάντα γὰρ ἴσα καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔτε καλὸν οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβῶνιον, τὸ πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι μοι δοκοῦν, ἰσότιμον γίγνεται τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. Ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῶ αὐτῶ σκότῳ καταδεδνκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὦν τυχεραῖς;

ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε. Ἄλλ' ἅμα, εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὐ λέγεις· ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν. Εἶπέ μοι, (ἐτελέσθης γὰρ, ὧ Κυνίσκε,) οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΥΝ. Εὐ λέγεις· ἰδοὺ γοῦν, προσέρχεται διδουχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα. Ἡ ἄρά που Ἐριννύς ἐστίν;

ΜΙΚ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

23. ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὧ Τισιφόνι, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ραδάμανθυς οὗτος ὑμᾶς περιμένει.

ΡΑΔ. Πρὸς αὐτοὺς, ὦ Ἐρινύ. Σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυτε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. Ὡς Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρός, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δρᾶσαντι αὐτῶ παρὰ τὸν βίον. Οὐκ ἂν οὖν ἀξίόπιστος εἶην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς φανεὶς οἴός εἰμι, καὶ οἶόν τινα ἐβίωσα τὸν τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὃ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἔλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην καταστηθι. Σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24. ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τουτουὶ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω.

ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἄλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδουθι δὲ, ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.

ΚΥΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσῃται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕναστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΥΝ. Ἴδού σοι γυμνὸς παρῆστηκα· ὥστε ἀναζητεῖ ταῦτα, ἅπερ σὺ φῆς, τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὔτισι, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τειτάρων ἀμαυρῶν πάνυ καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων. Καίτοι, τί τοῦτο; Ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκυμάτων· οὐκ οἶδα δὲ ὅπως ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας;

ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι φράσω. Πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῶ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ. Ἄλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον, οὗ φῆς τυράννου. Ἄλλους προσκάλει.

25. ΜΙΚ. Καὶ τοῦμόν, ὦ Ραδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοὶ καὶ γυμνὸς εἶμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίνυλλος.

ΡΑΔ. Εὐγε, ὦ Μίνυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος· ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. Τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης, ὁ Λακύνδου, ἡμέτω. Ποῖ στρέφη; Πρόσιθι. Σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ.

ΡΑΔ. Πρόβαλλ' αὐτόν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ, ὦ Κυνίσκε, κατηγορεῖ, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνῆρ οὔτισι.

26. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώση γὰρ αὐτόν αὐτίκα μάλα, οἷός ἐστιν, ἀπὸ τῶν στιγμάτων. Ὅμως δὲ καὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, κακ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον. Οὔτισι γὰρ, ὁ τρισκατάρατος, ὅποσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψει μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ, τοὺς θρασυτάτους προσεταιριόμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείους ἢ μυθίους, τὰς δὲ οὐσίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ

ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὁμότητι καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας φρονήματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον, ἀσκαρδαμνηκτὶ προσέβλεψεν. Οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμότητα καινοουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διχηθήσασθαι δύναιτο, ὅς γε μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; Καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἶση, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι, ὡς ὄρας, πάρεισι, καὶ περιστάντες ἄγχουσι αὐτόν. Οὗτοι πάντες, ὦ Ραδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθναῖσιν, οἱ μὲν γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες, οἱ δὲ υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες, οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτου, οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

27. ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φῆς, ὦ μιαρὲ σὺ;

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ραδάμανθυ, παρεξῶ σοι μάστιγας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἐρμῆ, τὸν λύχρον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίην. Μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους πα-
ρέσιτω. Εὐ γὰρ ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

ΡΑΔ. Εἶπατε οὖν ὑμεῖς, ἃ σύνιστε Μεγαπένθει
τούτῳ· προτέρᾳ δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος. Ἐγὼ
μέντοι ταῦτα εἶπεῖν, ὡ δέσποτα Ῥαδάμανθου, αἰσχύνο-
μαι· τοιαῦτα ἦν, ἃ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ'
εἶπεῖν κτὰ ὑπομένουσα. Καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη
μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν οὐκ εἶδον· οὐ γὰρ
παρῆν. Ἄ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει καὶ ἔπασχεν, ὀκνῶ λέ-
γειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρῆστα, καὶ
πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. Καίτοι πολλάκις ἐκὼν
τοῦλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ καὶ προς-
ῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον
κατεμίαιεν.

28. ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων. Ἄλλὰ καὶ ἀπό-
δυθι τὴν προφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν
στιγμάτων. Παπαί, ὅλος οὐτοσὶ πελιδνὸς καὶ κατὰ-
γραφος, μᾶλλον δὲ κνάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων.
Τίνα ἂν κολασθεῖν τρόπον; Ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθον-
τά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρω;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλεις, ἐγὼ σοι καινὴν
τινα καὶ πρόπευσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν
εἴσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστίν, οἶμαι, τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι,
πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

29. ΡΑΔ. Διὰ τί δή;

ΚΥΝ. Χαλεπήν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος, οἷος ἦν καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπασζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις· καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθῆις οὕτοσί, δεδῆσθω, μεμνημένος, ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βλον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩΙ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ARG. Intelliguntur Graeculi litterati, qui semet ipsos ditioribus Romanis mercede locabant, ut tanquam docti comites interessent convivii, itineribus, ambulationibus et omni convictui. A quorum vita atque fortuna ut Timoclem amicum deliortetur, Lucianus primum causas atque spes exponit, quibus illi permoti ad ditiores accedant. — c. 9. Dein ostendit, quae ante quam admittantur, perpetuanda sint. c. 10 — 13. Primum convivium describitur, 14 — 18. Conductio ipsa et mercedis pactio, 19 — 21. Deinde, quam misera sit eiusmodi vita, quamque miserior quotidie fiat, disseritur, 22 — 30, et ad finem usque.

Scriptio sine dubio egregia et vere Lucianea. Ceterum a cap. 31. quae sequuntur, non pariter bene composita, et fortasse scrius omnia et ab alio addita sunt.

1 *Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότις, ἢ τί ὑστάτον, φασὶ, καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοῖς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, κἄν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων*

φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φίλιαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; Οἶδα γὰρ πολλὰ καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς μὰ Δία τοῦ τοιούτου πειραθεὶς, (οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἢ πείρα ἐγγένητο, μηδὲ, ὡς θεοὶ, γένοιτο), ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων ἐξηγόρευον πρὸς με, οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι, ὅποσα καὶ ὅποια ἔπασχον, οἱ δὲ, ὡς περ ἐκ δεσμοτηρίου τινὸς ἀποδράντες, οὐκ αἰδῶς μνημονεύοντες ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλλὰ γὰρ ἠὲ φραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι, οἷων ἀπηλλάγησαν. Ἄξιω-πιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελειῆς διεξελιλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. Οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ καὶ σωτηρίαν αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, συνάμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας καὶ ζάλας καὶ ἀκρωτήρια καὶ ἐκβολὰς καὶ ἰσθμῶν κλάσεις καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες, ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς Διοσκούρους ἐπιφανομένους, (οἰκῆοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τιν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἡϊόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτῇ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν χρεῖαν τὴν παραντίκα ἐπιτραγωδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες. 2. Οἱ δὲ, τοῖς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγού-

μενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διαψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ· καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὑφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκημνον, περιζῶξήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνῃς ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε κακεῖνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεῖς, εὐρίσκω προσότια ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλειε, διεξελεθεῖν. Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα. 3. Καὶ πρῶτόν γε, σπιρίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐπέπεσεν, εἶτα ἐπήγεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ὁμοσιῶνῃς καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν ἐν πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φέεσθαι· ὅποτε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκεχῆνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνν σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. Ὡς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰσαῦθίς ποτε ἀναίτιον ἦ, μηδ' ἔχοις λέγειν, ὡς ὀρῶντές σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἀγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαίμῳ περιεσπασαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελο-

μένου, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενοι, καὶ πρὸς ἀνά-
 γκην ἀγόμενον ὄρα, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐσιτῶτες ἐπεδα-
 κρούομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα, ἢ
 λέγῃται, καὶ ἀφικτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμη-
 νύσαντες, ἀκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δίκιόν γε
 αὐτὸ, καὶ τῶν κύριων τὸ ἀδιέξοδον, ἔκτισθεν ἐπὶ σχο-
 λῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ, προεπισκόπησον·
 καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν
 τοῦ σκόλοπος ἀναστροφῆν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς
 ἐς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυστημένην
 ἀποπειρώμενος, ἢ μὴ πάνυ ὀξεῖα, μηδ' ἀφικτα, μηδ'
 ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως σπῶντα, καὶ
 ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ
 διὰ τοῦτο πεινώσιν, ἀνάγραφε· σεαυτὸν δὲ παρακαλέ-
 σασ θάρσσειν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ
 λάρος ὅλον περιχανῶν τὸ δέλεαρ. 4. Γηθήσεται δὲ πᾶς
 ὁ λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἄλλ' οὐ γέ γε περὶ
 τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅποσοι σπουδαιο-
 τέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῇ βίῳ, ἀλλὰ καὶ
 περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων
 τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων.
 Κοινῶν δὲ ὡς ἐλίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόν-
 των ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ
 αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων
 τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μι-
 σθοδοταὶ ἄγοιεν. Ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιῶν
 ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες
 αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ
 δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρόρησίας ἐπιτίμιόν τί
 ἐστὶ. Τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυνναστιάς

τινας ἢ κόλακας, ἰδιώτας καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς ἀντόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων ξυνοσιῶν, (οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν), οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζονται ὑπ' αὐτῶν· (ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς·) ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χορῆ ἀποκλίμαντας αὐτούς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλη τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοὶ εἰσιν. Οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα, φασίν, ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὑβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας, καὶ ἡ τέχνη, φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. Περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειραᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα μετέγειν αὐτούς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. 5. Δοκῶ δὲ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνται τινες, προεξετάσας, δεῖξιμι οὐ πάνυ βιαίους οὐδ' ἀναγκαίους. Οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναηροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδοουλείας. Οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προθέμενοι, ἰκανὸν τοῦτο προκαλῦμμα οἶονται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομοχλίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν, διαφανγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγυις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος —

καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι

τῶν ποιητῶν ἐξηγηρόχασιν. Ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐώρων ἀ-
 τοὺς φηγῆναι τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὐρισκομένους ἐκ
 τῶν τοιούτων ξινοουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἔλευθε-
 ρίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς· ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς
 που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰκότα λαμ-
 βάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς
 βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίως αὐτοῖς
 τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; Πενία γὰρ εἰς ἀεὶ, καὶ τὸ
 λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν, οὐδὲ περι-
 τὸν ἐς φυλακῆν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, κἂν δοθῆ, κἂν ἀθρόως
 ληφθῆ, πᾶν ἀκριβῶς καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς καταναλίσκε-
 ται. Καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινας ἀφορμὰς ἐπι-
 νοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦσαι μόνον αὐ-
 τῇ, ἀλλ' αἱ τέλος ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπὲρ γε τοῦ τοιού-
 του, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν ἔδει, ὡς Θεο-
 γνι, καὶ πετρῶν, ὡς φῆς, κατ' ἠλιβάτων. Εἰ δέ τις ἀεὶ
 πένης καὶ ἐνδείης καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἶσται πενίαν αὐτῷ
 τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ οἶδα, πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν
 δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. 6. Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐ-
 τὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι οὐδὲ καταπλαγῆναι φασιν, εἰ
 ἐδύνατο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ
 ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ
 ὑπὸ γήρως ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τῆδε ῥάστην οὔσαν τὴν
 μισθοφορίαν, ἀπρητηκέναι. Φέρον ὅν ἴδωμεν, εἰ ἀληθῆ
 λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥάστου μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν
 ἄλλων πονοῦσι περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα. Εὐχῆ
 γὰρ ἂν εἰκότα εἶη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα μηδὲ καμόν-
 τα εἰσιμον ἀργύριον λαβεῖν. Τὸ δὲ ἐστὶ καὶ ῥηθῆναι
 κατ' ἀξίαν ἀδύνατον· τσαῦτα πονοῦσι καὶ κάμνουσιν
 ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τοῦ-

το μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὀσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. Λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. Τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδείξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν. 7. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥμιστά δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων ἐσπιδᾶν αὐτοὺς ἐς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δείπνοις καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ, ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστοιμίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσοῦ. Ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους αὐτ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεῖα, ἦν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. Τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοὶ τινες καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ, ἐν τῷ τεχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. Ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ, μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγη τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδῶσιν οὖν καὶ ὑπισχοῦνται αἰεὶ, ὡς ποιήσουσι καὶ χαριούνται καὶ ἐπιμελήσονται ποτε αὐτῶν πολυτελῶς. Εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἔρῳν, κακείνος τοῦ μεταδιδόναι. Πέπρα-

κται δ' οὖν αὐτοῖς οὐδέν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. 8. Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνν ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς· καίτοι αἰσχρὸν ἴσως καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν· πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. Ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. Τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὀρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς καὶ πρόδηλοι καὶ ἀναγκαῖοι, τὸ δ' ἐλπίζόμενον ἐκεῖνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δέ, οὐδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. Οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνον· ὥστε οὐ πάντη ἄλογος αὐτῶν ἢ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς διατριβούσης. Τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα, παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορομένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε, δεδέσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον καὶ πληγῶν τινῶν Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον! 9. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων· πλὴν εἰ μὴ κακείνων τις μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαυρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν· εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περιβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν· ὡς ἔγωγε, τοῦ μὲν ἴδιον, οὐδὲ

βασιλεῖ τοῦ μεγάλου αὐτὸ μόνον συνεῖναι καὶ συνῶν ὀρα-
 σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην
 ἄν. 10. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὐσίης, φέρει
 ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
 εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη
 ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἢ καταστρο-
 φῇ τοῦ δράματος γίγνεται. Οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν
 ἔστιν, ὡς, εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐλήπτα γούν, καὶ οὐ
 πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον, εἴτ' αἰ-
 σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς· ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς
 διαδρομῆς δεῖ, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἕωθεν τε ἕξα-
 ριστάμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον,
 καὶ ἀναίσχυντον ἐπίοτε καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα, ὑπὸ θυ-
 ρωρῷ κακῶς Συρρίζοντι καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταπτό-
 μενον, καὶ μισθὸν τελούντα τῆς μνήμης τοῦ ονόματος.
 Καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπι-
 μεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ
 χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἦδηται, ὡς μὴ ἀπά-
 ρδης, μηδὲ προσκρούης βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἐπι-
 σθαι, μᾶλλον δὲ ἠγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκειῶν προωθού-
 μενον, καὶ ὡς περ τινὰ προπομπὴν ἀναπληροῦντα. Ὁ δὲ,
 οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. 11. Ἴν δέ ποτε
 καὶ τὰ ἄριστα πράξις, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας ἔρη-
 ταί τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς,
 ἀθρόος δὲ ὁ ἰλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις, ἀποκρίνασθαι
 δεόν, τίς τῶν ὀ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλια νῆες ἦσαν
 αὐτοῖς, λέγεις. Τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ αἰδῶ ἐκάλεσαν, οἱ
 δὲ τολμηροὶ δειλίαν, οἱ δὲ κακοήθεις ἀπαιδευσίαν. Σὺ
 δ' οὖν ἐπισημαστικῆς πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφρο-

σύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. Ἐπειδὴν δὲ

πολλὰς μὲν αὐτοῦ νύκτας ἰαύης,
ἤματα δ' αἰματιόεντα

διαγάγης, οὐ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπίζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικοῦ τιος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τὸν τεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ οὐκ ἀηδῆς, ἐπαινουμένῳ καὶ εὐδαιμονίζομένῳ· σοὶ δὲ ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν καὶ ὑπὲρ ἀπαντος τοῦ βίου τότε προκείσθαι δοκεῖ· ὑπείσχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλον ἢ καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον. Ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυσία διαιεσθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιοιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκφανλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐελπιν καθιστάμενον. 12. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὡσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. Εἴτ' ἐνόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πάγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή. Μέσος ἐν τοσοῦτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· κὰν μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόρου, ἢ γείτων ἕκ τιος εὐτελοῦς αἰτίας προσκροουκῶς, ἀνακρινόμενος εἴπη μοιχὸν ἢ παιδερασίην, τοῦτ' ἐκείνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν

δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. Χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχεῖσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. Εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μεϊζόνως· αὐτὸς τε γὰρ ἐπῆρσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότεροι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· εἶ δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδὲ τις ἐμμένητό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἴλεω καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά. 13. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστωαι τὰ Ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Δεῖ δὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσοῦτων πόνων μέγιστα ἡλίκᾳ γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ἦ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ ἐγκαταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρουπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τὸ πόδε καθεύδειν, μόνᾳ ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. Ἐχοῖν μὲν οὕτως, ὦ Τιμόκλειε, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκίψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός δεῖ. Μυρία γὰρ ἐστὶν ἀφόρητα ἑλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἡδηταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. Σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναίτο, παιδείᾳ κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκῶς. 14. Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἢν δοκῇ, ὃ σε εἰκός· δειπνήσειν τὰ προτέλεια

τῆς μελλούσης ξυνουσίας. Εὐθύς οὖν πρόξεισι παρυγγέλλων τις ἦκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἰλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῆς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ· καὶ, Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο, ἐπειπῶν, τέλος ἐπίσθῃ· καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανῶν· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἦκεις, δεδιώς, μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο· ἀπειρόκαλον γάρ, ὡσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν, φορτικόν. Αὐτὸ γοῦν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίον, μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. 15. Σὺ δ' ὡσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. Ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἢ τε οἰκειεῖα εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. Οἱ μὲν γάρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι, ὄρωντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι τὸ καιρὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Ὡσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων καὶ πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι, ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν

οὐν ἐς τὸν πλησίον δείξει, κακῆϊνον ζήλοῦν καὶ μαρθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν. 16. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πρᾶκτομένων ἐκπεπληγμένος. Καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἐλέφαντος καὶ τῆς τοσαύτης τραφῆς· ἄρτι δὲ οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μιδὲν ὦν εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. Ἐπίστε δὲ κακῆϊνο ὑπείεργχεται σε, ὡς ζήλωτόν τινα βιώσεις τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροπήσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. Οἶει γὰρ ἐξαεὶ Διονύσια εορτάσειν, καὶ πον καὶ μειράκια ὠραῖα διακοινοῦμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν διατριβὴν τὴν μέλλονσαν· ὡστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρωῶας καὶ ἔνκνήμιδας Ἀχαιοῦς

πολλὰ ποιεῖν καὶ ὑπομέμειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοτιμῖαι τὸ ἐπὶ τούτῳ· καὶ σκῆρον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι, τῷ διδασκάλῳ ἢ ὅ, τι δῆποτε προζειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅτι μὲν τί σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἡγνότησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὠφλες. 17. Ἐπίσθορος δ' οὐν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν, ὅτι, τίμηρον ἦκων, προὔκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠτιλήκωτων. Εὐθύς οὐν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς· „Τοῦτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐξεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν δευτέρους εἶναι.“ καὶ, „Μόνοις τοῖς Ἑλλήσι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. Καίτοι τί ἐστὶν ἐξ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; Οὐ ῥημάτια δύστηνα λέγοντες, οἷονταί τι παμμέ-

γεθες ὠφελεῖν;“ Ἄλλος δὲ· „Οὐ γὰρ εἶδες, ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλλαβῶν κατέφαγεν; Ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως, οὐδ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθεὶς, οὔτε γε Νομαδικοῦ ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὄστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε.“ Τρίτος ἄλλος· „ὦ μάταιοι, φησὶ, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτινώμενοι. Νῦν μὲν γὰρ ὡςπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῆ ἢ πολλὰκις, καὶ τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῆ, ὑπὸ τῇ κλίῃ ἀθλίως ἐξορύσσεται, κόρεων ὡςπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως.“ Ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς διαβολάς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. 18. Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο σὺν ἐστί, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀηθείας πλεόν τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἴνου λεπτοῦ καὶ δοσιμέος, πάλαί τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστήναί σοι καλόν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. Ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θαυμάτων ἐπὶ θαύμασι παριόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδειξασθαι σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων, εἴ τις ἄδει ἢ καθαρίζει πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῆ δὲ ἢ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτιέ καὶ διαλυθῆ τὸ συμπόσιον. 19. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὃ ἑταῖρε, καὶ ἡδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἡδίων, ὀπτηνίκα βούλομαι καὶ ὀπόσον, ἐλευθέρως ἐσθιομένοι. Ἴνα γοῦν σοι τὴν ὄξυρραγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ

νικτὶ ἔμετον, ἔωθεν δείσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι
 ὑμᾶς, ὅποσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρή λαμβάνειν.
 Παρόντων οὖν ἢ δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ
 καθίξασθαι κελεύσας, ἄρχεται· “Τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά
 ἐστί, ἐώρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφός ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἶς,
 ἀτραγώδητα δὲ καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρή δέ
 σε οὕτως ἔχειν, ὡς ἀπάντων ἡμῶν κοινῶν ἔσομένων. Γε-
 λοῖον γὰρ, εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑαυτοῦ,
 ἢ καὶ νῆ Δία τῶν παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδευ-
 σεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην
 δεσπότην. Ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέ-
 τριον καὶ αὐταρχες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι, ὡς οὐ-
 χὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῆ οἰκίᾳ, τῶν δ’
 ἄλλων ἔνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ’ ἡμῶν καὶ τιμῆς, ἣν
 παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ’ οὖν καὶ ὠρίσθω τι. Σὺ δ’
 αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὃ φίλτατε, κά-
 κείνων, ἀπερ’ ἐν ἑορταῖς διειρησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρεῖξεν.
 Οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν
 αὐτὰ συντιθέμεθα. Πολλὰ δὲ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἰ-
 τοιαῦται ἀφορμαί. Καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοῖνυν ἀποβλέπων,
 μετριάτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῶν τὸν μισθόν· ἄλλως
 τε καὶ πρόπον ἂν εἶη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῶν, κρείττο-
 σιν εἶναι χρημάτων.” 20. Ὁ μὲν ταῦτ’ εἰπὼν, καὶ ὅλον
 σε διασεῖσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε·
 Σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὄνειροπολήσας, καὶ
 ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἡμέρα τῆς μι-
 κρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάν-
 τα ἡμῶν κοινὰ ἔσται, βέβαιον καὶ ἀληθές ἔσεσθαι νομί-
 ζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα

χεῖλαι μὲν τ’ ἐδίην, ὑπεροήν δ’ οὐκ ἐδίηνε.

τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. Ὁ δέ, αὐτὸς μὲν οὐ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺν, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαῖότερα δαπανῶντι, μήτε τοῦ ληψομένου εὐτελής. Ὁ δέ, ὠμογέρων τις, ἐκ παιδῶν κολακεία συντροφος, „Ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὧ ὄντος, οὐκ ἂν εἶποις, ὧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης· λέγω δέ, ὀμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωησαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. Τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. Εἰδὼς δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν, εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὀραῖσθαι περὶ αὐτὸν, ἐταίρους καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας, οὐκ ἔχω, ὅπως σε τῆς εὐποτίας μακαρίσω· ὅς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. Ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόνδε τι,“ — εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

21. Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον· οὐ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν, ἐντὸς ἀρκύων γενομένου. Δέχῃ τοίνυν τὸν χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἰ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα οὐδ' ὀξείως νύκτοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλος αὐτῷ συνήθης γερόμενος. Οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὀρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ακωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινα ἔνδον γεγενημένον· σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὀραῖς, οὐτινος ἕνεκα εὐδαίμων αυτοῖς εἶναι δοκεῖς· πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλ-

λοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. Τὸ δ' ἔμπαλιν, ἢ συ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἶπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοῦπίσω. 22. Ἡρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον ὡσπερ ἐν ἄμυδρῷ τῷ φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχῃ κατανοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσᾶ ἔκειναι ἐλπίδες οὐδὲν ἄλλ' ἢ φῦσαι τινες ἦσαν ἐπιχρῦσοι, βαρεῖς δὲ καὶ ἀληθεῖς καὶ ἀπαραίτητοι καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. Τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήση με· οὐχ ὀρθῶ γὰρ, ὅτι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ, ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μή, εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι, μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχροὺν καὶ ταπεινὸν καὶ συνόλωσ δουλοπρεπὲς οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. 23. Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο, μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου μηδ' εὐπατριδὴν σεαυτὸν οἶεσθαι· πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείπων ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σαντὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσῆλθης· οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεῖσελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. Δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθῆσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνός, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενεκῶσ ἔωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθήσας δὲ καὶ πόρρω πον τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ ευδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότῃ· διαφθείρει γὰρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκριτῶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήσῃς ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευ-

Θερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρόριον μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὡςπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολήσθαι. Ἄλλ' ὁπόταν, ὡ βέλτιστε, τῆς νομηνρίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρόριᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ τι δήποτε ἦν τὸ γιγνόμενον, τοῦτο ἢ πράσις ἐστὶ· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακροῦ χρόνου μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. 24. Εἴτ', ὡ κάθαρμα, (φαίην ἄν, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλείοντα καταποντιστῆς συλλαβὼν ἢ ληστῆς ἀπεδίδοτο, ὄκτειρες ἄν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἴ τις σου λαβόμενος ἦγε, δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἄν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκεις, καὶ, ὡ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλη τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δέ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ηλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἦδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπολήκας, οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρῦσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασιν, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις καὶ ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσοῦτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῷ μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη καὶ πολυάνθρωπα συγκλύδων τινῶν καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἔωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἔξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν ἔχων πηλὸν

ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. Οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ ἡ κοῆραι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμυχανίας ἐλθεῖν; Ἀλλὰ δῆλον, ὡς, οὐχ ὕδατος οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ περμμάτων καὶ ὄψων καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλω, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ορεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς. Παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰ πύχειρα· καὶ ὡς περ οἱ πίθηκοι, κλωῶ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις, σαντιῷ δὲ δοκεῖς τριφᾶν, ὅτι ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἢ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς φυλάταις καὶ φράτορσι, φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. 25. Καὶ ἀγαπητόν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἑλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατα τους πάντ' αὐτούς οἰκείας. Ἀλλ' ὄρα, εἰ μετριώτερά σοι προσετέταχται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. Ὡν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμῶν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. Τί γὰρ κοινόν, φασί, λύρα καὶ ὄνω; Πάνν γὰρ, ὡς οραῖς, ἐντετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλη τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενον ἔστι τυφός καὶ μυλακία καὶ ἡδυνάθεια καὶ ἀσέλγεια καὶ ὕβρις καὶ ἀπαιδευσία. Δεῖται δὲ ἴσον ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. Ἐπεὶ δὲ πάγωνι ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἰ τὴν πρόσωπον, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ αναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προῖόνσι καὶ προπομπέουσιν

αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων τὸν πώγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. Χρῆ οὖν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ ὄρασθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἐξανασιάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. Ο δ' ἐπιβάλλων ἐνότιέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχη, ληθεῖ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδὲ ὁδοῖ βαδίζων ἀμελῆς ἐστι τῶν Μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. 26. Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βράδην ἄναπτα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἴσθαι, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς· κᾶκείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἢ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος ποτηρῶς ἄωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἦκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκέθ' ὁμοίως ἔντιμος οὐδὲ περιβλεπτός τοῖς παροῦσιν, ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλίστερος, ἐς τὸνπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατὰκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅστ' αἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περισσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, οἱ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθείῃ ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. Οὐ μὲν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἀπεστιν, ἀλλ' οὔτε ὧν ἔχεις μόνος, (οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν αἰεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ δι' τοῦτό γε·) οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν

πλουσίῳ παχεῖα καὶ πιμελῆς, σοὶ δὲ νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ
 φάττα τις ὑπόκληρος, ὕβρις ἄντικρος καὶ ἀτιμία. Πολ-
 λάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος,
 ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ
 παρατέθεικεν ὑποτονθορούσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. Τε-
 μνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ σὺς υπογαστρίου, ἢ
 ἐλάφου, χορὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανεμόντα ἰλεων ἔχειν, ἢ
 τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅστᾳ κεκαλυμμένα τῇ
 πιμελῇ. Τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σέ τὴν λοπάδα παρεστά-
 ναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σέ δ' οὕτω τα-
 χέως παραδραμεῖν, τίμη φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν
 ὀπόσῃν αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; Καίτοι οὐδέπω
 ἐκείνο ἔφη, ὅτι, τῶν ἄλλων ἡδιστὸν τε καὶ παλαιότατον
 οἶνον πιόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πί-
 νεις, θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ
 ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἀτιμος ὢν ξυμπό-
 τῃς· καὶ εἶθε γε κἂν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ
 πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' αἴοντι ἕοικεν. 27.
 Ἄνιᾳ δὲ σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ
 μάλιστα ὅταν σε παρενδοκιμῇ κιναιδὸς τις, ἢ ὀρχηστοδι-
 δάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρω-
 πίσκος. Τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα διακονουμέ-
 νοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπον διακομίζουσι, πόθεν
 σὺ γ' ἰσότιμος κατακείμενος; Τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ
 συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδνκῶς, στένεις ὡς τὸ
 εἰκός, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιᾶ τὴν τύχην, οὐδ'
 ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιπεκάσασαν. Ἠδέως δ' ἂν
 μοι δοκεῖς καὶ ποιητῆς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἁσμάτων,
 ἢ κἂν ἄλλον ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν ἀξίως. Ὅμως
 γὰρ, οἷ τὸ προτιμᾶσθαι καὶ εὐδοκιμεῖν ἔστιν. Ὑπο-

στιαίης δ' ἄν, εἰ καὶ μάγον ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δεῖο, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλοῦτους ὑπισχνουμένων. Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τούτους ὄρας εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· κὰν ἐν τι γούν τούτων ἠδέως ἄν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴη. Ἄλλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. Τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπομώζοντα καὶ ἀμελούμενον. 28. Ἦν μὲν γὰρ κατείπη σοῦ τις ψίδυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπήνεις τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. Χρὴ οὖν, χερσαίου βιατράχου δίκην, διψῶντα κεκραγέειν, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον· πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα καὶ τὴν Δία γε διψῶντα μύρω χρίεσθαι καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. Ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλον τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι καὶ εὐαχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. 29. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπὸς τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὦσιν, ἢ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος ευκαταφρόνητος. Ὡτα γὰρ καὶ ὄφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάλησθ' ὀρῶντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. Δεῖ οὖν, ὡσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δεῖπνοις, κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα, μὴ τις ἐνοῦχὸς σε ἴδῃ προσβλέψαιτα μιᾷ τῶν παλλακίδων,

ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐνσταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὀρῶντα, διαπεύρας τῶ ὀϊστῶ μεταξὺ πίνοντος τὴν γνάθον. 30. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρὸν τι κατέδαρθε. Ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρούωνων ἀνεγρόμενος, ὃ δελταῖος ἐγὼ, φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπῶν, καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἶον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. Τίνος ἕνεκα, ὃ θεοὶ, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; Οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεθεῖς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἰκτιστον, οὐκ εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος· ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. Ὡς δὲ καὶ ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνήμι δὲ, ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλισθ' ὅταν ἠδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω· σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῶ δοκῶ· καὶ ὅλως οὐκ ἔχω, ὅπως ἀρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. Ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἰηδῆς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φευκτέος· ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ἑυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδιστον, κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσεν, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον μοι δοκεῖ, ὡσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. Τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῶ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς; 31. Ἐτι σου ταῦτα διαλογιζομένου, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χροὴ τῶν ὁμοίων ἔχασθαι, καὶ περιουστεῖν, καὶ

ἑστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ
 τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον· εἶτα δεῖ-
 πνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον· καὶ
 σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφα,
 καὶ ἡ ἀγρυνία δέ, καὶ ὁ ἰδρώς, καὶ ὁ κάματος ἡρέμα
 ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ φθόγην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κώλου
 ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττοντες. Ἀντέ-
 χεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατακείσθαι δεόν, οὐδὲ τοῦτο
 συγκεχώρηται· σκῆψις γὰρ ἢ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν κα-
 θηκόντων ἔδοξεν. Ὡστε ἐξ ἀπάντων ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ
 ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας. 32. Καὶ τὰ μὲν ἐν
 τῇ πόλει ταῦτα· ἦν δὲ πού καὶ ἀποδημῆσαι δεῖν, τὰ μὲν
 ἄλλα ἐῶ· ὕψις δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοιοῦτο
 γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ'
 ἂν, οὐκέτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ μαγεῖρω σε ἢ τῷ τῆς δε-
 σποίνης κομμωτῆ συμπαρὰβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων
 δαυσιῶς ὑποβαλόντες. 33. Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγῆ-
 σασθαι, ὃ μοι Θεσμόπολις οὔτος ὁ Στωϊκὸς διηγῆσατο,
 ξυμβὰν αὐτῷ πάνν γελοῖον, καὶ, ἢ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον,
 ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμβαίῃ. Συνῆν μὲν γὰρ πλου-
 σία τιὰ καὶ τρυφώση γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει.
 Δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο
 παθεῖν ἔφη γελοϊότατον, συγκαθίξασθαι παρ' αὐτῷ πα-
 ραδεδόςθαι φιλοσόφῳ ὄντι κιναιδὸν τινα τῶν πεπιτω-
 μένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων· διὰ
 τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη, ὡς τὸ εἰκός, ἴγχε· καὶ τοῦνομα δὲ
 τοῦ κιναιδίου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι.
 Τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, σκυθρωπῶ καὶ γέροντι
 ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ, ὡς βαθὺν πώγω-
 να καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίξασθαι φῦ-

κος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς οφθαλμούς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γυῖπά τινα, περιτετιλμένον τοῦ πάγωνος τὰ πτερά· καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρούφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθίξασθαι· τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπάδοντος καὶ τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὄρχον μένου ἐπὶ τῆς ἀπύργης. Ἐτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσταχθῆναι. 34. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούση, δὸς, μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖον σου δεήσομαι, περιμείνας. Τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὀρώσασε καὶ ἐπιμελῆ καὶ φιλόστοργον, τὴν κίνα, ἣν οἶσθα, τὴν Μυρσίτην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδεὶς ἐνδεὴς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἔστιν· οἱ δὲ κατάρατοι οὔτοι καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολλὴν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. Μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσειν με, τὸ περισπούδαστόν μοι καὶ ἠδιστόν κινίδιον διαφυλάξας. Ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετενούσης, καὶ μονονονχί καὶ δακρυούσης. Τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν, κινίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πάγονα, καὶ κατορηῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ ἀντὶ ζώμου ἐγκατεμέμικτο. Καὶ ὁ γε κίναϊδος, ὁ ξίνεδρος, οὐκ

ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῇ
 ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμό-
 πολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη,
 τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικός
 ἡμῖν γεγένηται. Τὸ δ' οὖν κυνίδιον καὶ τετοκέναι ἐν τῇ
 τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. 35. Τοιαῦτα ἐν-
 τρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μι-
 κρὸν αὐτοὺς χειροῆθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. Οἶ-
 दा δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῇ δεῖπνῳ κε-
 λενσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδευτῶς,
 ἀλλὰ πάνυ τορῶς καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπηνεῖτο γοῦν
 μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετροημένον, ἀλλὰ
 πρὸς οἴνου ἀμφορέα λέγων, καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ
 τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. Ταῦτα μὲν
 οὖν ἴσως μέτρια· ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτός, ἢ συγγραφικὸς
 ὁ πλούσιος ἦ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψωδῶν, τότε
 καὶ μάλιστα διαῤῃραγῆναι χρή, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύ-
 οντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα.
 [Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θυμαζέσθαι ἐθέλουσι· καὶ
 δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοῖς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πῆχεως
 ἐνίοτε τῆρ ῥίνα ἔχοντας]. Σὺ δ' οὖν ἐὰν μὴ ἐπαινῆς, ἐς
 τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθύς ἀφίξι, ὡς καὶ
 φθονῶν καὶ ἐπιβουλεύων ἀντιῶ. Χρῆ δὲ καὶ σοφούς καὶ
 ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν,
 αὐτὸ τοῦτο τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν
 τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν, οὕτω λέγειν. 36.
 Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν· αἱ δὲ οὖν γυναῖκες
 (καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ
 εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς
 ξυνόντας, καὶ τῇ φορεῖῳ παρεπομένους) ἐν γὰρ τι καὶ

τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων ἀνταῖς δοκεῖ, ἢν λέγηται, ὡς πεπαιδευμένοι τε εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιούσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας καὶ γραμματικούς καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηρῖκα; (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξύ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. Πολλάκις δὲ καὶ μεταξύ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἢ ἄβρα προζελθοῦσα, ὠρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμμάτιον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι ἐστῶσι περιμένοντες, ἕστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. 37. Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν· καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμῶν καὶ προμηγύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προλαβών· ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος, ὡς πολλὰ εἶπε καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο, διεξιῶν· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρονθυόμενοι, ὅτι μὴ πλειῶ ἔδωκας. 38. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέταρτος· καὶ βαρῦνς αἰτῶν σὺ καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. Ἴνα δ' οὖν λάβῃς, κολακευτέος μὲν αὐτὸς καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. Οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. Οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. Καὶ τὸ ληφθέν, ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ ἢ ἱατρῷ ἢ σκνυτοτόμῳ τινί. Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα καὶ ἀνόνη-

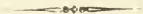

τα. 39. Πολὺς δὲ ὁ φθόρος, καὶ πον καὶ διαβολὴ τις ἡρέμα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς κατὰ συνλόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτειρωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπιηδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. Ὅλως γὰρ ὅσον περ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδῆς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀπορῥίψει φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται· καὶ ἦτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπέρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ γῆρα παραλαβὼν, καὶ ἅ μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ· θυλάκον δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. Καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους, καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. 40. Καὶ σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο, ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις εἰκότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέγμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἢ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη, μοιχὸν ἢ φαρμακεία σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο, δοκεῖν ποιεῖ. Ὁ μὲν γὰρ κατήγορος καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκόλος· τοιούτους γὰρ ἀπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, καταγενομένην τὴν αἰτίαν. Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐξ τὰς οἰ-

κίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαγείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες, καὶ τριβῶνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πάγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθευμένοι. Εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ᾔνοντο, τοιοῦτους ὀρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνοσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. 41. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. Λογίζονται γὰρ, ὡς ἐξαγορεύουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοῦς αὐτοὺς ἐπωπιευκότες. Τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὁμοιοὶ εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφύρα δ' ἔκτοσθεν ἢ διφθέρα, τὰ δ' ἔνδον ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυῶν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπνίων. Τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ καὶ περιβλεπτοί, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ πολλὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. Ἐκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δράμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινοῦ, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. Ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστίας, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγοδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. 42. Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὡσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοῦ τοιοῦτου σοὶ βίον γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων εἰδῆς, εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. Ἦδέως

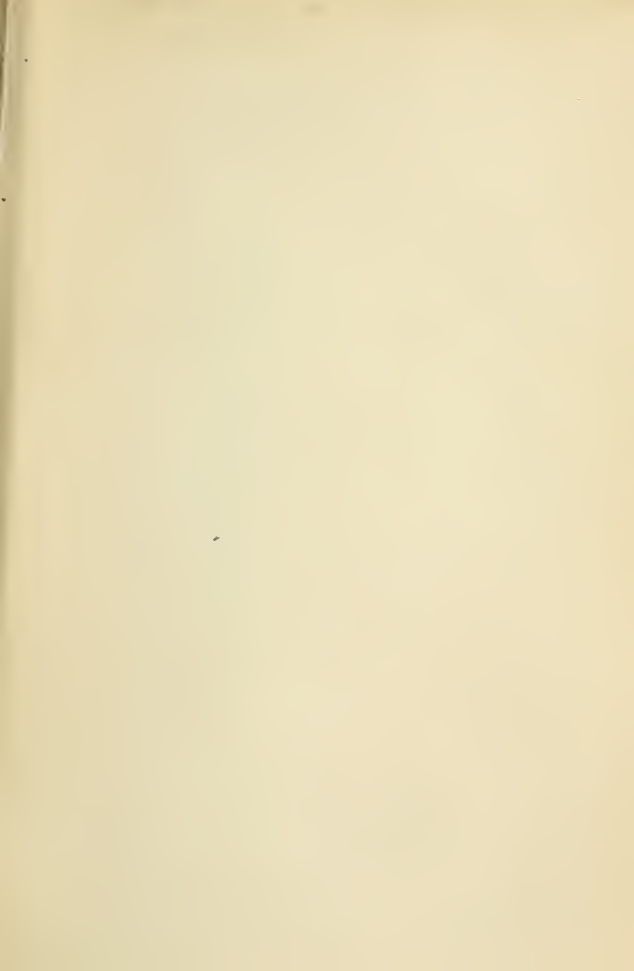
μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρθασίου, ἢ Ἀστίωνος,
 ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν· ἐπεὶ
 δὲ ἄπορον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον καὶ ἀκριβῆ
 τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἶόν τε σοὶ ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα.
 Καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλά, καὶ ἐπίχρυσσα,
 καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ
 λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολύ, καὶ ἀνάντης, καὶ
 ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσε-
 σθαι ἐλπίσαντας ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ
 ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς
 ὅλος, ἂν δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος καὶ ἐπέραστος· ὁ δ'
 ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τε-
 θηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. Παραλαβοῦσα δὲ
 αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμ-
 πεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ.
 Τοῦντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπίς ἀεὶ προηγείσθω· διαδε-
 ξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία,
 παραδότησαν τῷ Πόνῳ. Ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον κα-
 ταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρῳ,
 ἤδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετραμμένον τὴν χροῶν· ὑστάτη
 δὲ ἡ Ὑβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν·
 ἡ δ' Ἐλπίς τὸ ἀπὸ τούτου ἀφανὴς ἀποπτιάσθω, καὶ
 μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἕκ τινος
 δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυ-
 μνός, προγᾶστωρ, ὠχρός, γέρων, τῇ ἑτέρᾳ μὲν τὴν αἰδῶ
 σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ'
 ἐξίοντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ
 τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. Τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος
 τῆς γραφῆς. Σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη
 ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοὶ καλῶς ἔχει,

προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας,
ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. Ὅτι δ'
ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, ὡς Θεὸς ἀν-
αίτιος, αἰτία δ' ἐλομένον.

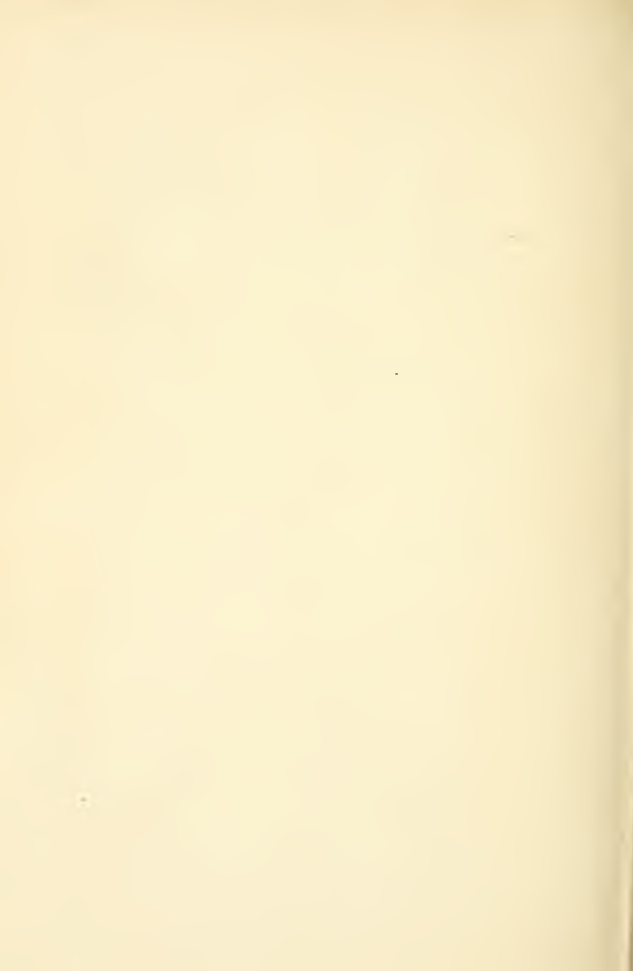

PA
4230
A2
1885
t.1

Lucianus Samosatensis
Loukianou Ta sōzomena kai
pheromena

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
